

ДЖЕСИКА ТАУНСЕНД ИЗПИТАНИЯТА НА МОРИГАН ВРАНА

Част 1 от „Невърмур“

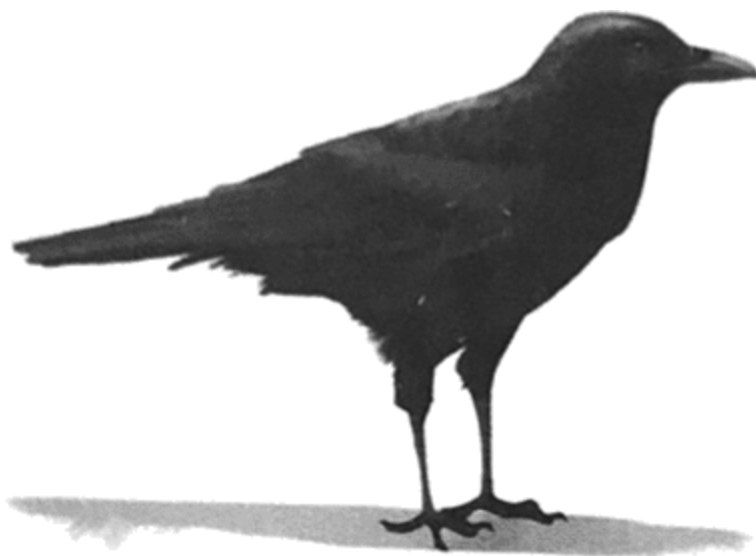
Превод от английски: Иван Иванов, 2017

chitanka.info

*На Сали, първата гостенка на хотел „Девкалион“.
И на Тина, която ме накара да мисля, че мога да
направя всичко, дори и това.*

ПРОЛОГ

ПРОЛЕТТА НА ПЪРВА ГОДИНА

Журналистите пристигнаха преди ковчега. Събраха се пред портата още през нощта и призори вече бяха цяла тълпа. До девет часа бяха станали истинско гъмжило.

Наближаваше пладне, когато Корвус Врана измина дългия път от входната врата на къщата до високите железни прегради, които удържаха множеството.

— Канцлер Врана, това ще повлияе ли на плановете ви да се кандидатирате за нов мандат?

— Господин канцлер, кога ще се състои погребението?

— Президентът изказа ли съболезнования?

— Голямо облекчение ли чувствате тази сутрин, господин канцлер?

— Моля ви — прекъсна ги Корвус и вдигна ръката си в ръкавица, за да ги накара да млъкнат. — Моля ви, искам да прочета изявление от името на семейството.

Бръкна в джоба на елегантния си черен костюм и извади лист.

— Искаме да благодарим на вас, гражданите на нашата велика република, за подкрепата ви през последните единайсет години — зачете той с ясен, авторитетен глас, ошлайфан през годините, в които бе призовавал за ред в канцлерството. — За нашето семейство това бе време на изпитания и без съмнение мъката ще се задържи още известно време.

Той млъкна, за да прочисти гърло, и вдигна за момент поглед към притихналата си публика. Посрещна го море от фотоапарати и любопитни очи. Буря от щракания и проблясващи светкавици.

— Загубата на дете е трудно поносима — продължи той, връщайки се към бележките си. — Не само за нашето семейство, а и за гражданите на Джакалфакс, които знаем, че споделят скръбта ни. — Поне петдесет чифта очи се вдигнаха рязко и няколко смутени прокашляния нарушиха моментната тишина. — Но тази сутрин, докато приветстваме Деветата епоха на република Зимномория, знайте, че най-лошото е зад гърба ни.

Над главите им се разнесе внезапен мощен грак. Превиха се рамене и трепнаха лица, но никой не вдигна очи. Птиците кръжаха цяла сутрин.

— Осмата епоха ми отне обичната ми първа съпруга, а сега и единствената ми дъщеря.

Още един пронизителен грак. Някакъв репортер изтърва микрофона си, който тикаше в лицето на канцлера, и се наведе неловко да го вдигне. Поруменя и изломоти извинение, което Корвус пренебрегна.

— Обаче — продължи той — тя отнесе със себе си и опасността, съмненията и отчаянието, изпълвали краткия ѝ живот. Моята... *скъпа* Мориган — той млъкна и изкриви устни в скръбна гримаса — най-после намери покой и всички ние също трябва да намерим успокоение. Град Джакалфакс — както и целият щат Вълчеполіе — отново е в безопасност. Няма от какво да се страхуваме.

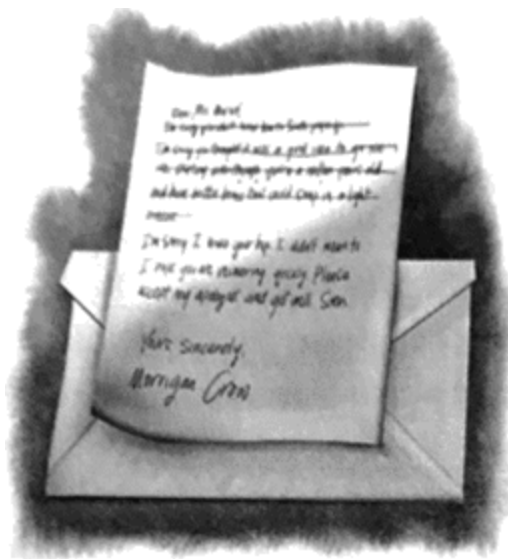
Несигурно мърморене се разнесе из тълпата и бурята от фотосветкавици сякаш поотслабна. Канцлерът вдигна очи към тях и премигна. Листът с изявлението зашумоля от лекия ветрец или може би ръката му трепереше.

— Благодаря ви. Няма да отговарям на въпроси.

1. ПРОКЪЛНАТАТА ВРАНА

ЗИМАТА НА ЕДИНАЙСЕТА ГОДИНА

(ТРИ ДНИ ПО-РАНО)

Кухненският котарак умря и обвиниха Мorigан.

Тя не знаеше кога е станало, нито пък как. Предположи, че може би е изляз нещо отровно през нощта. Нямаше рани, които да говорят за нападение от лисица или куче. Ако се изключи малкото засъхнала кръв в ъгълчето на устата, той приличаше на заспал, само че беше студен и вкочанен.

Когато намери трупа в слабата зимна утринна светлина, Мorigан прилекна в прахта до него и сбърчи чело. Погали черната му козина от върха на главата до края на рунтавата опашка.

— Съжалявам, кухненски котарако — прошепна тя.

Замисли се къде е най-добре да го погребат и дали не може да помоли баба си за парче хубав ленен плат, в което да го увие. По-добре не, реши тя. Щеше да използва една от своите нощници.

Готвачката отвори задната врата, за да даде вчерашните остатъци на кучетата, и така се стресна от присъствието на Мориган, че едва не изтърва кофата. Старицата се взря в мъртвия котарак и стисна устни.

— По-добре той, отколкото аз, слава на Всевишния — промърмори тя, почука по дървената каса на вратата и целуна медальона, който носеше на шията си. Хвърли един кос поглед на момичето. — Харесвах този котарак.

— Аз също — каза Мориган.

— Да, виждам. — В гласа ѝ се прокрадна горчива нотка и Мориган забеляза, че старицата отстъпва сантиметър по сантиметър. — Хайде, влизай. Чакай те в кабинета му.

Мориган влезе бързо в къщата, като се замота за миг в коридора до вратата на кухнята. Видя как готвачката взе тебешир и написа на черната дъска КУХНИНСКИ КОТАРАК — УМРЯЛ, в края на дълъг списък, който в последно време включваше РАЗВЪЛЕНА РИБА, СЪРДЕЧЕН УДЪР НА СТАРИЯ ТОМ, НАВУДНЕНИЯ В СЕВЕРНО БЛАГОДЕНСТВИЕ и МАЗНИ ПИТНА НА НАЙ-ХУБАВАТА ПОКРИВКА.

— Мога да ви препоръчам няколко отлични детски психолози в района на Джакалфакс.

Новата социална работничка не бе докоснала чая и бисквитите. Беше пътувала два часа и половина от столицата с влак тази сутрин и беше дошла пеш от гарата до имението Врана под противен ситен дъждец. Мократа ѝ коса бе полепнала по главата, а палтото ѝ бе прогизнало. Мориган трудно можеше да измисли по-добър лек за това нещастие от чай с бисквити, но жената не изглеждаше заинтересувана.

— Чая не съм го правила аз — каза Мориган. — Ако това ви притеснява.

Жената не ѝ обърна внимание.

— Д-р Филдинг е известен с работата си върху прокълнати деца. Сигурна съм, че сте чували за него. Д-р Люелин също е високо уважавана, ако искате по-нежен и майчински подход.

Бащата на Мориган прочисти неловко гърло.

— Няма да е необходимо.

Корвус беше развил лек тик на лявото око, който се проявяваше само по време на тези задължителни ежемесечни срещи, и това подсказваше на Мориган, че те са му неприятни почти колкото на нея. Ако се изключат черната като въглен коса и орловият нос, това бе единственото общо нещо между бащата и дъщерята.

Социалната работничка рискува да хвърли бегъл поглед на Мориган, която седеше до нея на дивана и се опитваше да не се върти като шило в торба. Тези посещения винаги се проточваха.

— Господин канцлер, не искам да съм неделикатна, но... не ви остава много време. Всички експерти са на мнение, че навлизаме в последната година на тази епоха. Последната година преди Срединощ. — Мориган извърна поглед и се зазяпа през прозореца, търсейки нещо да я разсее, както всеки път, когато някой споменеше тази дума. — Трябва да осъзнаете, че това е важен преходен период за...

— Носите ли списъка? — попита Корвус с неприкрито нетърпение. Втренчи се многозначително в часовника на стената на кабинета си.

— Да... разбира се. — Жената извади от папката си лист. Ръката ѝ почти не трепереше. Мориган си помисли, че тя се справя доста добре, предвид, че това ѝ беше едва второто посещение. Предишната говореше шепнешком и би сметнала, че да седи на един диван с Мориган означава да си търси белята. — Да го прочета ли на глас? Този месец е доста кратък... браво, госпожице Врана — добави тя сковано.

Мориган не знаеше какво да отвърне. Не можеше да си припише заслугите за нещо, което не бе под неин контрол.

— Ще започнем с инцидентите, които изискват компенсация: градският съвет на Джакалфакс е предявил иск за седемстотин креда заради пораженията от градушка върху една беседка.

— Мисля, че се споразумяхме, че климатичните бедствия не могат да се приписват със сигурност на дъщеря ми — изтъкна Корвус. — След като онзи горски пожар в Улф се оказа умишлен палеж. Помните ли?

— Да, господин канцлер. Има обаче свидетел, който твърди, че в този случай вината е на Мориган.

— Кой? — попита Корвус.

— Един работник в пощата чул как госпожица Врана подхвърля на баба си, че Джакалфакс се радва на прекрасно време. — Социалната работничка погледна бележките си. — Градушката започнала четири часа по-късно.

Корвус въздъхна тежко и се облегна на облегалката на стола, като стрелна с раздразнен поглед дъщеря си.

— Много добре. Продължавайте.

Мориган се намръщи. Никога през живота си не бе подхвърляла, че „Джакалфакс се радва на прекрасно време“. Помнеше как в пощата се обърна към баба си и каза: „Горещо е, нали?“, но това съвсем не беше същото.

— Един местен жител, Томас Братчет, умря наскоро от сърдечен удар. Той беше...

— Наш градинар, знам — прекъсна я Корвус. — Колко жалко. Хортензиите пострадаха. Мориган, какво си направила на стареца?

— Нищо.

Корвус я изгледа скептично.

— Нищо ли? Съвсем нищо?

Тя се замисли за момент.

— Веднъж му казах, че лехите изглеждат чудесно.

— Кога?

— Преди около година.

Корвус и социалната работничка се спогледаха. Жената въздъхна тихичко.

— Семейството му прояви голямо великодушие. Искат само да покриете разходите по погребението, да платите висшето образование на внуците му и да направите дарение за любимата му благотворителна кауза.

— Колко са внуците?

— Пет.

— Кажете им, че ще платя за двама. Нататък.

— Директорът на Джакалфакското... Ох! — Жената подскочи, когато Мориган се приведе напред да си вземе бисквита, но после се поуспокои, щом осъзна, че тя няма намерение да осъществява физически контакт. — Хм... та така. Директорът на Джакалфакското начално училище най-после ни прати сметката за щетите от пожара. Две хиляди креда би трябвало да ги покриват.

— Във вестника пишеше, че готвачката е забравила печката включена — обади се Мorigан.

— Така е — потвърди социалната работничка, забила неотклонно поглед в листа пред себе си. — Но също така пишеше, че предния ден тя минала покрай имението Врана и те видяла в двора.

— Е, и?

— Тя казва, че си я погледнала в очите.

— Не съм. — Мorigан усети, че кръвта ѝ кипва. Този пожар *не беше* по нейна вина. Тя никога не поглеждаше никого в очите, знаеше правилата. Готвачката лъжеше, за да се спаси от неприятности.

— Всичко е описано в полицейския доклад.

— Тя е лъжкия. — Мorigан се обърна към баща си, но той отказа да срещне погледа ѝ. Наистина ли вярваше, че тя е виновна? Готвачката си беше признала, че е *забравила печката включена!* От несправедливостта на всичко това стомахът ѝ се стегна на възел. — Лъже, аз никога не съм...

— Млък! — сопна се Корвус. Мorigан се отпусна на дивана и скръсти ръце на гърдите си. Баща ѝ пак прочисти гърло и кимна на жената. — Пратете ми сметката. Моля, довършете списъка, чака ме цял ден със срещи.

— Т-това е всичко откъм финансовата страна на нещата — поде социалната работничка и плъзна треперещия си пръст надолу по листа. — Този месец госпожица Врана трябва да напише само три извинителни писма. Едно до местна жена, госпожа Калпурния Малоф, за счупения ѝ крак...

— Прекалено е стара да се пързала с кънки — промърмори Мorigан.

— ... едно до Джакалфакското мармаладено дружество за развалена партида мармалад и едно до момче на име Пип Гилкрест, което загубило областното състезание по правопис миналата седмица.

Мorigан се опули.

— Аз само му пожелах успех!

— Именно, госпожице Врана — натърти социалната работничка и подаде списъка на Корвус. — Би трябвало да сте по-съобразителна. Господин канцлер, доколкото разбирам, пак търсите нов частен учител?

Корвус въздъхна.

— Асистентите ми говориха с всяка агенция в Джакалфакс и дори с някои от столицата. Изглежда, нашата велика страна е сполетяна от сериозен недостиг на частни учители. — Той повдигна вежда със съмнение.

— Това, което стана с госпожица... — Социалната работничка погледна бележките си. — Линфорд, нали така беше? Когато говорихме за последно, вие казахте, че се справя добре.

— Слаба жена се оказа — подхвърли насмешливо Корвус. — Едва издържа и седмица. Един следобед просто си тръгна и не се върна повече, никой не знае защо.

Не беше вярно. Мориган знаеше защо.

Поради страха си от проклятието госпожица Линфорд не стоеше в една стая със своята ученичка. Мориган смяташе за странно и непристойно някой да ти креци през вратата глаголните спрежения на громски. Раздразнението ѝ растеше, докато накрая мушна една счупена писалка в ключалката и духна през нея, за да опръска цялото лице на госпожица Линфорд с черно мастило. Беше готова да си признае, че това не е най-благоприличната ѝ постъпка.

— В Регистъра имаме кратък списък на всички учители, склонни да работят с прокълнати деца. *Много* кратък списък — добави социалната работничка и сви рамене, — но може би ще се намери някой, който да...

Корвус вдигна ръка да я спре.

— Не виждам смисъл.

— Моля?

— Сама казахте, че до Срединощ не остава много време.

— Да, но... все пак има цяла година.

— Въпреки това. На този етап си е загуба на време и пари, не смятате ли?

Мориган вдигна очи, неприятно разтърсена от думите на баща си. Дори социалната работничка изглеждаше изненадана.

— С цялото ми уважение, господин канцлер, Регистърът за прокълнати деца не смята това за „загуба“. На мнение сме, че образованието е важна част от всяко детство.

Корвус присви очи.

— Обаче *да плащаш* за образование изглежда доста безсмислено, когато това конкретно детство ще бъде пресечено

преждевременно. Лично аз мисля, че изобщо не трябваше да си правим труда. По-полезно щеше да е да пратя на училище ловните си хрътки; те имат по-голяма очаквана продължителност на живота и са ми далеч по-полезни.

Мориган изпъшка, все едно баща ѝ току-що я бе халосал в корема с извънредно голяма тухла.

Ето я. Истината, която непрекъснато потискаше, която можеше да пренебрегне, но никога не забравяше. Истината, която тя и всяко прокълнато дете знаеха дълбоко в костите си, истината, която бе татуирана в сърцата им: „На Срединощ ще умра“.

— Сигурен съм, че приятелите ми в Зимноморската партия ще се съгласят с мен — продължи Корвус, гледайки вторачено социалната работничка, без да забелязва смущението на Мориган. — Особено онези, които отговарят за финансирането на дребната ви служба.

Настъпи дълга тишина. Социалната работничка хвърли кос поглед към Мориган и започна да си събира нещата. Момичето забеляза съжалението, пробягало по лицето на жената, и я намрази за това.

— Много добре. Ще уведомя РПД за решението ви. Хубав ден, господин канцлер. Госпожице Врана.

Социалната работничка излезе забързано от кабинета, без да поглежда назад. Корвус натисна един зумер на бюрото и повика асистентите си.

Мориган стана от дивана. Искаше ѝ се да закрепчи на баща си, но вместо това гласът ѝ излезе треперещ и хрисим.

— Трябва ли да...?

— Прави каквото искаш — сопна се Корвус, ровейки из документите на бюрото си. — Само не ме занимавай.

Уважаема госпожо Малоф,

~~Съжалявам, че не знаете да карате кърки като хората.~~

~~Съжалявам, че сте сметнали за добра идея да отидете да карате кърки, макар че сте на милион години и имате крехки кости, които могат да се счупят от най-лекия ветрец.~~

Съжалявам, че Ви счупих крака. Не съм искала. Надявам се да се възстановите бързо. Моля приемете извиненията ми и оздравявайте скоро.

Искрено Ваша, госпожица Мориган Врана

Легнала на пода във втората дневна, Мориган преписа спретнатото последните две изречения на чист лист и го сложи в плик, но не го запечата. Отчасти защото Корвус държеше да преглежда писмата, преди да бъдат изпратени, и отчасти за да не би случайно слюнката ѝ да има силата да причини внезапна смърт или фалит.

Шумът на бързи стъпки в коридора я накара да замръзне. Тя погледна часовника на стената. Пладне. Можеше да е баба, прибрала се от сутрешния чай с приятелките си. Или доведената ѝ майка Айви, която търси да обвини някого за дракотина върху сребърните прибори или за дупка в пердетата. Втората дневна обикновено беше добро място за криене; най-мрачната стая в къщата, почти без никаква слънчева светлина. Никой не я харесваше, освен Мориган.

Стъпките заглъгнаха. Мориган изпусна затаения си дъх. Посегна към радиото и завъртя малкото месингово копче през пищящи, пълни със статичен шум вълни, докато не намери станция, предаваща новините.

— Тази седмица в северозападните райони на Вълчеполіе продължава годишното зимно избиване на дракони. Над четиресет диви влечуги са били набелязани от Отряда за изтребване на опасни животни. Нараснал е броят на докладите за срещи с дракони до СПА курорта Дълбоки водопади, популярна ваканционна дестинация за...

Мориган остави школувания носов глас на говорителя да дудне на заден план и започна следващото си писмо.

Драги Пип,

~~Съжалявам, че си мислел, че ПЕТМЕЗ се пише с Д.~~

~~Съжалявам, че си идиот.~~

Съжалявам да науча, че си загубил скорошното състезание по правопис, ~~защото си идиот~~. Моля, приеми най-дълбоките ми извинения за всяка неприятност, която

може да съм ти причинила. Обещавам никога повече да не ти пожелавам успех, ~~неблагодарен малък...~~

С уважение, Мориган Врана

По новините сега някакви хора говореха за домовете си, загубени при наводненията в Благоденствие, плачеха за домашните си любимци и близките си, които водата отнесла пред очите им, когато улиците се превърнали в реки. Мориган усети да я жилва тъга и се надяваше Корвус да е прав, че тя не е виновна за времето.

Уважаемо Джакалфакско мармаладено дружество,
Извинявайте, ~~но не мислите ли, че в живота има и по-лоши неща от развален мармалад?~~

— Следва: Възможно ли е Срединощ да е по-близо, отколкото си мислим? — обяви говорителят.

Мориган се вцепени. Пак тази дума. — Макар повечето експерти да са единодушни, че ни остава още година до края на настоящата епоха, малък брой отцепници хронолози вярват, че може да празнуваме Срединощ много по-скоро. Дали са напипали нещо, или са просто чалнати?

Ледена тръпка полази по тила на Мориган, но тя я пренебрегна. „Чалнати са“, помисли предизвикателно.

— Но преди това: още брожения в столицата днес, докато слуховете за неизбежен дефицит на Чудо продължават да се разпространяват. Говорител на заводите „Шквал“ коментира публично тези опасения на пресконференция тази сутрин.

Разнесе се мъжки глас, който говореше тихо през фоновия шум на мърморещи журналисти.

— Няма криза в заводите „Шквал“. Слуховете за недостиг на енергия в републиката са напълно, подчертавам, напълно неверни.

— Говори по-високо! — извика някой.

Мъжът повиши леко глас.

— Републиката никога не е била по-пълна с Чудо и ние продължаваме да жънем плодовете на този изобилен природен ресурс.

— Господин Джоунс — извика един репортер. — Ще отговорите ли на докладите за масови спирания на енергията и неизправна работа на Чудни технологии в щатите Южна светлина и Далекоеизточен Санг? Езра Шквал наясно ли е с тези проблеми? Ще излезе ли от своето отшелничество, за да коментира публично темата?

Господин Джоунс прочисти гърло.

— Повтарям, това не са нищо повече от глупави слухове и подклаждане на страх. Нашите първокласни мониторингови системи не показват никакъв недостиг на Чудо, нито неизправна работа на Чудни устройства. Националната железница работи идеално, както и енергийната мрежа, и Чудната здравна служба. Що се отнася до господин Шквал, той отлично съзнава, че като единствен доставчик на Чудо и Чудни продукти на тази нация, заводите „Шквал“ носят голяма отговорност. Както винаги, ние сме изцяло посветени...

— Господин Джоунс, има предположения, че дефицитът на Чудо може да е свързан с прокълнатите деца. Ще коментирате ли?

Мориган изтърва писалката.

— Аз... не съм сигурен... не съм сигурен, че разбирам за какво говорите — изпелтечи господин Джоунс. Пролича, че е объркан.

Репортерът продължи.

— Е, ами Южна светлина и Далекоеизточен Санг имат общо три прокълнати деца, вписани в щатските си регистри — за разлика от щата Благоденствие, където в момента няма прокълнати деца, и той е останал незасегнат от недостига на Чудо. Във Вълчеполие също има регистрирано прокълнато дете, дъщерята на изтъкнатия политик Корвус Врана; това ли ще е следващият щат, връхлетян от кризата?

— Още веднъж ви повтарям, *криза няма*.

Мориган изстена и изключи радиото. Вече я обвиняваха за неща, които още не са се случили. Колко ли извинителни писма щеше да ѝ се наложи да пише другия месец? Само като си помислеше за това, ръката ѝ се схващаше.

Уважаемо Джакалфакско мармаладено дружество,
Съжалявам за мармалада.

Ваша М. Врана

Бащата на Мориган беше канцлер на Вълчеполие, най-големия от четирите щата, образуващи Република Зимномория. Беше много зает и важен човек, и обикновено продължаваше да работи дори в редките случаи, когато се прибираше къщи за вечеря. От лявата и дясната му страна седяха Леви и Десни, неговите неотлъчни асистенти. Корвус постоянно уволняваше асистентите си и назначаваше нови, затова се бе отказал да помни истинските им имена.

— Прати вест на генерал Уилсън, Десни — казваше тъкмо той, когато Мориган седна на масата тази вечер. Срещу нея седеше мащехата ѝ Айви, а в далечния край на масата беше баба ѝ. Никой не погледна към момичето. — Неговата служба трябва да предостави бюджет за новата полева болница най-късно до началото на пролетта.

— Да, господин канцлер — отвърна Десни и вдигна мостри син плат. — Ами за новата тапицерия в кабинета ви?

— Небесносиньо, мисля. Говори с жена ми. Тя е специалистката в тези неща, нали, скъпа?

Айви се усмихна лъчезарно.

— Метличина, скъпи — изчурулика със звънлив, безгрижен смях. — За да е в тон с очите ти.

Мащехата на Мориган не изглеждаше като човек, на когото мястото му е в имението Врана. Златисторусата ѝ коса и загорялата кожа (спомен от последното лято, което бе прекарала в „освобождаване от стреса“ по плажовете на югозападно Благоденствие) изобщо не се връзваха с черната като нощ коса и болнавата бледност на семейство Врана. Семейство Врана никога не хващаха загар.

Мориган си помисли, че може би именно затова баща ѝ толкова харесва Айви. Тя изобщо не приличаше на тях останалите. Седнала в мрачната им трапезария, Айви бе като екзотична творба на изкуството, донесена от някаква екскурзия.

— Леви, някакви новини от Лагер 16 за епидемията от дребна шарка?

— Овладяна е, господине, но още търпят прекъсвания на хранването.

— Колко често?

— Веднъж седмично, понякога два пъти. Има недоволство в градовете по границата.

— Във Вълчеполие? Сигурен ли си?

— Изобщо не може да се мери с бунтовете в южносветлинните коптори, господине. Просто лека паника.

— И те мислят, че това се дължи на недостига на Чудо? Глупости. Тук нямаме никакви проблеми. В имението Врана нещата никога не са вървели по-гладко. Виж тези лампи — ярки като ден са. Генераторите ни сигурно са пълни до пръсване.

— Да, господине — отвърна неловко Леви. — Това... не е останало незабелязано за обществото.

— О, мрън-мрън-мрън — изграчи един глас от далечния край на масата. Баба, както винаги, се беше облякла официално за вечеря в дълга черна рокля и с бижута по шията и пръстите. Гъстата й стоманеносива коса бе събрана във внушителен кок отгоре на главата. — Не вярвам, че има недостиг на Чудо. Разправят го само разни авантаджии, дето не са си платили сметките. Не обвинявам Езра Шквал, че им е спрял хранването. — Докато говореше, тя режеше пържолата си на мънички кървави парченца.

— Разчистете ми програмата за утре — нареди Корвус на асистентите си. — Ще посетя граничните градове, ще се ръкувам с този-онзи. Това би трябвало да им затвори устата.

Баба се изкиска гадно.

— Мен ако питаш, шамари им трябва, не ръкуване. Имаш гръбнак, Корвус, защо не го използваш?

Физиономията на Корвус се вкисна. Мориган се помъчи да сподави усмивката си. Веднъж бе дочула една камериерка да прошепва, че баба била „дърта хищна птица, маскирана като стара жена“. Мориган бе съгласна с това, но намираше свирепостта на баба си за доста приятна, когато не бе насочена към нея.

— Утре... утре е Денят на наддаването, господине — каза Леви. — Очаква се да изнесете реч пред участващите в него местни деца.

— Мили боже, прав си. — („Не — помисли си Мориган, като загреба моркови с лъжицата и ги сложи в чинията си. — Седнал е.“) — Колко неприятно. Предполагам, че не мога пак да го отменя. Кога и къде?

— В кметството. По пладне — съобщи Десни. — Деца от училището „Св. Христофор“, академията „Мери Хенрайт“ и Джакалфакското начално училище.

— Добре. — Корвус въздъхна нещастно. — Но се обади на „Хроника“. Увери се, че ще пратят някого да го отрази.

Мориган преглътна залък хляб.

— Какво е Денят на наддаването?

Както ставаше често, когато Мориган проговори, всички се обърнаха към нея със смътна изненада върху лицата, все едно тя беше лампа, на която внезапно са ѝ поникнали крака и се е впуснала да танцува из стаята.

Настъпи моментна тишина, а после...

— Навярно бихме могли да поканим в кметството благотворителните училища — продължи баща ѝ, като че ли никой не беше се обаждал. — Това ще е добра реклама, ще покаже, че правим нещо за долната класа.

Баба изстена.

— Корвус, за бога, необходимо ти е само едно дете идиотче, с което да позираш за снимка, а ще имаш стотици, от които да избираш. Просто избери най-фотогеничното, ръкувай се с него и си тръгни. Няма смисъл да усложняваме нещата.

— Хммм — изсумтя канцлерът и кимна. — Права си, мамо. Леви, би ли ми подал солта?

Десни прочисти плахо гърло.

— Ами всъщност, господине... може би не е лоша идея да включим непривилегированите училища. Това може да ни изкара на първа страница.

— Рейтингът ви в затъntenите райони определено се нуждае от повишаване — добави Леви, докато припкаше да донесе солта.

— Няма защо да си толкова деликатен, Леви. — Корвус повдигна вежда и хвърли кос поглед на дъщеря си. — Рейтингът ми навсякъде се нуждае от повишаване.

Мориган усети съвсем слабо гризване на вина. Знаеше, че най-голямото предизвикателство в живота на баща ѝ е да запази симпатиите на гласоподавателите във Вълчеполіе, докато единственото му дете причинява всичките им нещастия. Фактът, че въпреки такава спънка той вече пета година се радваше на канцлерския пост, не преставаше да изумява Корвус Врана, а въпросът дали ще успее да задържи този невероятен късмет още година, не преставаше да го измъчва.

— Все пак мама е права, да не превръщаме събитието в блъсканица — продължи той. — Намерете друг начин да ми осигурите първа страница.

— Търг ли е? — попита Мориган.

— Търг ли? — сопна се Корвус. — За какво говориш, по дяволите?

— За Деня на наддаването.

— О, за бога. — Той изпръхтя нетърпеливо и насочи пак вниманието си към документите. — Айви, обясни й.

— Денят на наддаването — поде Айви, като се изпъгна важно — е денят, когато децата, завършили начално училище, получават предложения за образованието си, ако имат късмет.

— Или достатъчно пари — добави баба.

— Да — продължи Айви. Изглеждаше малко смутена от прекъсването. — Ако са умни или талантиливи, или ако родителите им са достатъчно богати да подкупят някого, то някой уважаван човек от престижна учебна институция ще дойде да наддава за тях.

— Всички ли получават предложения? — попита Мориган.

— Божичко, не! — засмя се Айви и хвърли поглед към прислужничката, която се бе приближила да остави на масата супник със сос. После добави с нарочно висок шепот: — Ако всички бяха образовани, откъде щяха да се вземат слугите?

— Но това не е честно — възрази Мориган и се намръщи, докато гледеше как прислужничката излиза бързо-бързо от стаята с поруменяло лице. — Освен това не разбирам. За какво наддават?

— За привилегията да надзирават образованието на детето — прекъсна ги нетърпеливо Корвус и размаха ръка пред лицето си, сякаш се опиташе да пропъди този разговор. — За славата да оформят младите умове на бъдещето и така нататък. Стига си питала, това няма нищо общо с теб. Леви, в колко часа е срещата ми с председателя на земеделската комисия в четвъртък?

— В три, господине.

— Може ли и аз да дойда?

Корвус замига и бръчките на челото му се вдълбаха.

— За какво ти е да присъстваш на срещата ми с председателя на...

— Имам предвид на Деня на наддаването. Церемонията в кметството.

— Ти? — възкликна баба й. — Да ходиш на Деня на наддаването? Че за какво?

— Просто... — Мориган млькна за момент, изведнъж обзета от неувереност. — Ами, тази седмица имам рожден ден. Може това да ми е подаръкът. — Семейството й продължаваше да я зяпа неразбиращо, което затвърди подозренията й, че са забравили, че вдругиден навършва единайсет. — Помислих си, че може да е забавно... — Гласът й заглъхна и тя сведе поглед към чинията си, като отчаяно й се искаше изобщо да не си бе отваряла устата.

— Това не е забавление — рече насмешливо Корвус. — А политика. И не, не можеш да дойдеш. И дума да не става! Що за абсурдна идея?

Мориган потъна в стола си. Чувстваше се смачкана и глупава. Ама наистина, какво очакваше? Корвус бе прав, идеята беше абсурдна.

Семейство Врана продължиха да вечерят в напрегнато мълчание още няколко минути, докато...

— Всъщност, господине... — обади се колебливо Десни. Приборите на Корвус издрънчаха върху чинията му. Той впери застрашителен поглед в своя асистент.

— Какво?

— Тъъ, ами... ако вие — не казвам, че трябва да го правите, но ако вземете дъщеря си с вас, това може да помогне за... тъъ... подобряване на имиджа ви. До известна степен.

Леви закърши ръце.

— Господине, мисля, че Десни е... хмм, прав. — Корвус се навъси и Леви продължи припряно: — И-искам да кажа, че според анкетите, хората във Вълчеполие ви смятат за малко... тъъ... затворен.

— Резервиран — намеси се Десни.

— Няма да навреди на рейтинга ви да им напомните, че скоро ще станете, тъъ... с-скърбящ баща. От журналистическа гледна точка това може да придаде на събитието уникална... тъъ... привлекателност.

— Колко уникална?

— Като за първа страница.

Корвус млькна. На Мориган й се стори, че видя лявото му око да трепка.

2. ДЕНЯТ НА НАДДАВАНЕТО

— Не говори с никого, Мориган — промърмори баща ѝ за стотен път тази сутрин, докато се изкачваше с големи крачки по каменните стъпала на кметството, а тя се стараше да не изостава. — Ще седиш на сцената с мен, където всички да могат да те видят. Разбираш ли? И да не си посмяла да направиш... нещо. Никакви счупени крака, нито... нито рояци оси, нито паднали стълби, нито...

— Нападения от акули? — предложи Мориган.

Корвус се въртна срещу нея и лицето му пламна в алени петна.

— Мислиш, че е смешно ли? Всички в кметството ще те гледат какво правиш и как ще ми се отрази то. Да не би целенасочено да се опитваш да провалиш кариерата ми?

— Не — отвърна Мориган и избърса малко ядна плюнка от лицето си. — Не е целенасочено.

Мориган беше идвала няколко пъти в кметството, обикновено когато популярността на баща ѝ бе в най-ниската си точка и той се нуждаеше от публичната подкрепа на семейството си. Оградено с каменни колони и разположено в сянката на гигантска желязна

часовникова кула, мрачното кметство бе най-важната сграда в Джакалфакс. Но часовниковата кула — макар че Мориган обикновено се опитваше да не гледа към нея — беше далеч по-интересна.

Небесният часовник не беше обикновен часовник. Нямаше стрелки, нито чертички да бележат часовете. Само гладък стъклен циферблат с празно небе вътре, което се менеше с течението на епохата — от най-бледото розово на Яснозор, през яркото злато на Слънцепок, до оранжевото залезно сияние на Гаснизрак и тъмнеещото синьо на Сумрачник.

Днес — както и всеки ден от тази година — бяха в Сумрачник. Мориган знаеше, че не след дълго Небесният часовник ще потъне в петия и последен цвят от цикъла си: мастилената, осеяна със звезди чернота на Срединощ. Последният ден от епохата.

Но дотогава оставаше цяла година. Мориган се отърси от тази мисъл и последва баща си нагоре по стълбите.

В обикновено мрачната, ехтяща зала цареше въодушевление. Няколкостотин деца от цял Джакалфакс бяха пристигнали, облечени в най-хубавите си неделни дрехи, момчетата със зализана коса, а момичетата с плитки, панделки и шапки. Седяха с изпънати гърбове на редиците столове под познатия суров поглед на президента Зимномор, чийто портрет висеше във всеки дом, магазин и правителствена сграда в републиката — винаги бдителен, винаги грамаден.

Гълчавата се превърна в тихо мърморене, докато Мориган и Корвус заемаха местата си на сцената зад подиума. Накъдето и да погледнеше Мориган, в нея се вираха присвити очи.

Корвус сложи ръка на рамото ѝ в неловък, неестествен жест на бащинска привързаност, докато няколко местни фотографи ги снимаха. Определено материал за първа страница, помисли си момичето — обречената дъщеря и бащата, който скоро щеше да скърби, една ужасно трагична двойка. Тя се опита да си придаде още по-окаян вид, което не беше лесна работа, докато я заслепяваха светкавиците на фотоапаратите.

След тържественото хорово изпълнение на националния химн на република Зимномория („Напред! Нагоре! Нататък! Ура!“) Корвус откри церемонията с много скучна реч, последван от разни директори и местни бизнесмени, които трябваше да му пригласят. Но ето че най-накрая кметът на Джакалфакс извади полирана дървена кутия и

започна да чете предложенията. Мориган седеше с изправен гръб на стола си и усещаше в нея да пърха необяснимо въодушевление.

— Госпожа Хонора Салви от Коприноземската балетна трупа — прочете кметът надписа върху първия изтеглен плик — желае да отправи предложение на Моли Дженкинс.

От третия ред се раздаде радостен писък и Моли Дженкинс скочи от стола си и се втурна към сцената да направи реверанс и да вземе плика със своето предложение.

— Браво, госпожице Дженкинс. След края на церемонията говорете с някого от помощниците в дъното на залата, те ще ви насочат към стаята ви за интервю.

Кметът изтегли втори плик.

— Майор Джейкъб Джакърли от военната школа „Отровна гора“, иска да отправи предложение на Майкъл Солзбъри.

Приятелите и роднините на Майкъл заръкопляскаха, докато той си вземаше предложението.

— Господин Хенри Снигъл, собственик и управител на Змийския магазин на Снигъл, иска да отправи към Алис Картър предложение за чирачество по херпетология — о, боже, колко интригуващо!

Церемонията продължи близо час. Децата в залата гледаха жадно изтеглянето на всеки нов плик от кутията. Всяко обявление бе посрещано с радостни викове от получателя и родителите му и дружна въздишка на разочарование от всички останали.

Мориган започна да не я свърта на едно място. Интересът ѝ към Деня на наддаването се беше поизпарил. Беше си мислила, че ще е вълнуващо. Не очакваше смътната завист, която се бе настанила в стомаха ѝ и я човъркаше отвътре, докато гледаше как дете след дете грабват пликовете си, всеки от тях съдържащ някакво бляскаво бъдеще, каквото тя никога нямаше да има. Думите на Айви отекнаха в главата ѝ: „Не очакваш предложение, нали? О, боже“.

Мориган усети кръвта да нахлува в лицето ѝ, като си спомни как се беше изсмяла Айви. Опита се да устои на внезапното трескаво желание да избяга от задушавачата топлина на залата.

Овации изригнаха от първия ред, когато Кори Джеймисън получи предложение от госпожа Джинифър О'Райли от престижната академия „Зимно море“, държавно училище в Благоденствие, най-богатия щат на републиката, където се добиваха рубини и сапфири.

— Леле-мале — възкликна кметът и се потупа по дебелия корем, когато Кори взе втория си плик и го размаха над главата си, с което предизвика още по-гръмки овации от семейството си, седящо сред публиката. — Две предложения! Ама че изненада! Това е първото двойно предложение в Джакалфакс от доста години насам. Браво, момко, bravo! Предстои ти да вземеш важно решение. А сега... хм, имаме анонимно предложение за... за...

Кметът млъкна, хвърли поглед към ВИП секцията, а после пак към плика в ръката си. Прочисти гърло.

— За госпожица Мorigан Врана.

Възцари се тишина. Мorigан премигна.

Дали не си бе въобразила? Не — Корвус се надигна леко от стола си, вперил поглед в кмета, който сви безпомощно рамене.

— Госпожице Врана — подкани я той да излезе напред.

Откъм публиката се надигна хор от шепоти, досущ стреснато птиче ято, излетяло внезапно във въздуха.

„Има някаква грешка — помисли си Мorigан. — Предложението е за някого друг.“

Погледна към редиците деца; срещна само навъсени лица и сочещи пръсти. Да не би кметството изведнъж да бе станало два пъти по-голямо? И два пъти по-ярко? Тя имаше чувството, че някакъв прожектор свети право върху главата ѝ.

Кметът я подкани отново, изглеждаше раздражителен и нетърпелив. Мorigан си пое дълбоко дъх, насили краката си да се раздвижат, стана и тръгна напред. Всяка крачка отекваше мъчително в залата. Тя взе плика с трепереща ръка и вдигна очи към кмета, като очакваше той да ѝ се изсмее в лицето и да си го грабне обратно. „Това не е за теб!“ Но той просто ѝ отвърна с втренчен поглед, а между веждите му имаше дълбока бръчка на тревога.

Мorigан с разтуптяно сърце обърна плика и там, със засукан почерк бе написано *нейното* име. „Госпожица Мorigан Врана“. Наистина беше за нея. Въпреки растящото напрежение в залата Мorigан усети как отвътре ѝ олеква. Потисна желанието да се разсмее.

— Bravo, госпожице Врана — каза кметът с неубедителна усмивка. — Сега се върнете на мястото си, а след церемонията се обърнете към някого от помощниците в дъното на залата.

— Грегъри... — изсъска Корвус с предупредителна нотка в гласа.

Кметът сви пак рамене.

— Това е традиция, Корвус — прошепна той. — Нещо повече — така е по закон.

Церемонията продължи и Мориган, зашеметена и мълчалива, си седна на мястото. Не смееше да отвори предложението. Баща ѝ седеше вцепенен и през няколко секунди се озърташе към белия плик, сякаш искаше да го грабне от ръцете ѝ и да го запали. Мориган го прибра в джоба на роклята си, просто за по-сигурно, и го стискаше здраво, докато още осем деца получиха предложенията си. Надяваше се, че церемонията няма да продължи още дълго. Въпреки храбрите опити на кмета да се държи весело, все едно нищо не се е случило, тя още усещаше как няколкостотин очи я пронизват с изпепеляващ поглед.

— Госпожа Ардит Ашър от Дамския колеж на Девъро — никога не съм го чувал! — иска да отправи предложение на... — Кметът млъкна. Извади от джоба си кърпичка и попи потта от челото си. — На госпожица Мориган Врана.

Този път публиката ахна. Мориган излезе като насън да прибере второто си предложение за деня. Без дори да поглежда дали там наистина е написано нейното име, тя прибра плика — розов и сладко ухаещ — в джоба си при другия.

Само след минути извикаха името ѝ за трети път. Мориган се втурна да прибере предложението си от полковник Ван Льовенхок от военната академия „Хармън“, а после се върна възможно най-бързо на мястото си, забила поглед в обувките си. Опита се да не обръща внимание на рояка пеперуди, които си бяха устроили празненство в стомаха ѝ. Трудно ѝ беше да не се ухили.

Един мъж на третия ред стана и извика:

— Но тя е прокълната! Това не е редно. — Жена му го дръпна за ръката, в опит да го накара да млъкне, но той не желаше да я слуша. — Три предложения? Никога не съм чувал за такова нещо! — Утвърдително мърморене плъзна сред публиката.

Мориган усети как радостта ѝ секва като угасена газена лампа. Човекът беше прав. Тя бе прокълната. За какво са му на едно прокълнато дете три предложения? Никога нямаше да ѝ разрешат да ги приеме.

Кметът вдигна ръце, призовавайки за тишина.

— Господине, трябва да продължим, иначе ще стоим тук цял ден. Ако всички бъдете така любезни да пазите тишина, ще разчепкам този крайно необичаен развой на събитията след церемонията.

Ако кметът се надяваше да възстанови спокойствието, чакаше го разочарование, защото, щом взе следващия плик, на него пишеше:

— Юпитер Норт иска да отпрати предложение на... О, не мога да повярвам. Мориган Врана.

Цялата зала изригна. И децата, и родителите им скочиха на крака и закрещяха един през друг, поруменели във всякакви оттенъци от розовото до яркочервеното, и настояваха да разберат каква е тази лудост. Четири предложения! Две бяха рядкост, а три — нещо крайно необичайно, но четири? Нечувано!

Оставаше да се обявят още дванайсет предложения. Кметът ги мина набързо, като се препотпяваше от облекчение всеки път, когато прочетеше име, различно от това на Мориган. Най-сетне ръката му зашари по дъното на кутията и излезе празна.

— Това беше последният плик — оповести кметът и притвори благодарно очи. Гласът му трепереше. — М-моля всички деца, получили предложения, да отидат в дъното на залата и, хм, нашите помощници ще ви заведат в стаите за интервюта, където можете, хм, да се срещнете с бъдещите си покровители. Всички останали... сигурен съм, че сте... ами, знаете. Това не значи, че не сте много способни и, хм... така. — Той махна неопределено към публиката, която прие това като знак да се разотива.

Корвус се кълнеше, че ще вземе мерки, че ще се обърне към съда, че ще отстрани кмета от поста му — но кметът настояваше, че протоколът трябва да се следва. На Мориган *трябваше* да й бъде позволено да се срещне със своите кандидат-покровители, ако иска.

Тя много искаше.

Разбира се, знаеше, че никога не би могла да *приеме* някое от предложенията. Всъщност знаеше, че щом тези загадъчни непознати разберат, че са наддавали за прокълнато дете, ще си вземат предложенията обратно и вероятно ще хукнат много бързо в обратната посока. Но би било грубо поне да не ги *види*, мислеше тя. След като бяха дошли чак дотук.

„Съжалявам — репетираше наум Мориган, — но аз съм в Регистъра за прокълнати деца. Ще умра на Срединощ. Благодаря ви за времето и интереса.“

Точно така. Учтиво и по същество.

Вкараха я в стая с голи стени, бюро и два стола от срещуположните му страни. На Мориган ѝ заприлича на стая за разпити... предполагаше, че в известен смисъл си е точно така. Целта на срещата между покровител и дете беше детето да може да задава колкото въпроси си иска, а покровителят трябваше да му отговаря искрено. Това бе едно от малкото неща, които бе запомнила от отегчителната реч на баща си за Деня на наддаването.

Не че тя щеше да задава някакви въпроси, напомни си Мориган. „Благодаря ви за времето и интереса“, повтори си твърдо наум.

На един от столовете седеше мъж с рехава кафява коса и си тананикаше тихо. Носеше сив костюм и очила с телени рамки, които побутна нагоре по носа си с дългия си блед пръст. Усмихна се топло и изчака Мориган да седне.

— Госпожице Врана. Аз се казвам господин Джоунс. Благодаря, че се срещнахте с мен. — Мъжът говореше тихо, с кратки, отсечени изречения. Гласът му ѝ прозвуча някак познато. — Дошъл съм от името на своя работодател. Той би искал да ви предложи чирачество.

Репетираната реч на Мориган излетя от главата ѝ. В стомаха ѝ пак се появи леко пърхане. Една мъничка оптимистична пеперуда току-що се бе излюпила от пашкула си.

— Какъв... вид чирачество?

Господин Джоунс се усмихна. Малки бръчици се появиха в ъгълчетата на тъмните му изразителни очи.

— Чирачество в неговата компания, заводи „Шквал“.

— Заводи „Шквал“? — намръщи се тя. — Значи работите за...

— Езра Шквал. Да. Най-могъщият човек в републиката. — Той сведе очи към масата. — Или би трябвало да кажа, вторият най-могъщ. След нашия велик президент.

На Мориган изведнъж ѝ просветна къде бе чувала този глас. Това беше мъжът по радиото, който говореше за дефицита на Чудо.

Изглеждаше точно както би трябвало да изглежда, помисли си тя — сериозен и спретнат. Човек с вкус. Белите му дългопръсти ръце бяха здраво стиснати пред него, а кожата му — толкова бледа, че

изглеждаше почти прозрачна. Не беше много млад. Но не беше и стар. В него нямаше нищо непокорно, нищо, което да опетни безупречния му външен вид, освен един тънък бял белег, който разделяше на две лявата му вежда, и малко прошарена коса по слепоочията. Дори движенията му бяха прецизни и внимателни, сякаш не можеше да си хаби енергията за ненужни жестове. Идеално сдържан човек.

Мориган присви очи.

— Какво може да иска вторият най-могъщ човек в републиката от мен?

— Не е моя работа да казвам защо господин Шквал иска онова, което иска — отговори Джоунс и разплете за момент ръце, за да нагласи пак очилата си. — Аз съм само негов помощник. Изпълнявам желанията му. А в момента той желае вие да станете негова ученичка, госпожице Врана... и негова наследница.

— Негова наследница ли? Какво значи пък това?

— Значи, че иска един ден вие да управлявате заводи „Шквал“ вместо него, да сте богата и могъща отвъд най-развитите си фантазии и да ръководите най-голямата, най-влиятелната и най-печелившата организация, съществувала някога.

Мориган премигна.

— Вкъщи не ми дават дори да облизвам пликовете.

Господин Джоунс изглеждаше развеселен.

— В заводи „Шквал“ също не мисля, че ще облизвате пликове.

— А какво ще правя? — Мориган нямаше представа какво я накара да зададе такъв въпрос. Опита се да си спомни какво беше планирала да каже одеде. Нещо от сорта, че е прокълнатата...

„Благодаря ви за времето...“

— Ще се научите как да управлявате империя, госпожице Врана. И ще се учите от най-добрите. Господин Шквал е гениален и талантлив мъж. Той ще ви научи на всичко, което знае — неща, на които не е учил никого другиго.

— Дори и вас ли?

Господин Джоунс се засмя тихо.

— Най-вече мен. Когато завършите чирачеството си, ще ръководите минния, инженерния, производствения и технологичния сектор на заводи „Шквал“. Над сто хиляди работници из цялата република. Всички те ще отговарят пред вас.

Очите на Мориган се разшириха.

— Всеки гражданин, всяко домакинство в тази страна ще ви е признателно. Вие ще сте техният животворен извор — човекът, който им осигурява топлината, енергията, храната, забавленията. Всяка тяхна нужда, всяко тяхно желание... всичко това е свързано с употребата на Чудо и ще се изпълнява от добрите хора в заводи „Шквал“. От вас.

Гласът му се бе понижил почти до шепот. Мориган се приведе към него.

— Езра Шквал е най-големият герой на нацията — продължи Джоунс. — Нещо повече, той е нейният щедър бог, източникът на всяко удобство и щастие. Единственият жив човек със способността да събира, разпределя и управлява Чудо. Нашата република разчита изцяло на него.

В очите му се бе появил обезпокоителният блясък на фанатик. Едното ъгълче на устата му се изви в странна усмивка. Мориган се отдръпна. Зачуди се дали господин Джоунс обича Езра Шквал, дали се страхува от него, или иска да е на негово място. Или пък и трите заедно.

— Представете си, госпожице Врана — прошепна той. — Представете си какво е да сте толкова обичана. Толкова уважавана и нужна. Един ден, ако работите усърдно и правите каквото ви учи господин Шквал... това ще сте вие.

Мориган можеше да си го представи. *Беше* си го представяла стотици пъти — какво ли ще е да я харесват вместо да се боят от нея. Да вижда хората да се усмихват вместо да се сепват, когато влезе в някоя стая. Това беше една от любимите ѝ фантазии.

Но само фантазия, каза си Мориган и тръсна глава да я прочисти от омаята. Изправи гръб и си пое дълбоко въздух, като се насили да говори без трепет в гласа.

— Не мога да приема, господин Джоунс. Аз съм в Регистъра за прокълнати деца. Аз ще... ще... ами, знаете. Б-благодаря ви за времето и...

— Отвори го — каза Джоунс и кимна към плика в ръката ѝ.

— Какво е това?

— Договорът ти.

Мориган поклати объркано глава.

— Моят какво?

— Стандартен е. — Той сви лекичко рамене. По-скоро само едното рамо. — Всяко дете, което започва спонсорирани учебни занятия, трябва да подпише договор, който се подписва също и от родителя или настойника.

„Това е краят“, помисли си Мориган.

— Баща ми никога няма да подпише.

— Остави на нас да се тревожим за това. — Той извади от джоба на палтото си сребърна писалка и я сложи на масата. — Достатъчно е само да подпишеш. Господин Шквал ще се погрижи за всичко.

— Но вие не разбирате, не мога...

— Разбирам отлично, госпожице Врана. — Джоунс я гледаше внимателно, тъмните му очи я пронизваха. — Но не бива да се притеснявате за проклетия или за Регистъра, или за Срединощ. Отсега нататък няма нужда да се притеснявате за нищо. Не и щом сте с Езра Шквал.

— Ама...

— Подпиши. — Той кимна към писалката. — Подпиши и ти обещавам: един ден ще можеш да купиш и продадеш всеки човек, който някога те е правил нещастна.

Блестящите му очи и невъзмутимата, потайна усмивка накараха Мориган да повярва — само за секунда, — че той и Езра Шквал могат някак си да видят за нея бъдеще, каквото тя не си е и мечтала, че е възможно.

Мориган посегна за писалката, после се поколеба. Имаше един последен въпрос, който пламтеше в нея, най-важният от всички. Тя вдигна очи към господин Джоунс.

— Защо аз?

Разнесе се силно чукане. Вратата се отвори широко и в стаята пристъпи неуверено кметът. Изглеждаше измъчен.

— Ужасно съжалявам, госпожице Врана — каза той, попивайки челото си с кърпичка. По костюма му личаха петна от пот, а каквато коса имаше останала, бе щръкнала. — Изглежда, че някой си е направил ужасна шега с вас. С всички нас.

— Ш-шега ли?

След него влезе Корвус, стиснал уста в тънка линия.

— Ето те и теб. Тръгваме си. — Той сграбчи Мориган за ръката и я задърпа навън. Столът ѝ се преобърна и изтропа на пода.

— Никой от вашите така наречени покровители не е пристигнал — съобщи кметът, мъчейки се да си поеме дъх, докато ги последва в коридора. — Обвинявам себе си. Трябваше да разбера. Военно не знам си какво от Хармън. Дамско не знам си що от Девъро... никой не е чувал за тях. Измислени са. — Той почна да мести поглед от Мориган към баща ѝ и обратно. — Ужасно съжалявам, че трябваше да изтърпиш това, Корвус, стари приятелю. Надявам се, че не се сърдиш?

Корвус се навъси срещу кмета.

— Ама чакайте... — започна Мориган.

— Не разбираш ли? — просъска баща ѝ със студен, гневен глас. Грабна пликовете от ръцете ѝ. — Направиха ме на глупак. Всичко това е било нечия представа за шега. Унижен съм! От собствените ми избиратели!

Мориган се намръщи.

— Казвате, че покровителите ми...

Кметът закърши ръце.

— Никога не са съществували. Ето защо никой от тях не се появи. Съжалявам, че трябваше да чакате.

— Но аз се опитвам да ви кажа, че един от тях се *появи*. Господин Джоунс е дошъл от името на... — Мориган млъкна насред изречението и се втурна обратно към стаята за интервюта.

Столтът му беше празен. Нямаше писалка, нито договор. Човекът бе изчезнал. Мориган зяпна празното пространство. Дали господин Джоунс се беше измъкнал, докато спореха? Дали не бе размислил? Или той също се шегуваше с нея?

Осъзнаването, че това е така, потъна в нея бързо като ритник в корема. Разбира се, че е било шега. Че защо най-могъщият и важен бизнесмен на републиката ще я иска за чирачка? За своя *наследница*? Тази мисъл определено бе абсурдна. Бузите на Мориган поруменяха, когато я заля вълна от закъсняло смущение. Как можеше да е толкова наивна?

— Стига глупости — каза Корвус. Накъса пликовете на малки парченца и Мориган загледа тъжно как те се сипят на земята като сняг.

Лъскавата черна карета потегли от кметството с Мориган и баща ѝ вътре. Корвус мълчеше. Вече бе насочил вниманието си към неизменната купчина документи в куфарчето си и се опитваше да

спаси каквото е останало от работния ден. Сякаш нещастната случка от сутринта изобщо не бе станала.

Мориган се обърна да погледне към тълпата от развълнувани деца и родители, които се изсипваха от сградата на улицата, бърбеха и размахваха предложенията си във въздуха. Усети да я гризва завист.

„Няма значение — каза си тя. Мигаше трескаво, а в очите ѝ пареха сълзи. — Всичко това са глупости. Няма значение.“

Не личеше тълпата да се разпръсва. Всъщност на улицата се бяха събрали толкова хора, че каретата бе принудена да спре. Покрай нея се носеше поток от въодушевени граждани, запътени към кметството, които зяпаха нещо в небето.

— Лаури — излая Корвус и потропа по покрива да привлече вниманието на кочияша. — Защо се бавим? Разкарай тези хора от пътя.

— Опитвам се, господин канцлер, само че...

— Тук е! — изкрещя някой. — Идва!

Тълпата избухна в радостни възгласи. Мориган изви шия, опитвайки се да види какво става. Хора се прегръщаха на улицата — не само децата, участвали в Деня на наддаването, ами *всички*, подсвиркваха, крещяха от радост и хвърляха шапките си във въздуха.

— Защо... — започна Мориган, а после млъкна и се заслуша. — Защо бият тези камбани?

Корвус я изгледа странно. Документите се изплъзнаха от пръстите му и се разпиляха по пода на каретата. Той бутна вратата и изскочи на улицата. Мориган го последва и като вдигна очи, видя накъде тичат всички.

Часовниковата кула.

Небесният часовник се променяше. Пред очите на Мориган здрачното синьо потъмня до сапфирено, после до тъмносиньо, а накрая до непрогледно черно. Като мастилница в небето. Като черна дупка, дошла да погълне света.

Камбаните биеха за Срединощ.

Същата нощ Мориган лежеше будна в тъмното.

Камбаните бяха звънели до полунощ, а после изведнъж ги смени потискаща тишина. Те бяха предупреждение, сигнал за всички, че идва

Срединощ... но след полунощ вече нямаше нужда да бият. Срединощ бе настъпил. Последният ден на епохата бе започнал.

Мориган знаеше, че би трябвало да се чувства уплашена, тъжна, разтревожена — и така си беше, тя чувстваше всички тези неща. Но преди всичко беше ядосана.

Беше *измамена*. Тази епоха трябваше да продължи дванайсет години. Всички казваха така — Корвус, баба, всички социални работници, занимаващи се с нейния случай, хронолозите по новините. Дванайсет години живот и без това си бяха прекалено малко, но *единайсет*?

Сега, когато Небесният часовник бе почернял, всички експерти се надпреварваха да твърдят, че отдавна подозирали това, били разгадали признаците и тъкмо се канели да обявят публично, че по тяхно мнение *тази* зима е последната от настоящата епоха.

Няма значение, казваха всички. Явно това е единайсетгодишна епоха. Всеки може да сбърка, а една година не е кой знае каква разлика.

Само дето, разбира се, разликата беше огромна. „Честит ми рожден ден“, помисли печално Мориган. Гушна плюшения си заек Емет, както всяка нощ, откакто се помнеше, стисна го здраво и се опита да заспи.

Само че се разнесе някакъв шум. Много тих шум, почти недоловим — като лек шепот или повей на вятър. Тя запали лампата и стаята се обля в светлина.

Беше празна. Пулсът на Мориган се учести. Тя скочи и огледа навсякъде, надзърна под леглото, отвори гардероба — нищо.

Не, не нищо. Нещо.

Малък бял правоъгълник се открояваше върху тъмните дъски на пода. Някой беше пъхнал плик под вратата ѝ. Тя го вдигна и откряна със скръцване вратата, за да надзърне в коридора отвън. Там нямаше никого.

На плика някой беше написал набързо с дебело черно мастило.

Юпитер Норт от Чудното общество иска да представи предложението си на госпожица Мориган Врана. Отново.

— Чудното общество — прошепна Мориган.

Тя скъса плика и извади отвътре два листа. Единият беше писмо, а другият — договор, напечатан на машина и официален на вид, с два подписа най-отдолу. Над думата „покровител“ стоеше големият крив подпис на Юпитер Норт. Втория, над „родител или настойник“, тя не можа да разчете и изобщо не го познаваше. Определено не беше почеркът на баща ѝ.

Третото място — „кандидат“ — беше празно. Чакаше. Мориган прочете писмото, напълно смаяна.

Уважаема госпожице Врана,

Честито! Вие вяхте избрана от един от нашите членове за кандидатка за влизане в Чудното общество.

Моля, имайте предвид, че влизането Ви не е гарантирано.

Членството в Обществото е крайно ограничено и всяка година стотици увещаващи кандидати се състезават за място сред нашите ученици.

Ако желаете да се присъедините към Обществото, моля подпишете приложения договор и го върнете на своя покровител не по-късно от последния ден на зимата на единайsetsa година. Входните изпитания започват напролет.

Пожелаваме Ви успех.

С уважение,
старейшина Г. Куин
Дом „Горда стъпка“
Невърмур, СЩ

Най-отдолу на листа с припрени черни завърънкулки бе надраскано кратко, но вълнуващо съобщение:

Бъди готова.

Ю. Н.

3.

СМЪРТТА ИДВА НА ВЕЧЕРЯ

В Срединощ дори улиците на скучния консервативен Джакалфакс се оживяваха.

Павираният Имперски път бе преминал от веселото и бодро тананикане сутринта в бурно и неудържимо празненство в последните часове преди полунощ. Улични оркестри свиреха за монети на всеки ъгъл и си съперничеха за вниманието на минувачите. Разноцветни фенери се бореха със серпантини и гирлянди от лампички, а въздухът миришеше на бира, карамел и месо, печачо се на шиш.

Почернелият Небесен часовник се извисяваше над празнуващите. В полунощ той щеше да избледнее до цвета на Яснозор — бледо обещаващо розово — и пролетта на Първа година щеше да донесе ново начало за всеки. Тази нощ бе необичайна и гъмжеше от възможности.

За всеки, освен за Мориган Врана. За Мориган нощта криеше само една възможност. Като всяко друго дете, родено точно преди единайсет години, на последния Срединощ, когато часовникът удареше полунощ, тя щеше да умре — единайсетте кратки години на

обречения ѝ живот щяха да свършат и проклятието ѝ най-сетне да се сбъдне.

Семейство Врана празнуваха. В известен смисъл.

Настроението в къщата на хълма бе мрачно. Светлините бяха приглушени, пердетата — дръпнати. За вечеря имаше любимото ядене на Мorigан — агнешки пържоли, печен пацърнак и грах с мента. Корвус мразеше пацърнак и обикновено не би позволил да го сервират, когато е вкъщи за вечеря, но сега мълчеше мрачно, докато прислужничката сипваше голям черпак от него в чинията му. Мorigан си помисли, че това говори много за деликатността на събитието.

Стаята бе тиха, ако се изключи лекото потракване на сребърни прибори в порцелан. Мorigан усещаше ясно всяка преглътната хапка храна, всяка хладка глътка вода. Чуваше всяко цъкане на стенния часовник като удар на маршируващи барабанчици, водещи я все по-близо до момента, когато ще престане да съществува.

Надяваше се, че ще е безболезнено. Беше чела някъде, че когато прокълнато дете умира, това обикновено става бързо и мирно — все едно заспива. Чудеше се какво ли ще стане след това. Дали наистина ще отиде на По-доброто място, както ѝ беше казала веднъж готвачката? Дали Божественото създание бе истинско и щеше ли да я приеме с разтворени обятия, както ѝ обещаваха? Надяваше се да е така. Изобщо не ѝ се мислеше за алтернативата. Когато чу приказките на готвачката за Злото нещо, което живеело в Най-лошото място, цяла седмица бе спала на запалена лампа.

Беше странно, помисли си Мorigан, да празнуваш нощта на собствената си смърт. Не го чувстваше като рожден ден. Изобщо не го чувстваше като празник. Беше по-скоро като да те погребват, преди да си умрял.

Тъкмо докато се чудеше дали някой ще каже дума-две за нея, Корвус прочисти гърло. Мorigан, Айви и баба погледнаха към него и ръцете им застинаха на половината път до устата, както държаха вилиците с агнешко и грах.

— Аз, хм, исках само да кажа — поде той, а после сякаш загуби инерция. — Исках да кажа...

Очите на Айви се насълзиха и тя го стисна окуражително за ръката.

— Продължавай, скъпи.

— Аз само... — Той опита пак и звучно се изкашля. — Искан да кажа, че... че агнешкото е много вкусно. Идеално стотвено. Хубаво и розово.

Около масата се разнесе одобрително мърморене, а после и тракането на приборите, когато всички продължиха да ядат. Вероятно това бе най-доброто, което щеше да получи, осъзна Мориган. А и не можеше да каже, че не е съгласна за агнешкото.

— Е, ако никой не възразява — обади се Айви, като деликатно попи устни с ленената салфетка, — аз съм отскоро в това семейство, но мисля, че е уместно да кажа нещо тази вечер.

Мориган се изпъна. Това щеше да е хубаво. Може би Айви щеше да ѝ се извини, че я накара да носи онази предизвикваща сърбеж шифонена рокля с воланчета на сватбата. Или да признае, че макар да е казала общо около десетина думи на Мориган, откакто се нанесе в къщата, наистина я е обичала като дъщеря и ѝ се иска да можеха да прекарат повече време заедно, и че Мориган ужасно ще ѝ липсва, и че вероятно ще се скъса от плач на погребението и ще си съсипе грима, който ще потече на грозни черни вадички по красивото ѝ лице — но нея изобщо няма да я е грижа колко зле изглежда, защото ще си мисли само за чудесната, прекрасна дъщеричка. Мориган си придаде изражение на скромно спокойствие.

— Корвус не беше сигурен дали трябва да казвам нещо, но знам, че Мориган няма да възрази...

— Давай — насърчи я Мориган. — Всичко е наред. Наистина, говори.

Айви засия срещу нея (за първи път) и окуражена, стана от стола си.

— С Корвус ще си имаме бебе.

В стаята се възцари тишина; после откъм вратата се разнесе трясък, когато прислужницата изтърва един поднос.

Корвус се опита да се усмихне на младата си съпруга, но се получи гримаса.

— Е? — попита Айви. — Няма ли да ни поздравите?

— Айви, скъпа — обади се баба, усмихвайки се ледено на снаха си. — Може би това обявление щеше да бъде прието по-добре в не толкова деликатен момент. Например в деня, след като единствената ми внучка ни напусне трагично на единайсетгодишна възраст. —

Странно, но думите ѝ накараха Мориган да живне малко. Това бе може би най-сентименталното нещо, което бе чувала някога от баба си. Тя усети неочакван прилив на топли чувства към старата кукумявка.

— Но това е хубаво! Не разбираш ли? — Айви се озърна към Корвус за подкрепа. — Той стисна гърбицата на носа си, сякаш за да прогони някакво главоболие. — Това е нещо като... колелото на живота. Може един живот да бъде угасен, но друг идва на този свят. Ами че това е на практика чудо!

Баба изстена тихо.

Айви продължи неумолимо.

— Ще си имаш нов внук, Орнела. Корвус ще има нова дъщеря. Или пък син! Няма ли да е чудесно? Едно малко момченце, Корви, нали казваше, че винаги си искал момче. Можем да го обличаме в малки черни костюмчета, за да е в тон с татко си.

Мориган се помъчи да не се засмее на мрачното изражение на баща си.

— Да. Истинска прелест — каза той неубедително. — Но може би ще празнуваме по-късно.

— Ама... Мориган няма нищо против. Нали, Мориган?

— Против кое? — попита Мориган. — Че ще бъда заличена от съществуване след няколко часа, а вие вече планирате гардероба на моя заместник? Ни най-малко. — Тя пхна една вилица пащърнак в устата си.

— О, за бога! — изсъска баба, гледайки втренчено през масата сина си. — Нали нямаше да споменаваме онази дума.

— Не бях аз — възрази Корвус.

— Не съм казала „умряла“, бабо — защити се Мориган. — Казах „заличена от съществуване“.

— Е, просто млъкни. Баща ти го заболя главата.

— Айви каза „угасен“. Това е много по-зле.

— Стига.

— Никой ли не се интересува, че *нося дете*? — извика Айви и тропна с крак.

— Никой ли не се интересува, че *съвсем скоро ще умра*? — кресна в отговор Мориган. — Може ли, *ако обичате*, да поговорим за мен за минутка?

— Казах ти да не изричаш *онази* дума! — прогърмя гласът на баба.

Отекнаха три силни удара по входната врата. Възцари се тишина.

— Кой, да му се не види, ще ни идва на гости в такъв момент? — прошепна Айви. — Журналисти? Вече? — Тя приглади косата и роклята си и взе една лъжица да се огледа.

— Лешояди. Опитват се да докопат новината, а? — промърмори баба. Посочи към прислужничката. — Отпрати ги с най-презрителната си насмешка.

След малко се чу кратък неясен разговор от фоайето, последван от стъпки на тежки ботуши, които се приближаваха по коридора, а непосредствено зад тях ехтяха боязливите протести на прислужничката.

Сърцето на Мориган бумтеше с всяка стъпка. „Това ли е? — помисли си тя. — Това ли е смъртта, дошла да ме вземе? Смъртта носи ли ботуши?“

На вратата се появи мъжки силует, очертан от светлината отзад.

Беше висок и слаб, с широки плещи. Лицето му беше наполовина скрито от дебел вълнен шал, а другата половина се състоеше от лунички, зорки сини очи и дълъг, широк нос.

Цялата му близо двуметрова снага бе издокарана в дълго синьо палто върху тесен костюм със седефени копчета — стилиен, но му седеше малко накриво, все едно мъжът идваше от някакво официално събитие и бе почнал да се разсъблича на път за вкъщи. На ревера на палтото му имаше малко златно Ч.

Стоеше широко разкрачен, натикал ръце в джобовете на панталона си и се подпираше небрежно на касата на вратата, сякаш бе прекарал половината си живот тук и не се сещаше къде другаде би се чувствал по у дома си. Все едно притежаваше имението Врана, а семейство Врана просто му гостуваха за вечеря.

Очите му се взряха в Мориган. Той се ухили.

— Здравсти.

Момичето не отвърна нищо. Настъпи тишина, чуваше се само цъкането на стенния часовник.

— Съжалявам, че закъснях — продължи мъжът с глас, леко заглушен от шала. — Бях на парти на далечния остров Джет-Джакс-Джайда. Заприказвах се с най-милиия старец на света, акробат на

трапец — очарователен човек, веднъж се залюлял над един вулкан за благотворителност, — и съвсем забравих за часовата разлика. Колко съм глупав. Както и да е, вече съм тук. Готово ли е всичко? Паркирал съм отпред. Това пащърнак ли е? Прекрасно.

Баба сигурно беше в шок, защото не обели нито дума, когато мъжът грабна голямо парче печен пащърнак от таблата, изяде го и си облиза пръстите с наслада. Всъщност, май всички Врана бяха загубили дар слово, не на последно място и Мориган.

Минаха няколко секунди, а техният неканен гост се люлееше на пети, чакайки учтиво, докато не му хрумна нещо.

— Още съм с шапка, нали? Боже мили. Колко грубо от моя страна. — Той повдигна вежди към онемялата си публика. — Не се стряскайте, аз съм риж.

„Риж“ беше меко казано, помисли си Мориган и се опита да скрие изумлението си, когато мъжът свали шапката. „Рижко на годината“ или „крал Рижи“, или „Големият риж президент на Рижката фондация за неизлечимо рижи“ би било по на място. Буйната му яркочервена грива вероятно би могла да печели награди. Той разви шала от врата си и разкри брада със съвсем малко по-малко стряскащ оттенък.

— Тъъ — обади се Мориган с цялото красноречие, което успя да събере. — Кой сте вие?

— Юпитер. — Мъжът огледа присъстващите, търсейки признаци, че са го познали. — Юпитер Норт. Юпитер Норт от Чудното общество. Твоят покровител.

Нейният покровител. Юпитер Норт. *Нейният* покровител. Мориган поклати невярващо глава. Да не би това да беше пак някаква шега?

Тя беше подписала договора. Разбира се, че го бе подписала, защото беше толкова чудесно, *прекрасно* да си представя — само за пет минутки, — че всичко това е истина. Че наистина има нещо, наречено Чудно общество, и че те са поканили *нея*, — не друг, а нея, Мориган Врана! — да се присъедини към тях. Че ще живее достатъчно дълго, за да се яви на загадъчните изпитания напролет. Че я чака някакво вълнуващо бъдеще след Срединощ.

Разбира се, че се бе подписала на празното място най-отдолу. Дори беше надраскала мъничка черна врана до името си, за да скрие

едно мастилено петно, капнало от писалката.

А после бе хвърлила листа в огъня.

Нито за секунда не повярва, че в предложението има нещо истинско. Не и наистина. Не и дълбоко в себе си.

Корвус най-после възвърна гласа си.

— Кощунство! — възкликна той.

— Наздраве — отвърна Юпитер и поднови опитите си да изкара Мориган от трапезарията в коридора. — Опасявам се, че наистина трябва да побързаме, Мориган. Колко куфара имаш?

— Куфари ли? — повтори тя, чувствайки се слабоумна и бавно схващаща.

— Боже, боже — промърмори мъжът. — *Събрала* си багажа си, нали? Няма значение, ще ти вземем четка за зъби, като стигнем там. Надявам се, че вече си се сбогувала, но имаме време за няколко бързи прегръдки и целувки, преди да тръгнем.

И като последва собственото си необичайно предложение (още нещо, което се случваше за първи път в домакинството на Врана), Юпитер се спусна да прегръща наред всички около масата. Мориган не беше сигурна да се смее ли, или да бяга, когато той се приведе и лепна звучна мляскаща целувка върху ужасеното лице на баща ѝ.

— Стига толкова! — Корвус се надигна от стола, пръскайки слюнка. Едно беше човек да пристигне без предизвестие в имението Врана на Срединощ, но съвсем друго да донесе със себе си идеята за физическа привързаност. — Вие не сте ничий покровител. Напуснете веднага къщата ми, преди да съм извикал градската стража.

Юпитер се усмихна, сякаш зарадван на заплахата.

— Но аз съм нечий покровител, канцлер Врана. Аз съм покровител на това малко мудро, но иначе възхитително дете. Всичко е честно и законно, уверявам ви. Тя подписа договора. Нося го, ето тук.

Той измъкна със замах намачкан и оръфан лист хартия, който Мориган позна. Юпитер посочи подписа ѝ, разкрасен с мъничката черна врана и неволното мастилено петно.

Но това бе невъзможно.

— Не разбирам — прошепна Мориган, клатейки глава. — Видях го как изгоря и се превърна в пепел.

— О, това е Чуден договор. — Мъжът го размаха небрежно. — Създава идентични копия на оригинала веднага щом го подпишеш. Но

пък иначе обяснява опърлените краища.

— Аз никога не съм подписвал това — заяви Корвус.

Юпитер сви рамене.

— Че аз не съм ви и молил.

— Аз съм баща й! Този договор се нуждае от моя подпис.

— Ами всъщност, нуждае се само от подписа на възрастен настойник и...

— Чудните договори са незаконни — заяви баба, най-последно възвърнала си дар словото — според Указа за злоупотреба с Чудо. Трябва да повикаме да ви арестуват.

— Е, тогава по-добре побързайте. Имам само няколко минути — каза отегчено Юпитер. Погледна часовника си. — Мorigан, наистина трябва да вървим. Времето изтича.

— Знам, че изтича — отвърна Мorigан. — Допуснали сте грешка, господин Норт. Не можете да бъдете мой покровител. Днес е рожденият ми ден.

— Ама разбира се! Честит рожден ден. — Той изглеждаше разсеян и се приближи до прозорците да надзърне през пердетата. — Само че имаш ли нещо против да празнуваме после? Вече доста окъсняхме и...

— Не, вие не разбирате — прекъсна го тя. Усещаше думите тежки и сухи в устата си, но се насили да ги изрече. — Аз съм в Регистъра за прокълнати деца. Тази вечер е Срединощ. Ще умра в полунощ.

— Леле-мале, колко си черногледа.

— Ето защо изгорих договора. Безполезен е. Съжалявам.

Юпитер вече се взираше неспокойно през прозореца, сбърчил угрижено чело.

— Обаче все пак го *подписа*, преди да го изгориш — изтъкна той, без да поглежда към нея. — А и кой казва, че ще умреш? Не е нужно да умираш, ако не искаш.

Корвус удари с юмрук по масата.

— Това е нетърпимо! За кого се мислите, че влизате с валсова стъпка в дома ми и разстройвате семейството ми с такива небивалици?

— Казах ви кой съм. — Юпитер говореше спокойно, като на неразумно дете. — Името ми е Юпитер Норт.

— Аз пък съм Корвус Врана, канцлер на Вълчеполие и високопоставен член на Зимноморската партия — заяви Корвус, като изду гърди. Вече беше набрал инерция. — Настоявам да си вървите веднага и да ме оставите на спокойствие да оплаквам кончината на своята дъщеря.

— Да оплаквате кончината на своята дъщеря? — повтори Юпитер. Направи две решителни крачки към Корвус и спря с блеснали очи. Косъмчетата по ръцете на Мориган настръхнаха. Гласът на Юпитер се понижи с цяла октава и той заговори със студен, тих гняв, от който човек го побиваха тръпки: — Да не би да имате предвид дъщерята, която стои точно пред вас? Същата, която е очебийно, прелестно, възхитително жива?

Корвус се разпени и посочи към часовника на стената с трепереща от ярост ръка.

— Е, почакайте няколко часа!

Мориган усети нещо да се свива в гърдите ѝ и не бе сигурна защо. Винаги бе знаела, че ще умре на Срединощ. Баща ѝ и баба ѝ никога не го бяха пазили в тайна. Не трябваше да се изненадва, че Корвус е така примирен със съдбата ѝ, но Мориган изведнъж осъзна, че за него тя вече е все едно мъртва. Може би в сърцето му е била мъртва от години.

— Мориган — попита Юпитер с глас, много по-различен от онзи, който бе използвал току-що срещу баща ѝ, — не искаш ли да живееш?

Момичето трепна. Що за въпрос беше това?

— Няма значение какво искам.

— Има — настоя той. — Има много, много голямо значение. В момента това е единственото, което има значение.

Очите ѝ се стрелнаха от баща ѝ към баба ѝ и към мащехата ѝ. Те всички я гледаха напрегнато, неспокойно, сякаш за първи път я виждаха наистина.

— Разбира се, че искам да живея — каза тя тихо. За първи път изричаше тези думи на глас. Онази стегнатост в гърдите ѝ се поотпусна малко.

— Добър избор. — Юпитер се усмихна, облаците се разсеяха от лицето му също толкова бързо, колкото се бяха появили. Той се обърна пак към прозореца. — Смъртта е скучна. Животът е къде-къде по-

забавен. В живота непрекъснато се случват разни неща. Неочаквани неща. Неща, които дори не би могла да очакваш, защото са толкова... неочаквани. — Той отстъпи назад, отдалечавайки се от прозореца, посегна слепешком за Мориган и напипа ръката ѝ. — Ето например, бас държа, че не си очаквала своята така наречена смърт да подрани с три часа.

Мориган усети как някакъв прах се посипа по лицето ѝ. Тя го избърса, вдигна очи и видя, че полилеите треперят и в мазилката се появяват пукнатини. Крушките запращяха. Прозорците задрънчаха. Разнесе се слаба миризма на изгоряло.

— Какво е това? — Тя стисна инстинктивно ръката му. — Какво става?

Юпитер се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Имаш ли ми доверие?

— Да — отговори тя, без да се замисля.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре. — Той я погледна в очите. Подът под краката им трепереше. — След малко ще сваля пердето. Но каквото и да видиш там навън, не бива да се страхуваш. Те усещат, когато те е страх.

Мориган преглътна.

— Те?

— Просто прави каквото правя аз и всичко ще е наред. Разбра ли? Никакъв страх.

— Никакъв страх — повтори Мориган. Междувременно страхът се бе настанил в стомаха ѝ и си устройваше празненство. Виенско колело от страх се въртеше лениво в коремната ѝ област. Танцуващи циркови слонове от страх правеха салта в чревния ѝ тракт.

— За какво, по дяволите, говорите там? — попита баба. — Какво ти разправя той, Мориган? Настоявам да...

С внезапно рязко движение Юпитер извади от джоба си шепа сребърен прах и го духна към Корвус, Айви и баба като облачно-звездна целувка, а после се метна към прозореца, изтръгна пердето и го пусна да се свлече на смачкана купчина по средата на пода.

Отстъпи назад, взря се в делото си и поклати бавно и тъжно глава.

— Толкова съжалявам. Каква трагедия, да я загубите толкова млада.

Корвус се намръщи и премигна. Изглеждаше неуверен.

— Трагедия?

— Ъхъ — потвърди Юпитер. Прегърна Корвус през раменете и го заведе до купчината плат. — Скъпа, скъпа Мориган. Беше толкова изпълнена с живот. Имаше да сподели толкова много със света. Но ни бе отнета! Бе ни отнета прекалено рано.

— Прекалено рано. — Корвус кимна замаяно в знак на съгласие. — Твърде, твърде рано.

Юпитер прегърна с другата си ръка Айви и я притегли към гърдите си.

— Не бива да вините себе си. Освен може би мъничко, ако искате. — Той намигна на Мориган, която усети как тих, истеричен смях се надига в гърлото ѝ. Те наистина ли вярваха, че пердето е Мориган, лежаща мъртва на пода? Та тя стоеше точно пред тях!

— Изглежда толкова дребна — подсмръкна Айви и избърса носа си с ръкав. — Толкова дребна и слабичка.

— Да — съгласи се Юпитер. — Почти все едно е... направена от плат.

Мориган прихна, но семейство Врана с нищо не показаха, че са я чули.

— Ще ви оставя да направите нужните приготовления. Трябва да подготвите изявление за пресата, господин канцлер. Но преди да си тръгна, може ли да предложи да използвате закрит ковчег за погребението? Откритите са толкова долнопробни.

— Да — потвърди баба, вперила поглед в пердето — уж Мориган. — Така е. Долнопробни са.

— Какво направи? — прошепна момичето на Юпитер. — Какво беше това сребристо нещо?

— Извънредно нелегално е. Направи се, че не си го видяла.

Полилеят се залюля бясно, замята сенки из стаята.

Въздухът се изпълни с непогрешимия мирис на изгоряло дърво. Подът затрепери отново и Мориган чу в далечината някакъв шум като от пороен дъжд, тътен на гръмотевица или... дали пък не бе тропот на копита?

Тя се обърна към прозореца и усети нажежен, боцкащ страх да пробягва по гръбнака ѝ. Паниката се надигна като жлъчка в гърлото ѝ. Виждаше я. Виждаше своята смърт да се приближава.

4. ЛОВЦИТЕ ОТ ДИМ И СЕНКИ

През рядката гора и билото на хълма нещо тъмно и безформено се носеше към имението Врана.

На Мориган то ѝ заприлича на рояк скакалци или ято прилепи, но бе прекалено бавно и шумно. Тропотът на копитата стана оглушителен, докато тъмната маса се приближаваше. Сред черното имаше стотици пламтящи червени точки, които от секунда на секунда ставаха все по-ярки.

Безформеното нещо започна да придобива очертания. Глави, лица и крака изникнаха от гъмжилото и Мориган усети как стомахът ѝ се свива; сияещите червени точки не бяха светлини. Бяха очи. Очи на мъже, коне и хрътки.

Това не бяха създания от плът. По-скоро една-единствена жива сянка. Те бяха мрак — пълна липса на светлина. И се движеха целенасочено.

Бяха тръгнали на лов.

Мориган не можеше да диша. Гърдите ѝ се свиха, а после разшириха, докато тя се мъчеше да си поеме достатъчно въздух, за да

изпълни дробовете ѝ.

— Какви са тези?

— Не сега — срязва я Юпитер. — Трябва да бягаме.

Но краката на Мориган сякаш бяха залепнали за пода. Тя не можеше да се извърне от прозореца. Юпитер я хвана за раменете и я погледна право в очите.

— Никакъв страх, нали помниш? — каза той и я разтърси леко.
— Запази го за по-късно.

И я поведе към коридора. На вратата тя се спря.

— Чакай! Ами те? — попита, загледана назад към семейство Врана, които още стояха събрани около пердето на пода, без нито да чуват, нито да виждат стотината призрачни ловци, препускащи към къщата. — Не можем да ги оставим просто...

— Нищо няма да им се случи. Ловците не могат да ги докоснат. Гарантирам ти. Хайде.

— Ама...

Юпитер я задърпа нататък.

— Те са тръгнали на лов за *теб*, Мориган. Искаш ли да помогнеш на семейството си? Тогава трябва да се махнеш много, много надалеч от тази къща.

— Тогава защо се качваме *нагоре* по стълбите?

Юпитер не отговори. Като стигнаха третия етаж, той се втурна към най-близкия прозорец, разтвори го и подаде глава навън.

— Това ще свърши работа. Готова ли си? Насочваме се към капандурата.

Мориган погледна през прозореца и видя най-странната машина, която бе зървала някога.

Като канцлер, баща ѝ бе вземан от имението Врана от всевъзможни превозни средства през годините. Корвус все още предпочиташе за всекидневна употреба старомодната си конска карета, но понякога Зимноморската партия пращаше за него скъпи коли с тъмни стъкла и боботещи механични двигатели, а веднъж дори малък пилотиран въздушен кораб, който се нуждаеше от специално разрешение, за да кацне на покрива. Съседите се бяха събрали да го зяпат и да правят снимки.

Доколкото ѝ бе известно обаче, Корвус никога не бе пътувал в блестяща месингова кабина, издигаща се на два етажа височина върху

осем дълги крака като гигантски метален паяк. „Какво ли ще си помислят съседите за ТОВА?“ зачуди се Мориган, ококорила очи като палачинки.

— Не паркирах достатъчно близо — каза Юпитер. — Ще трябва да се оттласнем малко, като скачаме.

Да скачат? Той не би могъл да очаква от нея да скочи от прозорец на третия етаж, нали?

Юпитер се качи на перваза и подал по-голямата част от тялото си навън, протегна ръка на Мориган.

— На три добре ли е?

— Не. — Тя поклати глава и отстъпи назад. — Не е добре. Всъщност е точно обратното на добре.

— Мориган, възхищавам се на инстинкта ти за самосъхранение. Честно. Но мисля, че ако погледнеш през рамо, инстинктът може да ти подсказе да скочиш през прозореца.

Момичето погледна.

Застрашително близо до върха на стълбите стоеше подобна на вълк хрътка със сияйни червени очи, оголила зъби в тихо ръмжене. Глутницата ѝ се прокрадваше бавно по последните стъпала зад нея. Бяха поне десетина, може би и повече. Блъскаха се да си намерят място, щракаха със свирепите си челюсти и ръмжаха към Мориган, замръзнала до прозореца.

— Н-не ме е страх — прошепна тя, а всяка клетка в тялото ѝ крещеше: „Страх ме е!“.

— На три. — Юпитер я хвана за ръката и я вдигна на перваза. — Едно...

Към първата хрътка на площадката се присъедини втора, после и трета, всичките със същите остри жълти зъби, огнени очи и рунтава козина, тъмна като нощ. Вибрацията от ръмженето им плъзна по пода и стигна до нозете на Мориган.

— Две...

Тя направи крачка назад, залитна, когато кракът ѝ намери само въздух, и посегна към Юпитер за опора. Той уви ръце около нея и тя го усети как се накланя обратно, издърпвайки я със себе си. Хрътките се хвърлиха към Мориган.

— Три!

Студен, хапещ въздух засвистя покрай ушите ѝ, докато падаше. Чу се мощен трясък на счупено стъкло, а после двамата тупнаха тежко на пода в тялото на гигантския месингов паяк. Юпитер все така бе увил здраво ръце около Мориган и тялото му смекчи удара. Над тях хрътките изчезнаха от прозореца.

— Ох — изпъшка Юпитер. — Утре ще съжалявам за това. Слез от мен.

Той претърколи Мориган на пода. Тя трепна, когато едно парченце стъкло се заби в дланта ѝ.

— Къде отидоха?

— Не знам. Но няма да се бавят дълго. Хвани се за нещо — заръча ѝ Юпитер. Втурна се към контролната кабина в предната част на машината и задърпа някакви ръчки. Двигателите оживяха с рев и паякът се люшна напред, запращайки момичето с лицето напред към стената. В стомаха ѝ се надигна гадене.

— В началото винаги друсва. И накрая също. Но не се тревожи, през останалото време се движи гладко като по вода. Понякога. Всъщност, зависи.

Мориган влезе със залитане в тясната пилотска кабина и се вкопчи в облегалката на старо кожено кресло пред контролните уреди, на което седеше Юпитер. Извади парченцето стъкло от дланта си, захвърли го и избърса кръвта в роклята си.

— Какви бяха онези същества?

— Ловците от дим и сенки. — Юпитер хвърли мрачен поглед през рамо, докато паякът се отдалечаваше с тежки стъпки от къщата.

— Ловците от... — Мориган затисна устата си с ръка, опитвайки се да не избълва цялата си вечеря върху таблото с лъскави копчета и ръчки на Юпитер — или, още по-зле, върху тила му. Имаше чувството, че е излязла с малка лодка в бурно море. — Какво искат от мен?

Вниманието на Юпитер обаче бе насочено другаде, опитваше се да направлява машината, да сменя скоростите и същевременно да остане изправен.

— Закопчай се на пътническото място — нареди той и кимна към орфаната седалка вляво. Мориган се добра с известна трудност до нея, препаса колана през гърдите си и го закопча с щракване.

— Готова ли си? Дръж се здраво.

Паякът прекрачи портите на имението Врана с големи олюляващи се крачки. Пред тях тъмнееше гората, но Юпитер смени посоката и го насочи към центъра на Джакалфакс. По равния път движението на механичния паяк стана по-плавно и той набра скорост по нанадолнището.

Джакалфакс беше зял от светлината и шума на ранните фойерверки и тълпа се беше събрала да гледа пламналата от цветове нощ. Мориган никога не бе виждала Имперския път толкова многолюден.

Осмокраката машина запъпли през центъра на града, заобикаляйки тълпата. Юпитер не би могъл да избере по-подходящ момент — небесното зрелище беше идеалното прикритие за тяхното бягство от ловците от дим и сенки. Всички гледаха нагоре, а ушите им бяха изпълнени със свистене и гръм.

— Не би ли трябвало да излизаме от града, вместо да навлизаме в него? — попита Мориган.

— Минаваме напъряко — отвърна Юпитер.

Насочваше ги право към сградата на кметството. Машината се изправи в цял ръст със стържене на метални стави и закрачи деликатно през тълпата. Изглеждаше досущ все едно върви на пръсти.

— Какво е това нещо? — полюбопитства Мориган. — Това паякообразно нещо?

— Това „паякообразно нещо“, както нетактично го нарече — рече Юпитер и я изгледа втренчено, — се нарича арахнипод и е най-изтънчената машина, построявана някога.

Един особено мощен фишек избухна в нощното небе, оставяйки след себе си цвете от димни следи, призрак на експлозия. Тълпата нададе радостни викове.

— Красива е, нали? Казва се „Октавия“. Един от двата арахнипода, построявани някога. Познавам изобретателя. Би ли дръпнала онази синя ръчка, ако обичаш? Не, другата. Точно така.

Арахниподът потрепери и спря. Юпитер се намръщи. Стана и изтича в задния край, за да се взре неспокойно през куполовидните стъклени стени.

— Нещо не е наред ли?

— Интересните машини като тази сега не са на мода, разбира се — поде той, все едно нищо не е станало. — Но аз така и не се отказах

от старата Оки. Прекалено е надеждна. Въздушни кораби и автомобили, всичко това е модерно и лъскаво, но както казвам винаги, не можеш да шофираш по чукарите и не можеш да летиш под водата. „Октавия“ може да стигне почти навсякъде. Което е доста полезно в моменти като този. Изглежда, сме притиснати в ъгъла.

Той се върна в контролната кабина, посегна към тавана и дръпна надолу един екран, разделен на четири. Всяка от четирите части показваше различен изглед от арахнипода.

Ловците от дим и сенки ги бяха настигнали. Заобикаляха ги от всички страни, яхнали своите коне, а до тях точеха лиги хрътките им.

— И по какъв начин е полезно в момент като този? — Сърцето на Мориган препускаше бясно. „Това е краят — помисли си. — В капан сме. Свършено е с нас.“ — Не виждам никакви чу кари, нито вода!

— Не, тук няма чукари — съгласи се замислено Юпитер. — Но го има... това.

Тя проследи погледа му до върха на часовниковата кула.

— Най-хубавото на паяците — каза той, докато се закопчаваше на мястото на водача — е, че могат да пълзят. Затегни колана си, Мориган Врана. И каквото и да правиш, не затваряй очи.

— Какво ще стане, ако затворя очи?

— Ще пропуснеш забавлението.

Мориган едва бе успяла да си провери колана, когато арахниподът изведнъж се наклони назад, притискайки я към облегалката. Два гигантски тънки метални крака се вкопчиха в стрехите на кметството и машината се издърпа нагоре, все по-високо и по-високо, към черния бездънен циферблат на Небесния часовник.

— Не е идеалният вариант, но като импровизиран портал за спешни случаи, не е и най-лошата ми идея изобщо.

Тя нямаше представа за какво говори той.

— Портал към къде?

— Ще видиш.

Мориган погледна назад през стъкления купол. Земята се люлееше на метри под тях, и нещо по-лошо, грамадните ловци от черен дим бяха слезли от конете и се катереха по кулата.

— Зад нас са! — изпищя момичето.

Юпитер направи гримаса, но не се огледа.

— Няма да е за дълго. Ловците не могат да ни последват там, където отиваме.

— А къде отиваме?

Стигнаха до върха на кулата точно когато настъпи зрелищната кулминация на фойерверките. Експлозии в червено, златно, синьо и лилаво озариха нощното небе.

— Отиваме си у дома, Мориган Врана.

Арахниподът пхна единия си тънък крак право през часовника. Стъклото не се счупи — дори не се напука. Още един крак мина през него, накъдряйки леко циферблата като повърхността на дълбоко черно езеро, когато хвърлиш камъче в него. Мориган зяпна. Още едно невъзможно нещо в тази нощ, пълна с невъзможни неща.

Тя се обърна. Ловците бяха толкова близо, че дъхът им би могъл да замъгли стъкления купол на „Октавия“. Те протягаха костеливите си ръце, сякаш искаха да сграбчат Мориган през задния прозорец и да я издърпат надолу към смъртта ѝ. Прищя ѝ се да стисне очи — но не можеше да откъсне поглед.

С един последен тласък арахниподът се наклони напред, катурна се през циферблата и се запремята бясно, пращайки Мориган в неизвестното.

Шумът на избухващи фойерверки изчезна. Светът потъна в тишина.

5. ДОБРЕ ДОШЛА В НЕВЪРМУР

ПРОЛЕТТА НА ПЪРВА ГОДИНА

Приземиха се с тупване. Извън арахнипода гъста бяла мъгла обгръщаше всичко. Цареше тишина и спокойствие, сякаш хаосът на градския площад в Джакалфакс просто бе престанал да съществува. На Мориган ѝ се гадеше.

Дали това най-последно бе смъртта ѝ? Дали бяха умрели и преминали в По-доброто място? Мориган направи бърз преглед на усещанията си и реши, че не е особено вероятно. Ушите ѝ звънтяха, повдигаше ѝ се, а порязаната ѝ длан още туптеше, покрита с коричка засъхнала кръв. Тя се взря през прозореца в мъглата. Нямахше Божествено създание, което да ги чака с разтворени обятия, нито ангелски хор, който да ги посрещне. Където и да се намираха, не бяха в По-доброто място.

„Но определено не е и Джакалфакс“, помисли си Мориган.

Чу тих стон и се обърна да види как Юпитер се надига от пилотското кресло с болезнена гримаса.

— Съжалявам. Не беше толкова гладко, колкото се надявах. Добре ли си?

— Мисля, че да. — Момичето си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се огледа, като се мъчеше да прогони от ума си ловците от дим и сенки. — Къде сме? Каква е тази мъгла?

Юпитер завъртя очи.

— Страховито, нали? Граничен контрол — каза той извинително, сякаш това обясняваше всичко.

Мориган отвори уста да го попита какво има предвид, но я прекъсна някакво бръмчене и припукване, което отекна в стените на „Октавия“.

— Съобщете името и местоработата си — прогърмя официален глас, усилен през високоговорител, който Мориган не можеше да види. Като че идваше отвсякъде.

Юпитер взе малко сребърно устройство от контролното табло и заговори в него.

— Да, здрасти! Капитан Юпитер Норт от Чудното общество, Лигата на изследователите и Федерацията на невърмурските хотелиери, и госпожица Мориган Врана... без месторабота. Засега. — Той намигна на Мориган и тя му отвърна със слаба, нервна усмивка.

Около тях се разнесе механично бръмчене. Отвъд прозореца гигантско око — по-голямо от главата на Юпитер — се подаде от бялата мъгла на дълга механична ръка. Премигна срещу тях и се завъртя наляво-надясно и нагоре-надолу, оглеждайки всичко вътре.

— Навлезли сте в Седма област на Свободния щат през портата на връх Флориен, така ли е? — изрева безплътният глас. Момичето трепна.

— Правилно — потвърди Юпитер в сребристия си микрофон.

— Имате ли разрешение да пътувате до Седма област?

— Да, имам. Научно-дипломатическа виза — отвърна Юпитер. Прочисти гърло и хвърли предупредителен поглед на Мориган. — А госпожица Врана е жителка на Барклитаун в Седма област.

„Госпожица Врана никога не е чувала за Барклитаун в Седма област“, помисли си Мориган.

Гледаше Юпитер очаровано, но и с растящо безпокойство. Портата на връх Флориен? Научно-дипломатическа виза? Всичко това бяха безсмислици. Пулсът отекваше в ушите ѝ толкова силно, че сякаш

изпълваше арахнипода. Но Юпитер бе невъзмутим. Отговаряше на въпросите на граничаря с любезно спокойствие, весело лъжеше на поразия.

— Тя има ли разрешение за влизане в Първа област?

— Разбира се — отвърна гладко Юпитер. — Временна образователна виза.

— Покажете документите си.

— Документите? — Увереността на Юпитер се разколеба. — Да, разбира се. Документите. Забравих за... документите... Почакай, сигурен съм, че имам... нещо...

Мориган затаи дъх, докато Юпитер ровеше из различни отделения на контролното табло и накрая извади празна обвивка от шоколад и използвана хартиена кърпичка. Усмихна се ведро на Мориган и ги притисна към стъклото, за да може гигантското око да ги разгледа. Като истински луд.

Тишината се проточи и момичето се стегна в очакване на сирени, клаксони, въоръжени стражи, нахлуващи през вратите на арахнипода...

Микрофонът запраця и зажука. Гласът в другия край изпусна дълга страдалческа въздишка и прошепна:

— Ама честно, ти дори не се опитваш...

— Извинявай, само това можах да намеря! — прошепна в отговор Юпитер, взирайки се в гигантското око, и сви разкаяно рамене.

Накрая гласът прогърмя:

— Можете да продължите.

— Прекрасно — каза Юпитер и се закопча пак с колана към старата кожена седалка. Мориган изпусна затаения си дъх. — Всичко хубаво, Фил.

— О, за бога. — Откъм говорителите се разнесе приглушен звук и пицене, сякаш микрофонът е бил изпуснат, а после гласът прошепна: — Норт, казвал съм ти да не ме наричаш по малко име, когато съм на служба.

— Извинявай. Предай поздравите ми на Мейзи.

— Отбий се на вечеря другата седмица и ще можеш да ѝ ги предадеш сам.

— Добре. Чао! — Юпитер окачи сребристия микрофон обратно на стойката му и се обърна към Мориган. — Добре дошла в Невърмур.

Мъглата се разнесе и разкри гигантска каменна арка със сребърна порта, която блестеше и трепкаше като нажежения въздух над печка.

Невърмур. Мориган повъртя името в главата си. Беше го виждала само веднъж, в писмото с предложението си от Чудното общество. По онова време то не означаваше нищо за нея, само една безсмислена дума.

Юпитер включи „Октавия“ на скорост, докато четеше съобщения от екрана:

— Местно време 6:13 сутринта на първия ден на Яснозор, пролетта на Първа година от Третата епоха на аристократите. Време: хладно, но ясно. Преобладаващо настроение в града: оптимистично, сънено, леко пияно.

Вратите се отвориха със скърцане и арахниподът потрепери и оживя. Мориган вдиша дълбоко, докато влизаха в града. Тя никога не бе излизала от Джакалфакс и не беше подготвена за онова, което се простираше зад портата.

В Джакалфакс всичко бе спретнато и подредено, и... *нормално*. Къщите бяха наредени една до друга — еднакви тухлени постройки по правите чисти улици, къща след къща. След построяването на първия квартал на Джакалфакс преди сто и петдесет години всички останали се строяха, ако не точно в същия стил, то поне достатъчно подобни, така че ако някой го погледнеше отвисоко, би решил, че целият град е проектиран от един-единствен нещастен архитект, който мрази живота си.

Невърмур не беше Джакалфакс.

— Намираме се в южния край — съобщи Юпитер и посочи една карта на Невърмур на екрана на контролното табло. Арахниподът пъплеше приведен през тъмните и общо взето тихи улици, заобикаляйки тук-там някой случаен пешеходец.

Свидетелства за празненствата по случай Срединощ осейваха тъмните улици. Балони и серпантини красяха предните дворове и стълбовете на уличните лампи, а ранобудните метачи събираха захвърлени бутилки в големи метални кофи. Някои хора още бяха навън и празнуваха в синкавата предутринна светлина, включително група младежи, напяващи подходяща за случая песничка, докато излизаха със залитане от една кръчма.

— Не спиииииирай, друууже, плавай смееееело тиии...

— На вреееемето по бурнитееее вълнии... Пийт, пееш фалшиво, това е... не, спри, пееш фалшиво.

— Епооооооха Нооова ще ни поздравиии...

— С усмивка както Стааааарата предииии... Не, не, накрая... накрая се повишава, а не спада...

„Октавия“ се устреми по павираните улици, тесните проходи и широките булеварди, някои спретнати и старомодни, а други пищни и смахнати. Носеха се през район, наречен Огдън на Джуро, който изглеждаше сякаш потъва. Улиците тук бяха от вода и хората гребяха на малки лодки през кълбящата се мъгла, надигнала се около тях.

Накъдето и да погледнеше Мориган, виждаше зелени паркове и мънички църковни градинки, гробища, дворове, фонтани и статуи, огрени от топлата жълта светлина на газени лампи и някой заблуден фойерверк тук-там.

Беше станала от седалката си и сновеше от прозорец на прозорец, притискайки лице към стъклото, като се опитваше да попие всичко. Искаше ѝ се да има фотоапарат. Искаше ѝ се да може да изскочи от арахнипода и да затича по улиците!

— Я погледни онзи екран — каза Юпитер и посочи с глава, докато направляваше „Октавия“ по някакви заплетени задни улички. — В колко часа е изгревът?

— Пише... шест и трийсет и шест.

— Закъсняваме. Дай малко скорост, Оки — промърмори Юпитер и двигателите на арахнипода изръмжаха.

— Къде сме? — попита Мориган.

Юпитер се засмя.

— Да не спеше? В Невърмур сме, миличка.

— Да, но къде е Невърмур?

— В Свободния щат.

Мориган се намръщи.

— Кой е Свободният щат? — В републиката имаше четири щата: Южна светлина, Благоденствие, Далечноизточен Санг и разбира се, Вълчеполие, извън който досега Мориган не бе стъпвала.

— Този — каза Юпитер и насочи „Октавия“ към една странична уличка. — Свободният щат си е Свободният щат. Този, който наистина е свободен. Петият щат, този, за който учителите ви никога не говорят,

защото и те самите не знаят за него. Строго погледнато, ние не сме част от република Зимномория. — Той зашава с вежди срещу нея. — Не можеш да влезеш без покана.

— Затова ли ловците от дим и сенки спряха при часовниковата кула? — попита тя, като се върна на пътническата седалка. — Защото нямаха покана?

— Да. — Той помълча за кратко. — В общи линии.

Тя се взря внимателно в лицето му.

— Могат... могат ли да ни последват дотук?

— В безопасност си, Мориган. — Юпитер не откъсваше очи от пътя. — Гарантирам ти.

Въодушевлението на Мориган се стопи. Тя току-що го бе видяла да лъже граничаря толкова умело, а и не ѝ убегна фактът, че той всъщност не отговори на въпроса ѝ. Но в тази странна нощ много малко неща имаха смисъл. В главата ѝ бушуваше цяло торнадо от въпроси и единственото, което можеше да направи, бе да се опитва да ги сграбчи, докато прелитат покрай нея.

— Как... искам да кажа... — Мориган премигна. — Не разбирам. На Срединощ аз трябваше да умра.

— Не. За да сме точни, трябваше да умреш в *полунощ* на Срединощ. — Той настъпи рязко спирачките и изчака една котка да пресече пътя, после даде газ. Мориган се вкопчи в стола си така, че кокалчетата ѝ побеляха. — Само че нямаше полунощ на Срединощ. Не и за теб. Невърмур е с около девет часа напред от Джакалфакс. Така че ти прескочи полунощ — от една времева зона попадна в друга. Излъга смъртта. Браво на теб. Гладна ли си?

Мориган поклати глава.

— Ловците от дим и сенки — те защо ни преследваха?

— Не нас, а теб. Освен това не те преследваха, а бяха тръгнали на лов за теб. Те са на лов за всички прокълнати деца. Ето как прокълнатите деца умират. Боже, колко съм прегладнял. Искан ми се да имахме време да спрем за закуска.

Устата на Мориган бе пресъхнала.

— Те ловуват деца?

— Прокълнати деца. Предполагам, би могла да ги наречеш специалисти.

— Но защо? — Торнадото в главата ѝ набра скорост. — И кой ги праща? И щом проклятието казва, че трябва да умра в полунощ...

— Ах, как бих излапал един сандвич с бекон.

— ... тогава защо ще подраняват?

— Нямам ни най-малка представа. — Гласът на Юпитер бе безгрижен, но лицето му изглеждаше разтревожено. Той превключи скоростите, за да мине по една тясна павирана уличка. — Може би са искали да отидат на парти. Сигурно е гадно да трябва да работиш на Срединощ.

— Знам за какво си мислиш — каза Юпитер, докато оставяха „Октавия“ на частен паркинг. Той дръпна веригата до голямата ролетна врата и тя се спусна. Въздухът беше мразовит и превръщаше дъха им в облачета пара. — Невърмур. Щом е толкова страхотно място, защо никога не си чувала за него? Истината, Мориган, е, че това е най-хубавото — ама *най-хубавото* място — в цялото Безименно кралство.

Той млъкна, за да съблече синьото си палто и да го наметне върху раменете на Мориган. Палтото бе прекалено дълго за нея и ръцете ѝ не стигаха до края на ръкавите, но тя се гушна в него, наслаждавайки се на топлината. Юпитер прокара длан през клюмналия си медночервен перчем, а с другата хвана ръката на Мориган и я поведе по студените улици, докато небето започваше да просветлява.

— Имаме страхотна архитектура — продължи той. — Чудесни ресторанти. Сравнително надежден обществен транспорт. Климатът е прекрасен — студен през зимата, нестуден през незимата. Общо взето, каквото би очаквала. О, ами плажовете! *Плажовете*. — Той се замисли. — Всъщност плажовете не струват, но човек не може да има всичко.

Мориган се мъчеше да не изостава, не само от бързия като картечница монолог на Юпитер, но и от дългите му кльоцави крака, които полуподскачаха-полуподтичваха по една улица с табели „Чудно авеню“.

— Извинявай — изпъшка тя, накуцвайки; прасецът ѝ започваше да се схваща. — Може ли... да забавим... малко.

— Не може. Вече е почти време.

— Време... за какво?

— Ще видиш. Докъде бях стигнал? Плажовете не струват. Но ако искаш развлечение, имаме Тролизеум. Ще ти хареса. Ако си падаш по насиетието. Тролове се бият всяка събота, в четвъртък вечер има кентавърско надбягване с ролкови кънки, всеки втори петък — пейнтбол на зомбита, на Коледа — рицарски турнир с еднорози, а през юни — турнир по езда на дракони.

Главата на Мориган се въртеше. Беше чувала приказки за малка популация кентаври в Далекотоизточен Санг и знаеше, че в пущинака има дракони, но те бяха невероятно опасни — на кого би му хрумвало да язди някой от тях? А тролове, зомбита? Еднорози? Трудно ѝ беше да познае дали Юпитер говори сериозно.

Свиха по една улица, наречена „Ручейник“, като вече направо тичаха по виещия се лабиринт. Мориган си мислеше, че това никога няма да свърши, но ето че най-после спряха пред сводеста дървена врата с малка табелка, на която с избелели златни букви пишеше ХОТЕЛ „ДЕВКАЛИОН“.

— Ти... живееш... в хотел? — попита запъхтяно Мориган.

Юпитер обаче не я чу. Суетеше се с един меден обръч с ключове, когато вратата се отвори рязко и Мориган едва не тупна по гръб.

Една котка изпълваше отвора. И не просто котка. *Гигантска котка*. Най-голямата, страшна, зъбата, рошава котка, която бе виждала през живота си. Беше приклепнала на задните си лапи и пак трудно се побираше в рамката. Лицето ѝ бе сплескано и покрито с бръчки, все едно се е блъснала в някоя стена, и сумтеше като грамадна праисторическа версия на кухненските котки в имението Врана.

Макар Мориган да бе шокирана от вида ѝ, това бе нищо в сравнение с онова, което почувства, когато котката извъртя грамадната си сива глава към Юпитер и заговори.

— Виждам, че си ми довел закуската.

6. ЯСНОЗОР

Мориган затаи дъх, докато големите колкото юмрук кехлибарени очи на котката я измерваха от глава до пети. Накрая животното се обърна и потъна обратно в къщата. Мориган се опита да отстъпи, но Юпитер я бутна през входа. Момичето вдигна паникьосано очи към него. Това номер ли беше? Нима я беше спасил от ловците от дим и сенки само за да я даде за храна на тази *гигантска котка*?

— Много смешно — каза Юпитер към гърба на животното, докато то ги водеше по дълъг, тесен, мъжделиво осветен коридор. — Надявам се, че си приготвила *моята* закуска, рошава дърта негоднице. Колко време имаме?

— Шест минути и половина — отвърна през рамо котката. — Както обикновено, сколасваш в последния момент. Би ли свалил тези отвратителни ботуши, преди да си окалял цялото фойе?

Юпитер държеше едната си ръка на рамото на Мориган и я буташе право напред. В скоби по стената имаше газени фенери, които горяха слабо. Не се виждаше много, но килимът изглеждаше вехт и

орфан, а тапетите на места се белеха. Носеше се слаб мирис на влага. Стигнаха до стръмно дървено стълбище и започнаха да се изкачват.

— Това е служебният вход. Отвратително е, знам, трябва да се пооправи — каза Юпитер и Мориган със сепване осъзна, че говори на нея. Откъде знаеше какво си мисли? — Някакви съобщения, Фен?

Котката се обърна да го погледне тъкмо когато стигнаха до лъскава черна двукрила врата на върха на стълбите, и Мориган би се заклела, че завъртя очи.

— Че откъде да знам? Да не съм ти секретарка? Казах, *свали тези ботуши*. — Тя бутна вратата с голямата си сива глава и влязоха в най-великолепното помещение, което Мориган някога бе виждала.

Фойето на хотел „Девкалион“ беше просторно и ярко осветено — което идваше като изненада след сумрачния, беден служебен вход (макар и не изненада от мащабите на това на вратата да те посрещне гигантска говореща котка). Подът бе от шахматно разположени черни и бели мраморни квадрати, а от тавана висеше огромен розов полилей във формата на кораб с изпънати платна, натежал от кристали, от който се лееше топла светлина. Отвсякъде ги заобикаляха дръвчета в саксии и елегантни мебели. Голямо стълбище се виеше покрай стените, все по-нагоре и по-нагоре на височина тринайсет етажа (Мориган ги преброи) в зашеметяваща спирала.

— Не можеш да ми казваш какво да правя. Аз ти плащам заплатата! — изсумтя Юпитер, но все пак свали пътническите ботуши. Един младеж ги взе и му подаде чифт лъснати черни обувки, които Юпитер неохотно обу.

Персоналът в розово-златни униформи поздравяваше на минаване Юпитер с бодро: „Добър Яснозор, господине“ или „Честита Нова епоха, капитан Норт“.

— Честита Нова епоха и на теб, Марта — отвръщаше той. — Честита Нова епоха, Чарли. Добър Яснозор на всички! А сега хайде на покрива, до един, иначе ще пропуснете всичко. Вие тримата — не, четиримата, — елате с асансьора. Да, ти също, Марта, има предостатъчно място.

Докато малобройният персонал покорно следваше Юпитер през просторното фойе, Мориган осъзна, че той не просто *живее* в хотела, а го *притежава*. Всичко това — мраморният под, полилеят, блестящата регистратура, роялът в ъгъла, това великолепно стълбище

— беше *негово*. Тези хора бяха негови служители, дори и огромната котка, която го мърмеше и се въсеше насреща му. Мориган се опита да пребори обзелото я чувство на страхопочитание.

— Ще се видим горе — измърка котката и заподскача към витото стълбище. — Не се бавете. — И се втурна нагоре, вземайки по четири стъпала наведнъж.

Юпитер се обърна към Мориган.

— Знам какво си мислиш — каза той за втори път този ден. — Защо позволявам на една суперкотка да ми казва какво да правя? Ами, просто е...

— Това не е суперкотка — прекъсна го Мориган.

Юпитер вдиша рязко и изви шия да види как котката изчезва нагоре по стълбите в смаляваща се спирала. Заслуша се, за да се увери, че е прекалено далеч да го чуе, преди да се обърне към момичето и да прошепне:

— Как така „това не е суперкотка“? Разбира се, че е.

— Виждала съм снимки на суперкотки във вестниците и те изобщо не изглеждат така. Президентът Зимномор има шест, те теглят каретата му. Те са черни и лъскави... — Юпитер вдигна пръст към устните си, за да ѝ покаже да говори по-тихо, и хвърли още един тревожен поглед нагоре по стълбите — ... и носят нашийници с капси и големи халки на носа, и определено *не говорят*.

— Само гледай Фенестра да не те чуе — изсъска той.

— Фенестра?

— Да! — отвърна той възмутено. — Тя си има име. Не се обиждай, но твоите представи за суперкотките са ужасно изкривени и по-добре ги задръж за себе си, ако искаш да имаш чисти чаршафи тук. Фен е домакинята на хотела.

Мориган се втренчи в него. В този момент се зачуди дали е било разумно да пътува през часовника до странен град, за да живее в хотел с някакъв луд.

— Как може една котка да е домакиня?

— Знам за какво си мислиш — каза той. Бяха стигнали до кръгъл асансьор от злато и стъкло. Юпитер натисна бутона да го повика. — Няма палци. Как чисти прахта? Да ти кажа честно, аз самият съм се питал същото, но не позволявам това да ми разваля съня, а и ти не бива да го правиш. А, ето го и Кеджъри.

Асансьорът пристигна и вратите му се отвориха тъкмо когато един стар, но чевръст мъж със снежнобяла коса се втурна да се присъедини към тях. Носеше розови карирани панталони, сиво сако и розова кърпичка в джоба със златен монограм ХД.

— Мориган, това е Кеджъри Бърнс, моят портиер. Когато се загубиш в хотела — а ти ще се загубиш, — повикай Кеджъри. Подозирам, че той познава мястото по-добре и от мен. Някакви съобщения? В последно време бях недостъпен. — Юпитер въведе всички в асансьора, преди вратите да се затворят с тихо съскане.

Кеджъри му подаде снопче бележки.

— Да, господине — шестнайсет от Лигата, четири от Обществото и едно от канцеларията на кмета.

— Прекрасно. Гладко ли върви всичко?

— Като по вода, господине, като по вода — продължи портиерът със силен акцент. — Господинът от „Паранормални услуги“ пристигна в четвъртък, за да провери случая с призрака на петия етаж; пратих фактурата на счетоводството. Невърмурските транспортни власти пратиха вестител вчера — ще последват съвета ви, нещо за ехота по Паяжинната линия. О, и някой е оставил четири ламии в оранжерията; да наредя ли на рецепцията да дадат обявление?

— Ламии! Боже мили! Щастливи ли изглеждат.

— В същия този момент дъвчат парниковите орхидеи.

— Значи работата може да почака за след това. („След кое“, зачуди се Мориган.) Стаята готова ли е?

— Определено, господине. Леглата са оправени. Мебелите са лъснати. Чиста и свежа.

Асансьорът се издигаше и номерата на етажите просветваха, докато извън стъклените стени фойето се смалвяваше под тях. Стомахът на Мориган се сви. Тя подпря ръка на стъклото за опора. Марта, камериерката, която Юпитер бе поздравил, ѝ се усмихна окуражително. Беше млада, но способна на вид, кафявата ѝ коса бе стегната на кок, а униформата ѝ — безупречно изгладена.

— Първите няколко пъти е така — прошепна тя мило. Усмивката ѝ стигна чак до големите ѝ лешникови очи. — Ще свикнеш.

— Чадърите готови ли са? — попита Юпитер и настъпи раздвижване, когато целият персонал вдигна в отговор чадърите си. — О! За малко да забравя. Честит рожден ден, Мориган.

Той посегна и измъкна някъде от дълбините на синьото палто, все още наметнато върху раменете ѝ, дълъг и тънък кафяв пакет. Мориган разви внимателно хартията и откри черен мушамен чадър с филигранна сребърна дръжка. Върхът представляваше птичка, изсечена от опал. Мориган прокара пръсти по мъничките блещукащи крила, онемяла. Никога не бе виждала нещо толкова красиво.

Към дръжката бе вързана с конец малка бележка.

Ще имаш нужда от това.

Ю. Н.

— Б-благодаря — изломоти Мориган, а в гърлото ѝ се образуваше буца. — Аз никога... Никой не ми е...

Но преди да успее да довърши, вратите на асансьора се отвориха и ги заля празничен рев, и момичето се почувства все едно е попаднало в окоето на пъстър ураган.

Широкият покрив гъмжеше от стотици празнуващи, които пицяха и се кикотеха, танцуваха диво, еуфоричните им лица бяха огрени от редици горящи факли и гирлянди от лампички. Сред тях се поклащаше голяма кукла на дракон, носена от десетина души. Костюмирани акробати танцуваха и се премятаха на страховито високи платформи. Над главите им се въртяха блестящи огледални топки, които сякаш бяха крепени от магия и пръскаха калейдоскопична светлина навсякъде. Едно по-голямо момче притича, смеейки се, покрай нея, подгонило танцуващия дракон. В центъра на всичко това имаше пенещ се фонтан от розово шампанско и естрада за оркестър, където група музиканти в бели сака свиреха суинг. (Един от тях май бе голям яркозелен гуцер и свиреше на контрабас, но Мориган реши, че може би халюцинира от изтощение.) Дори суперкотката Фенестра като че ли се забавляваше, играеше си с една огледална топка и се мръщеше към всеки танцьор, който се приближаваше прекалено много.

Мориган се дръпна назад, ококорила очи, тъпанчетата ѝ ехтяха от оглушителния шум. Наум тя преброи рисковете, пресметна всичките безброй неща, които можеха да се объркат в това празненство сега, когато бе пристигнала тя със своето проклятие. Представи си заглавията в утрешните вестници: акробат пада от платформата и си

чупи врата, обвинено е прокълнато дете; фонтан от шампанско се превръща в отровна киселина, стотици умират в ужасни мъки.

Всичко това ѝ дойде прекалено много. Първо ловците от дим и сенки, после гигантският механичен паяк, мъглив и загадъчен граничен контрол, а сега и това... това абсурдно тържество. На покрива на хотел. В огромен, шантав таен град, за който никога не бе чувала. С луд риж човек и великанска котка.

В тази безкрайна нощ със сигурност някой щеше да умре, пък макар и да не е Мориган.

— Юпитер! — извика някой. — Вижте, това е Юпитер Норт! Той е тук!

С писък на изненадан саксофон музиката секна внезапно. Развълнуван трепет мина през тълпата.

— Наздравица! — извика някаква жена.

Други подеха вика ѝ, като ръкопляскаха, свиркаха и тропаха с крака. Мориган гледеше запленена, докато стотици грейнали лица се обръщаха към него като слънчогледи към слънцето.

— Наздравица за Новата епоха, капитан Норт!

Юпитер скочи на естрадата за оркестъра и вдигна ръка, а с другата посегна да грабне чаша шампанско от таблата на един сервитьор. Тълпата притихна.

— Приятели, почитаеми гости и скъпо мое семейство от „Девкалион“. — Гласът му отекна ясно в хладния, свеж утринен въздух. — Ние танцувахме, ядохме и пихме до насита. Сбогувахме се нежно и тържествено със Старата епоха и сега трябва да прекрачим смело в Новата. Нека е добра и щастлива. Нека ни донесе неочаквани приключения.

А сега, ако имате кураж, ви каня да се присъедините към мен в отколешната Яснозорска традиция на „Девкалион“. — Той посочи на изток. Далеч на хоризонта бе започнала да се показва трепкаща линия златна светлина. — Угасете факлите. Зората дойде и ще се виждаме на нейната светлина.

Една по една факлите бяха угасени. Гирляндите от лампички също. Юпитер повика с жест Мориган и тя го последва до ръба на покрива.

Невърмур се простираше на километри във всяка посока. Мориган си представи, че се намира на кораб, плаващ в океан от

сгради и улици, хора и живот.

Тръпка плъзна по врата ѝ, оставяйки след себе си настръхнали косъмчета. „Жива съм“, помисли си тя и мисълта бе толкова абсурдна и чудесна, че от устата ѝ бликна смях, който проряза тишината. Някак не ѝ пукаше. Чувстваше се сърдечна, преливаща от нова радост и дързост, която можеше да произтича само от факта, че е измамила смъртта.

„Настъпи Нова епоха — помисли си тя невярващо. — И аз съм жива.“

Една жена от лявата ѝ страна се качи на парапета. Вдигна полите на дългата си копринена рокля и разтвори над главата си чадър. Последваха я и други, докато парапетът не се препълни с хора, стоящи рамо до рамо, вдигнали високо чадърите си и взиращи се в изгряващото слънце.

— Крачи смело! — извика жената в копринената рокля. После без колебание скочи от покрива и се понесе надолу, надолу, надолу, през всичките тринайсет етажета. Мorigан се обърна тревожно към Юпитер, но той изглеждаше напълно спокоен. Тя зачака вик на болка или силно тупване отдолу, но не се чу нито едно от двете. Жената кацна на земята, залитна малко и нададе триумфален вик.

„Невъзможно“, помисли си Мorigан.

— Крачи смело! — извика друг гост, а после и портиерът Кеджъри, и камериерката Марта. — Крачи смело! — А после още един и още един, и скоро въздухът се изпълни с хор от тези две електризиращи думи. Те скачаха от парапета един по един и Мorigан вече виждаше под себе си цяло море от чадъри.

Тогава Юпитер, без да поглежда назад, се качи на парапета и разтвори собствения си чадър. Момчето, което бе видяла одеде, се качи от другата му страна. Двамата заедно извикаха „Крачи смело!“ и скочиха от покрива.

Мorigан ги гледаше как се носят плавно надолу. Сякаш мина цяла вечност, докато стигнат до земята, но накрая Юпитер и момчето кацнаха благополучно на крака, засмяха се, прегърнаха се и се затупаха по гърбовете. После Юпитер се обърна и погледна нагоре към нея.

Тя го зачака да каже нещо, но той мълчеше. Никакви окуражителни думи. Никакво убеждаване или насърчаване. Той просто

я гледаше и чакаше да види какво ще направи.

Мориган усети да я заливат вълни от паника и въодушевление. Това беше вторият ѝ шанс, началото на нов живот, за който не бе и мечтала. Нима щеше да го провали, като си счупи и двата прокълнати крака? Или по-лошо — да се разплеска по цялата земя? Дали бе измамила смъртта на Срединоц само за да ѝ връчи лесна победа на Яснозор?

Имаше само един начин да разбере.

Мориган пусна палтото на Юпитер да се свлече на купчина в нозете ѝ. Качи се на парапета и разтвори с треперещи ръце новия си мушамен чадър. „Не гледай надолу, не гледай надолу, не гледай надолу.“ Въздухът ѝ се струваше толкова рядък.

— Крачи смело! — прошепна Мориган. После затвори очи.

И скочи.

Вятърът я сграбчи. Мориган усети мощен прилив на адреналин, докато падаше към земята и студеният въздух развяваше косата около лицето ѝ, а после най-сетне се приземи стабилно на два крака. Сблъсъкът я разтърси и тя залитна, но някак си — като по чудо — остана права.

Отвори очи. Навсякъде около нея купонджиите празнуваха победата над гравитацията, скачаха във фонтана със силен плясък и празничните им дрехи ставаха вир-вода. Само Юпитер стоеше неподвижно и гледаше Мориган. На лицето му се смесваха гордост, облекчение и възхищение. Досега никой на този свят не я беше гледал по този начин.

Тя отиде до него, несигурна дали да го прегърне, или да го блъсне във фонтана. В крайна сметка не направи нито едно от двете.

— Честита Нова епоха — бяха думите, които изрече Мориган. Но думите, ехтящи в сърцето ѝ, бяха: „Жива съм“.

7.

ЩАСТЛИВ ЧАС В ХОТЕЛ „ДЕВКАЛИОН“

Мориган сънуваше, че пада в мрака, но се събуди, за да види слънчева светлина, поднос с пържени яйца и бележка.

Ела в кабинета ми след закуска.

На третия етаж, през две врати от музикалния салон.

Ю. Н.

На гърба Юпитер бе надраскал малка карта със стрелки, указващи посоката. Часовникът на стената сочеше един следобед. Доста след закуска, помисли си Мориган. Преди колко ли време ѝ бе оставил бележката?

Тя изгледа подноса и осъзна, че не е яла нищо след агнешката пържола на вечерята по случай рождения ѝ ден в имението Врана — кога беше това, преди сто години? Излапа две яйца, дебела препечена филия с масло и половин чаша хладък чай с мляко, и докато ядеше, оглеждаше обстановката.

В сравнение е видяното в хотела, е неговите позлатени огледала и маслени картини, пищни килими, буйна зеленина и кристални полилеи, спалнята ѝ бе изненадваща. Това беше... стая. Доста хубава стая. Но все пак *нормална* стая — с едно легло, дървен стол, квадратно прозорче и врата, водеща към миниатюрна баня вляво. Ако не беше бележката от Юпитер на нощната масичка и чадърът ѝ със сребърна дръжка, окачен на леглото, Мориган можеше да си помисли, че е сънувала „Девкалион“, Невърмур и цялата тази работа.

Веднага след последната глътка чай тя се преоблече в чиста синя рокля (единствената дреха в гардероба) и се втурна към кабинета на Юпитер на третия етаж, следвайки напътствията му. Преди да почука, спря да си поеме дъх.

— Влез — извика Юпитер. Мориган отвори вратата и видя малка приятна стая с камина и две протрити кожени кресла. Юпитер седеше зад дървено бюро, надвесен над хаос от документи и карти. Вдигна очи и се усмихна широко. — Аха! Ето те и теб. Прекрасно. Мислех да ти устроя малка обиколка. Добре ли спа?

— Да, благодаря — отвърна момичето. Изведнъж се почувства срамежлива. Беше заради всички тези усмивки, с които я засипваше Юпитер, помисли си тя. Някак не бе естествено.

— Стаята в ред ли е?

— Д-да, разбира се! — изломоти тя. — Поне беше, когато излязох. Кълна се.

Юпитер се вгледа в нея за момент, сбърчил объркано чело. После затвори очи и се засмя, сякаш е казала нещо смешно. — Не, не, имам предвид... *харесва ли ти?* Добра ли е за теб?

— О. — Мориган усети как бузите ѝ пламват. — Да, прекрасна е. Благодаря.

Юпитер бе така любезен да изтрие остатъците от усмивката си.

— Малко е... ъъ... скучна, знам, но току-що се е запознала с теб. Малко по малко ще се опознаете. Нещата ще се променят.

— О — повтори Мориган. Нямаше представа за какво говори той. — Добре.

Стените на кабинета на Юпитер бяха покрити с рафтове с книги и снимки, предимно на странни пейзажи и хора. Самият Юпитер присъстваше само на няколко от тях — по-млад, по-риж, по-кльощав и по-малко брадат. Застанал на крилете на летящ биплан. Вдигнал два

палеца, докато яздеше мечка. Танцуващ на палубата на лодка с красива жена и, кой знае защо, сурикат.

А снимката, заемаща почетно място на бюрото му, показваше Юпитер и едно момче, седнали на същото това бюро, вдигнали крака и скръстили ръце, ухилени до ушите. Момчето имаше равни бели зъби, шоколадовокафява кожа и черна превръзка на лявото око.

Мориган го позна — беше същото момче, което видя на празненството снощи да тича след танцуващия дракон и да скача от покрива заедно с Юпитер. Тогава не бе забелязала превръзката. Но пък то бе профучало покрай нея за секунда, а мозъкът ѝ сигурно е бил прекалено зает с музикантите гущери, великанските котки и така нататък.

— Кой е този?

— Племенникът ми Джак. Ето го пак там — виждаш ли? Училищната снимка от миналата година. — Юпитер посочи фотография на група момчета, строени в равни редици. Отдолу пишеше: „Училище за интелигентни млади мъже «Грейсмарк». Зимата на Единайсета година от Епохата на южното влияние“. Момчетата бяха облечени в черни костюми с бели ризи и папийонки.

Мориган прочете списъка от имена под снимката.

— Тук пише, че името му е Джон.

— Тъхъ, Джон Арджуна Корapati. Ние му викаме Джак. — Мориган отвори уста да зададе въпрос за превръзката, но Юпитер я прекъсна. — По-добре го попитай лично. Но може да се наложи да почакаш до пролетната ваканция, съмнявам се, че през първия срок ще се мярка често. Искан да ви запозная днес, но се опасявам, че той трябваше да се върне в училището.

— Днес не е ли почивен ден?

Юпитер въздъхна дълбоко.

— Не и според нашия Джак. Той тъкмо започна третата си година и настоява, че всичките му съученици ще се върнат в общежитието през празниците, за да учат за първия си изпит. В „Грейсмарк“ не ги оставят да мързелуват. — Юпитер изведе момичето в коридора и затвори вратата на кабинета след себе си. — Надявам се да му окажеш лошо влияние. Какво ще кажеш да посетим Пушалнята?

— Та така. — Юпитер се залюля на пети, пъхнал ръце в джобовете си, докато чакаха асансьора. — Мориган... Мориган.

— Да? — Тя се зачуди дали не се кани най-последно да ѝ разкаже за Чудното общество.

Той вдигна очи.

— Хммм? О, просто си мислех какво можем да направим с името Мориган. В смисъл, да ти измислим прякор. Мори... Моро... Не. Моз. Моза. Мози?

Вратите на асансьора се отвориха със звън. Юпитер я вкара вътре и натисна копчето за деветия етаж.

— Определено не — наежи се Мориган. — Не искам прякор.

— Разбира се, че искаш, всеки иска... — Прекъсна го пищене, пращящи звуци и прочистване на гърло откъм един усилвател с формата на рог, окачен в ъгъла.

— Добро утро, дами, господа и чуднивотни. Би ли могъл гостът, който е оставил четири лампи в оранжерията, ако обича, да си ги прибере в първия удобен момент? Моля, потърсете Кеджъри, ако ви е нужна помощ. Благодаря.

— Всеки иска прякор — продължи Юпитер след съобщението. — Ето например моят е Великият достопочтен капитан сър Юпитер Амантиус Норт, благородник.

— Сам ли си го измисли?

— Отчасти.

— Прекалено е дълъг за прякор — отсъди Мориган. — Прякорите са кратки, като да речем Джим или Рижко. За да произнесеш „Великият достопочтен капитан сър не знам си какво“, ще ти трябва цяла година.

— Ето защо всички ме наричат Юпитер — каза той. Асансьорът потрепери и спря, и те излязоха от кабината. — Права си, обикновено по-кратко е по-добре. Да видим... Мо. Мор... Мог. Мог!

— Мог? — Тя сбърчи нос.

— Мог е *страхотен* прякор! — настоя Юпитер. Повъртя думата в устата си, докато вървяха по дългия коридор. — Мог. Могърс. Могстър. Толкова е *гъвкаво*.

Мориган направи гримаса.

— Звучи като нещо, което някое животно е повърнало и оставило на прага ти. А сега, ще ми разкажеш ли за Чудното общество?

- Скоро, Мог, но...
- Мориган.
- ... преди това, голямата обиколка.

За облекчение на Мориган Пушалнята не беше стая, където гостите могат да пушат лули и пури, а стая, която изпускаше големи, кълбящи се облаци от разноцветен ароматен дим, който сякаш извираше от самите стени. Този следобед димът беше в тъмнозеления цвят на градински чай („за да насърчава изкуството на философстването“, каза ѝ Юпитер), но разписанието на вратата я уведоми, че тази вечер димът ще се смени с розов (за романтика), а късно през нощта с лавандулов (за подпомагане на съня).

На едно канапенце се беше проснал много дребен и много блед мъж, облечен целият в черно и увит в кадифено наметало. Очите му бяха затворени и дебело очертани с черен грим, устата му бе посърнала и цялото му същество излъчваше готическа трагедия. Мориган моментално го хареса.

— Добър ден, Франк.

— А, Юпи — промърмори дребосъкът, като открехна едното си скръбно око. — Ето те и теб. Тъкмо си мислех за смъртта.

— Естествено. — Юпитер не изглеждаше впечатлен.

— И за песните, които искам да изпея на тържеството за Все светии тази година.

— Има близо година дотогава, освен това ти казах, че можеш да изпееш *песен*, единствено число, а не *песни*, множествено.

— И за недостига на чисти кърпи в стаята ми.

— Получавах чиста кърпа всяка сутрин, Франк.

— Ама аз искам две чисти кърпи всяка сутрин — рече нацупено Франк. — Трябва ми една за косата ми.

Мориган потисна напирания кикот.

— Говори с Фенестра. Между другото, снощи свърши чудесна работа — това беше най-великолепният ни Срединощ досега. — Юпитер се наведе към Мориган и прошепна:

— Франк е официалният ми организатор на празненства. Главен купонджия. Най-добрият в занаята, но не бива да му го казваме, иначе ще си потърси работа на някое по-тежкарско място.

Франк се усмихна сънливо.

— Вече знам, че съм най-добрият, Юпи. Стоя тук, защото няма по-тежкарско място — ти си единственият хотелиер в Свободния щат, който не слага бюджетни ограничения на моя гений.

— Аз *слагам* бюджетни ограничения на твоя гений, Франк, но ти все ги пренебрегваш. Като стана дума, кой одобри наемането на „Игуанарама“?

— Ти.

— Не, аз ти казах да наемеш „Гущеромания“, имитаторите на „Игуанарама“. Те са четири пъти по-евтини.

— Естествено. Имат четири пъти по-малък талант — изсумтя Франк. — Всъщност, защо си тук? Не виждаш ли, че отмарям?

— Доведох да ти представя един специален човек. Това — Юпитер тупна с ръка по рамото на Мориган — е Мориган Врана.

Франк се изправи рязко и присви очи срещу момичето.

— А. Донесъл си ми подарък — каза той. — Млада кръв. Много ми е приятно. — Щракна със зъби. Мориган се помъчи да не се засмее. Подозираше, че той се опитва да я ужаси, и изглеждаше спортсменско да му приглася.

— Не, Франк. — Юпитер стисна отчаяно гърбицата на носа си. — Ама сериозно, и ти, и Фен... виж какво, тя *не е за хапане*. *Никой* в „Девкалион“ не е за хапане. Вече сме говорили за това.

Франк затвори пак очи и се отпусна нацупено по гръб.

— Тогава защо ме безпокоиш?

— Помислих си, че може би ще искаш да видиш кандидата ми, нищо повече.

— Кандидат за какво? — попита Франк и се прозя.

— За Чудното общество.

Очите на Франк се опулиха. Той седна и се втренчи в Мориган с подновен интерес.

— Бре-бре. И това ако не е любопитен обрат? Юпитер Норт, който се беше закълел никога да не става покровител. Най-последно си взел кандидат. — Той потри злорадо ръце. — Ох, как ще приказват хората.

— Да, хората обичат да приказват.

Мориган премести поглед от Юпитер към Франк и обратно.

— За какво ще приказват?

Но Юпитер не отговори.

Той наистина ли се беше заклел никога да не става покровител? Това неволно я караше да се чувства приятно. Юпитер Норт, който явно се радваше на всеобща обич и възхищение, бе избрал *нея* за свой първи кандидат. Искаше ѝ се да знае защо.

Франк я гледаше подозрително, като че ли и той изпитваше някакви съмнения.

— За мен е удоволствие, Мориган. Може ли да те питам нещо?

— Не може — намеси се Юпитер.

— О, хайде, Юпи, само един въпрос.

— Не.

— Мориган, какво е...

— Няма да получиш и *една* чиста кърпа утре, ако продължаваш.

— Но аз искам да разбера само...

— Лягай и се наслаждавай на дима, Франк. — Стените бяха започнали да бълват нови облаци зелен дим. — Скоро ще дойде Марта с количката за чай.

Франк изпръхтя, а после им обърна гръб и се тръшна сърдито на канапенцето.

Юпитер поведе Мориган през мъглата към изхода, говорейки тихо в ухото ѝ:

— Франк обича да драматизира, но е свестен. Единственото джудже вампир в Невърмур, знаеш ли? — Мориган долови в гласа му нотка на гордост. Озърна се назад към Франк през зеленикавата мъгла с лека тревога — *наистина* ли току-що бе говорила с вампир? — Не е много популярен нито в джуджешкото общество, нито във вампирското, за съжаление, главно заради...

— Вампир джудже — поправи го Франк от другия край на стаята. — Има разлика. Може би трябва да поработиш малко върху деликатността си, щом ще управляваш хотел.

— ... главно заради мрачното си настроение, предполагам. Представи си, щом е прекалено мрачен за другите вампири — довърши шепнешком Юпитер, а после извика през рамо: — Те губят, Франк. Те губят.

Пред Пушалнята се разминаха с камериерката Марта, която буташе количка с чай и вкусни на вид сладкиши. Тя намигна на Мориган и мушна в ръката ѝ парче торта с розова глазура, а Юпитер усърдно се престори, че не забелязва.

Мориган току-що бе отхапала голяма божествена хапка, когато един младеж с шофьорска фуражка и униформа изскочи от асансьора. Имаше тъмнокафява кожа и тревожно ококорени очи.

— Капитан Норт! — извика той, докато тичаше по коридора. Мориган замръзна; като нещастно последствие от своята прокълнатост тя знаеше *точно* как изглеждат лошите новини. — Праща ме Кеджъри, господине. Пристигна още един пратеник на Транспортната служба. Трябва веднага да дойдете. — Шофьорът свали фуражката си и плъзна нервно пръсти по ръба ѝ.

Марта заряза количката и се втурна, разтревожена, към тях.

— Да не би нова злополука в Чудметротото?

— Нова... — започна Юпитер и поклати глава. — Как така *нова* злополука?

— Видях го по новините тази сутрин — отвърна Марта. — Един влак дерайлирал на Лошовременната линия малко след разсъмване и се блъснал в стената на тунела.

— Къде? — попита Юпитер.

— Някъде между станциите Черпън и Лисича улица. Казаха, че имало десетки ранени. — Марта стоеше съвсем неподвижно, хванала се за гърлото, и добави тихо: — Слава богу, няма загинали.

Мориган усети как нещо в нея се свива. Ето я — катастрофата, която чакаше. „Здравей, Невърмур — помисли си и прехапа устна. — Мориган Врана пристигна.“ Вгледа се в Юпитер, очаквайки обвинение, очаквайки той да се обърне с подозрение към нея.

Но покровителят ѝ само се намръщи.

— Чудметротото не дерайлира. Никога не е дерайлирало.

— Марта е права, господине — заяви шофьорът. — Пише го във всички вестници, говорят за това по радиото. Някои казват... казват, че може да е дело на... — Той млъкна, за да преглътне и понижи гласа си до шепот — ... на Чудотвореца, но това... това са...

— Глупости.

— Същото казах и аз, господине, но... при такава тежка злополука, хората неизбежно си мислят...

— Може ли наистина да е Чудотвореца? — прекъсна го Марта и цветът се оттече от лицето ѝ.

Юпитер се засмя.

— При условие че го няма от над сто години, едва ли, Марта. Не се поддавай на разни хора, дето пръскат паника.

— Какъв е този Чудотворец? — поинтересува се Мориган. Възможно ли бе някой друг да е виновен? Някой различен от нея, за разнообразие? Засрами се, че при тази мисъл сърцето ѝ се възрадва.

— Бабини деветини — отвърна Юпитер с решително кимване и се обърна пак към шофьора си. — Чарли, Чудметротото се движи със собствена тяга и се самоподдържа. Задвижвано е от Чудо, за бога. Чудото не допуска катастрофи.

Чарли повдигна рамене. Изглеждаше не по-малко озадачен.

— Знам. Транспортната служба не казва за какво сте им притрябвали, господине, но пратих вест до гаража да заредят една кола. След четири минути ще сме готови за тръгване.

Юпитер изглеждаше разтревожен.

— Добре тогава. — Той се обърна към Мориган, докато Чарли хукна напред. — Съжалявам за това, Мог. Кофти момент. Не успях да ти покажа дори езерото с патиците, нито Стаята за неща в стъкленици.

— Каква е тази стая за неща в стъкленици?

— Там си държа всичките неща в стъкленици.

— Щеше да ми разказваш за Чудното общество...

— Знам и ще ти разкажа, но това ще трябва да почака. Марта...

— Той махна на младата камериерка да се приближи.

— Можеш ли да разведеш малко Мориган? Само колкото да ѝ покажеш най-важните неща.

Марта грейна.

— Разбира се, господине. Ще я заведа да види госпожа Чанда Кали, тя репетира в Музикалния салон. — Камериерката прегърна Мориган през раменете и я стисна приятелски. — После ще отидем в конюшните да видим понитата, какво ще кажеш?

— Идеално! — съгласи се ентусиазирано Юпитер и се втурна към асансьора, където Чарли държеше вратите отворени.

— Марта, ти си истинско съкровище. Мог, ще се видим по-късно.

После вратите се затвориха и го скриха от поглед.

Мориган веднага позна госпожа Чанда Кали. Не по мощното сопрано, което отекваше в тавана на музикалния салон, когато Марта и Мориган пристигнаха, нито по тъмния червеникавокафяв цвят на кожата или лъскавата черна коса, силеща се по гърба ѝ на гъсти вълни, нашарени със сребро. Позна я по робата — дълга, диплеща се коприна в яркорозово и оранжево, осеяна с мънички блестящи мъниста. Беше почти в същия стил като пурпурната копринена рокля, която жената носеше на покривното парти. Госпожа Чанда, осъзна Мориган, беше първата храбра душа, скочила от парапета на Яснозорското празненство.

Сега тя стоеше по средата на музикалния салон и изпълняваше ария за чудата публика: две дузини пърхащи сини птички, една лисица с двете ѝ лисичета и няколко рижи катерички с пухкави опашки, които, изглежда, бяха влезли през широко отворените прозорци и се взираха в певицата с дълбоко благоговение.

— Госпожа Чанда е Велико сопрано и Командир на ордена на горските сплетници — прошепна високо Марта на Мориган през музиката и птичите песни. Момичето забеляза златна брошка във формата на буквата Ч, същата като на Юпитер, скрита между мънистата по роклята на госпожа Чанда. — Тя е член на Чудното общество, но живее тук, в „Девкалион“. Изнасяла е представления във всички големи опери на Свободния щат, макар че някои от тях не са особено доволни, когато се появи тази пасмина — те цапат ужасно — добави Марта и посочи горските създания, които явно бяха привлечени пряко волята си от гласа на певицата.

Музиката свърши и Марта и Мориган заръкопляскаха бурно. Госпожа Чанда се поклони и се усмихна топло, а после изкъшка на дивите животни да излязат обратно през прозореца.

— Марта, ангелче мое, трябва винаги ти да ме представяш. Правиш го толкова очарователно.

Камериерката поруменя.

— Госпожо Чанда, това е Мориган Врана. Тя е...

— Кандидатът на Юпитер, знам, чух вече — каза госпожа Чанда и обърна блестящия си поглед към Мориган. Беше като да си уловен в лъча на фар. Като да говориш с кралска особа. — Новините пътуват

бързо в „Девкалион“ Всички говорят за вас, госпожице Врана. Значи е вярно, скъпа? Ще участвате в изпитанията?

Мориган кимна, опипвайки смутено полите на роклята си. Застанала пред тази забележителна жена, се чувстваше като улично хлапе.

„Ето как изглеждат членовете на Чудното общество“, помисли си тя. Красиви и достолепни, като госпожа Чанда. Интересни и възхитителни като Юпитер. Какво ли си мислеха те за нея, зачуди се Мориган — Марта и госпожа Чанда, и Фенестра, и Франк? Дали вече си шепнеха какъв ужасен избор е направил Юпитер?

— Колко необичайно — ахна оперната певица. — Нашият Юпитер най-после покровител! Радвам се да се запознаем, Мориган, ти трябва да си наистина чудесен човек. Вълнуваш ли се за първото си изпитание, сладка моя?

— Тъъ... не? — излъга неубедително момичето.

— Разбира се, първо ще отидеш на Чудното посрещане. Юпитер уреди ли ти проба?

Мориган я изгледа неразбиращо. Какво, да му се не види, беше това Чудно посрещане?

— П-проба?

— При шивачката? Трябва да ти ушийт нова рокля, скъпа. Първите впечатления са важни. — Тя направи пауза. — Мисля, че мога да накарам личния ми шивач да се погрижи за това.

Марта засия срещу Мориган, ококорила очи, като че ли това наистина беше най-голямата чест, с която може да те удостои госпожа Чанда, а не загадъчна и ужасяваща перспектива.

— Естествено, на Юпитер му се разминават неговите собствени... *интересни* шивашки избори, защото е такъв хубавец — продължи госпожа Чанда. — Но не можем да допуснем и за теб ужасния му вкус. Не и за такова важно събитие. Чудното посрещане не е просто градинско празненство. То е, за лош късмет, градина, пълна с хора, които преценяват всичко у теб. Другите кандидати и покровители ще те претеглят като своя конкуренция. *Много* е напрегнато.

Вътрешностите на Мориган се свиха. Конкуренция? Преценяване? В писмото на Юпитер се споменаваше, че влизането ѝ в Обществото не е гарантирано и че ще трябва да мине през входни изпитания.

Но... дълбоко в себе си Мориган си бе мислила, че след всичко, което преживя, за да стигне до Невърмур, след бягството ѝ от ловците от дим и сенки и преминаването на граничния контрол и... и *излъгването на смъртта*, за бога, — че може би трудната част е минала. Никой не бе споменавал за *много напрегнато градинско празненство*. (Мориган можеше да се сети за поне десетина нещастия, които тя и проклятието ѝ биха могли да предизвикат на едно градинско парти, без дори да се броят ужилванията от пчели и сennата хрема.)

Госпожа Чанда май усети, че е засегнала чувствително място. Придаде си безгрижен вид и махна с ръка, сякаш да прогони муха.

— О, няма нужда да се тревожиш, мила. Просто бъди самата себе си. А сега, ако мога да попитам, всички ние си умираме да разберем... — Тя се приведе напред с блестящи очи и зашепна в ухото на Мориган. — Какво е умението ти? Какъв_ чудесен_ талант притежаваш?

Момичето премигна.

— Моето какво?

— Умението ти, дете. Уникалната ти малка дарба. *Талантът* ти.

Мориган не знаеше какво да каже.

— А, обзалагам се, че Юпитер е планирал изненадващо разкритие, нали? — каза госпожа Чанда и допря пръст до носа си. — Нито дума повече, скъпа. Нито дума повече.

— За какво говореше тя? — попита Мориган камериерката, когато излязоха от музикалния салон и тръгнаха надолу по спиралното стълбище към фойето. — Аз нямам... умение или талант, или каквото и да било.

Марта се засмя мило.

— Разбира се, че имаш. Ти си кандидатка за Чудното общество. Кандидатката на *Юпитер Норт*. Той не би заложил на теб, ако не е сигурен, че имаш дарба.

— Не би ли? — Това беше нещо ново за Мориган. — Но аз нямам...

— Имаш. Просто още не знаеш каква е.

Мориган не отвърна нищо.

Помисли си за предната нощ — за чудесния момент, когато Юпитер се бе появил в имението Врана, за радостта, която бе изпитала с разпукването на утрото, когато кацна благополучно в предния двор на хотел „Девкалион“. Беше повярвала, че пред нея се е разкрил цял един нов свят. А сега имаше чувството, че гледа новия си живот през стена от непробиваемо стъкло.

Как изобщо щеше да влезе в Чудното общество, щом трябваше да има някакъв *талант*?

— Знаеш ли, той никога досега не е имал кандидат — каза тихо Марта. — А би трябвало. От всички тях се очаква да имат, след като достигнат определена възраст. А и не е като да не му блъскаат по вратата сума ти родители и да му предлагат пари и всевъзможни услуги, само и само да избере безценното им чедо. Трябва да видиш какви тъжни и подсмърчащи физиономии гледаме тук на всеки Ден на наддаването! Но той винаги е отказвал. Никога никой не беше достатъчно специален. — Тя се усмихна весело и посегна да приглади едно черно кичурче зад ухото на Мориган. — Досега.

— В мен няма нищо специално — заяви Мориган, но това беше лъжа. Знаеше кое я прави специална. Същото, което караше хората в Джакалфакс да я избягват на улицата. Същото, което щеше да я убие на Срединощ, ако не се бе появил Юпитер с механичния си паяк и не я бе отнесъл в Невърмур.

Проклятието я правеше специална.

Талант ли беше да си прокълнат? Затова ли Юпитер ѝ бе отправил предложение? Защото имаше *дарба* да разваля всичко? Мориган изкриви устни. Ама че ужасна мисъл.

— Капитан Норт е малко странен, миличка, но не е глупак. Той вижда хората каквито са наистина. Щом е избрал теб, значи... — Но Мориган не разбра какво значи, защото Марта бе прекъсната от оглушителен трясък и звън на чупещо се стъкло. Страшен писък отекна по целите стълби.

Марта и Мориган изминаха на бегом целия останал път до фойето и там ги посрещна ужасна гледка: розовият полилей с формата на кораб се бе стоварил върху черно-белия шахматен под. Блестящи линии от натрошено стъкло и кристал се протягаха във всички посоки върху мрамора. От тавана висяха жици като червата на труп.

Гости и персонал стояха зяпнали, взирайки се в тази гигантска неразбория.

Марта вдигна ръце към бузите си.

— О... Капитан Норт така ще се разстрои. Този кораб стоеше там от цяла вечност, това е любимата му вещ. Как можа да се случи такова нещо?

— Не разбирам — заяви Кеджъри, появил се откъм рецепцията. — От поддръжката го провериха миналата седмица! Беше в отлично състояние.

— И да се случи тъкмо на Яснозор! — възкликна Марта. — Ама че ужасен късмет.

— Бих казал, че имавме чудесен късмет — отбеляза Кеджъри. — Фоайе, пълно с хора, и никой не е пострадал? Трябва да благодарим на щастливата си звезда.

Но Мориган мълчаливо се съгласи с Марта. Наистина бе ужасен късмет, а тя ги разбираше тези неща. Това ѝ беше специалност.

Марта събра част от персонала и започна да дава нареждания за разчистването, докато Кеджъри се зае с гостите и деликатно ги отпрати от местопроизшествието.

— Дами и господа, извинявам се от името на „Девкалион“ за голямата уплаха, която преживяхте — казваше им портиерът. — Ако благоволите да отидете в коктейл-бар „Златният фенер“ на шестия етаж, там веднага ще започне специален „щастлив час“. Заведението черпи до края на вечерта! Забавлявайте се.

Десетината гости, станали свидетели на падането на полилея, бяха доволни да се качат горе за безплатни питиета и да забравят, че това някога се е случвало. Но Кеджъри, Марта и останалите от персонала изглеждаха също толкова разтревожени, колкото се чувстваше Мориган.

Момичето запристъпва около сцената на бедствието.

— Мога ли да помогна с нещо?

— О! Не си създавай грижи, Мориган — каза Кеджъри и я дръпна настрана. — Всъщност си мисля, че ще е най-добре, ако ти също изприпкаш горе — далеч от всички тия стърчащи жици и натрошен кристал. Не искаме да се нараниш.

— Няма да се нараня — възрази момичето. — Ще внимавам.

— Защо не се качиш в Пушалнята? Ще се обадя да им кажа да пуснат малко лайков дим за успокоение на крехките ти нерви. Ти преживя силен стрес. Хайде, добро момиче, върви, върви.

Мориган спря на площадката и се озърна назад да види как Кеджъри, Марта и останалите служители шетат насам-натам и смятат останките от полилея в тъжни купчини блестящ розов прах.

Никой не хвърли злобен поглед към нея, нито промърмори под нос, че е виновно прокълнатото дете. Никой не знаеше защо се е случило това ужасно нещо.

Но Мориган бе наясно.

Знаеше и защо е катастрофирал онзи влак в Чудметрото.

Проклятието я бе последвало. Тя бе оживяла, беше оцеляла от него... а после някак си го бе донесла чак в Невърмур, беше го вмъкнала покрай граничния контрол и му бе предоставила хубав, уютен дом в хотел „Девкалион“.

И сега то щеше да провали всичко.

8. ИНТЕРЕСНО. ПОЛЕЗНО. ДОБРО

През нощта нещо събуди Мориган. Звук — като пърхане на криле или шумолене на страници. Тя лежеше будна, чакаше го да се върне, но стаята беше тиха. Може пък да бе сънувала — птици или книги.

Затвори очи и се помъчи да потъне в дълбок сън без сънища, но той така и не дойде. Късчето небе зад прозореца на спалнята ѝ просветля от най-тъмно черно до предутринно мастиленосиньо и звездите угаснаха една по една.

Мориган си мислеше за розовия кораб, разбит върху шахматния под, с угаснала навеки светлина. Любимата вещ на Юпитер, беше казала Марта. Когато Мориган си легна, Юпитер още не се бе върнал от Транспортната служба. Какво ли щеше да каже, запита се тя, като види зейналата празнина на тавана, където е била *любимата му вещ*?

Логически гледано, Мориган знаеше, че не е виновна за падането на гигантския полилей към искрящата му гибел — та тя дори не беше във фойето в този момент. И въпреки това не можеше да се отърси от чувството, че е извършила безнаказано ужасно престъпление.

„Но този хотел сигурно е на повече от сто години — помисли си тя. Претърколи се и удари с юмрук по възглавницата, за да я оформи в по-удобна буца, отхвърляйки самообвинението. — Старите неща се чупят!“ Сигурно някои от жиците на полилея бяха износени или... или пък гипсът на тавана се ронеше!

Мориган седна в леглото, стигнала до внезапно решение, и отметна одеялото си. Щеше да огледа щетите лично. Щеше да се увери, че вината не е нейна. А после щеше да си легне отново и да живее щастливо во веки веков. Край.

Разбира се, фойето бе доста тъмно без светлината на полилея. На регистратурата нямаше никого. Беше си страшно да е тук сам-самичка в малките часове, а стъпките ѝ да отекват в пустотата.

Това бе глупаво, помисли си Мориган в пристъп на съжаление. Глупава идея. Така или иначе всичко вече бе почистено и фойето бе толкова мъждиво осветено, че от мястото, където стоеше тя, дупката в тавана представляваше само неясно черно петно високо горе — Мориган не можеше да види никакви износени жици. Дори не беше сигурна, че са още там.

Тъкмо се канеше да се откаже и да се върне в леглото, когато чу звук.

Музика. Тананикане?

Да, тук имаше някого, в сенките, и той си *тананикаше*.

Мелодията беше странна. Струваше ѝ се смътно позната... детска песничка или песен, която е чула по радиото. Пулсът ѝ се учести.

— Ехо? — повика тя тихичко, може би искаше да го каже тихичко, но гласът ѝ отекна в стените. Тананикането спря. — Кой е там?

— Не се страхувай.

Тя се завъртя към гласа. Беше мъж — седеше в полусянка, с кръстосани крака и прилежно сгънато палто в скута.

Мориган пристъпи към него, като се опитваше да различи лицето му. То бе забулено в мрак.

— Просто чаках регистратурата да отвори — каза мъжът. — Влакът ми закъсна и пропуснах последното настаняване. Извинявай,

ако съм те уплашил.

Този глас ѝ беше познат. Мек и отсечен, с ясни Т-та и остри С-та.
— Не сме ли се срещали преди? — попита тя.

— Не мисля — отвърна мъжът. — Не съм тукашен. — Присви очи срещу нея и се приведе напред, лъч лунна светлина премина по лицето му.

— Господин Джоунс? — В него нямаше нищо особено запомнящо се — сиво-кафява коса, сив костюм. Но тя позна гласа, а като се вгледа — и тъмните му очи, и тънкия белег, който разсичаше едната вежда. — Вие сте асистентът на Езра Шквал.

— Аз... да, откъде... *госпожице Врана*? — Той стана и направи две бързи крачки към нея, зяпнал от изненада. — Възможно ли е наистина да сте вие? Те ни казаха... казаха ни, че сте... — Той млъкна смутено. — Какво, за бога, правите в Свободния щат?

Олеле.

— Ами, аз... аз просто... ами, всъщност... — На Мориган ѝ идеше да се ритне от яд. Как можеше да обясни всичко случило се? Дали той щеше да каже на семейството ѝ? Мъчеше се да измисли какво да каже, когато ѝ хрумна една странна мисъл. — Я чакайте... а вие откъде знаете за Свободния щат?

Господин Джоунс изглеждаше малко засрамен.

— Ясно, разбрах. Вие ще пазите моята тайна, а аз — вашата. Договорихме ли се?

— Да. — Мориган въздъхна облекчено.

— Госпожице Врана, не знам как сте се озовали тук, нито дори как сте още жива, след като всеки вестник в република Зимномория съобщи за смъртта ви вчера. — Мориган извърна поглед. Господин Джоунс сякаш усети нейната неловкост и подбра внимателно думите си. — Но независимо от... обстоятелствата... мога да ви уверя, че предложението на моя работодател още е валидно. Господин Шквал беше крайно разочарован да ви загуби като своя чирачка. Крайно разочарован.

— О. Ами, благодаря. Но аз вече си имам покровител. Всъщност... всъщност мислех, че ми играете номер. Искам да кажа, в Деня на наддаването. Вие изчезнахте и...

— Номер ли? — Той изглеждаше изненадан и малко обиден. — В никакъв случай. Господин Шквал не играе номера. Предложението

му беше истинско.

Мориган се почувства объркана.

— Но аз само се обърнах и вас ви нямаше.

— Ах. Да. Трябва да се извиня за това. — Той изглеждаше искрено разкаян. — Простете ми, аз мислех за господин Шквал. Ако се разчуеше, че той предлага чирачество, щеше да бъде обсаден от родители, опитващи се да му пробутат децата си. Ето защо предложението му бе анонимно. Имах намерение да се върна и да поговоря с вас, но Срединоц ме изненада.

— И мен също.

— Опасявам се, че не се справих добре. Разбирам, че имате друг ангажимент, но... сигурен съм, че господин Шквал ще бъде на седмото небе, ако промените решението си.

— О. — Мориган не знаеше какво да каже. — Много... мило от негова страна.

Господин Джоунс вдигна ръце и се усмихна.

— Моля, моля, не ви притискам. Ако сте доволна от сегашното си положение, господин Шквал ще ви разбере. Просто знайте, че тази врата никога не е затворена. — Той сгъна грижливо палтото си върху едната си ръка и седна пак в едно кресло. — А сега, надявам се, не възразявате, че питам, но... защо, за бога, обикаляте из фойето на хотел „Девкалион“ в този час?

У господин Джоунс имаше нещо, което ѝ се струваше близко, вдъхваше ѝ доверие. Затова вместо да измисли някаква история, Мориган му каза истината.

— Дойдох да огледам полилея. — Посочи към тавана. — Тоест каквото е останало от него.

— Мили боже! — възкликна господин Джоунс и очите му се разшириха, щом видя дупката, където бе висял корабът. — Стори ми се и на мен, че нещо не е съвсем наред. Кога се случи?

— Вчера. Падна.

— Падна ли? — Той зацъка с език. — Полилеите не падат току-така. Определено не и в този хотел.

— Обаче падна. — Мориган преглътна и хвърли кос поглед към Джоунс, като се опитваше да прецени реакцията му. Помъчи се да не звучи прекалено обнадеждено. — Освен ако... да нямате предвид...

мислите ли, че някой може да го е направил умишлено? Като например... да е срязал жиците или...

— Не, нищо подобно. Мисля, че просто му е дошло времето.

Тя премигна.

— Дошло му е времето?

— Да. Като на зъб. Виждате ли онова? — Той посочи и Мориган присви очи към мрака горе. — Ей там, онази мъничка искрица? Той израства пак, сменя се с нещо съвсем ново.

Сега го виждаше. Малка светла точица, разцъфтяла в сенките. По-рано не я бе забелязала, но не можеше да сбърка малката нишка кристал и светлина, виеща се надолу от тавана. Олекна ѝ на сърцето.

— По същия начин ли ще изглежда?

— Не мисля — каза господин Джоунс с копнеж. — Аз не съм специалист по вътрешните дела на хотел „Девкалион“. Но идвам тук от много години и не помня някога да съм го виждал да облича една и съща премяна.

Стояха мълчаливо няколко минути, гледайки как новороденият полилей расте бавно, подава се от безопасния пашкул на тавана също като постоянен зъб от здрав розов венец. С тази скорост щеше да му отнеме седмици или дори месеци да достигне размерите на гигантския кораб, но Мориган чувстваше такова облекчение, че можеше да чака колкото е необходимо. Зачуди се как ли ще изглежда накрая. Дали ще е нещо още по-хубаво от кораб? Може би арахнипод?

Когато господин Джоунс заговори пак, гласът му бе тих и колеблив, все едно се притесняваше да не я обиди.

— Този ваш покровител... предполагам, че той или тя ви е предложил за Чудното общество?

— Откъде знаете?

— Логично предположение — каза той. — Няма много други причини да доведеш едно дете чак от република Зимномория в Невърмур. Може ли да ви задам един нахален въпрос, госпожице Врана?

Мориган усети как раменете ѝ се напрягат. Знаеше какво се кани да попита той.

— Не знам какво е умението ми — пророни тя тихо. — Дори не знам дали имам такова.

Той се намръщи озадачено.

— Но... за да влезете в Чудното общество...

— Знам.

— Покровителят ви обсъждал ли е...

— Не.

Той стисна устни.

— Не го ли намирате за странно?

Мориган вдигна глава и загледа малкия кълн светлина с неусетния му растеж. Взира се в него няколко дълги секунди, преди да отговори.

— Да, странно е.

По-късно сутринта ръката на Юпитер още беше във въздуха наскред почукването, когато Мориган отвори рязко вратата на спалнята си, за да го поздрави.

— Какво е умението ми? — попита тя.

— Добро утро и на теб.

— Добро утро — поздрави тя и отстъпи в страни, за да го пусне да влезе. Беше го чакала цяла вечност, крачейки насам-натам, замислена над разговора си с господин Джоунс. Пердетата бяха дръпнати и обилна слънчева светлина се лееше през прозореца, който бе пораснал от малко квадратче до арка, простираща се от пода до тавана. Това бе странно — но не най-належащата тема за разговор, помисли си Мориган.

— Какво е умението ми?

— Имаш ли нещо против да хапна нещо? Умирам от глад.

Десет минути преди това Марта бе донесла поднос със закуска, който стоеше недокоснат в ъгъла.

— Заповядай. Какво е умението ми?

Юпитер натъпка устата си с пасти, докато Мориган го гледаше и кипеше отвътре.

— Нямам такова, нали? Защото си избрал грешния човек. Мислил си ме за някоя друга, някоя с голям талант — така стават нещата, нали? Така се влиза в Чудното общество. Трябва да си талантлив, като госпожа Чанда. Трябва да имаш някакво умение. Ти си мислил, че имам, а сега знаеш, че нямам. Права съм, нали?

Юпитер преглътна.

— Преди да забравя — шивачката ми ще дойде да ти вземе мярка за нов гардероб тази сутрин. Кой е любимият ти цвят?

— Черно. Права съм, нали?

— Черното не е цвят.

Тя изстена.

— Юпитер!

— О, добре де. — Той се облегна на стената и се плъзна надолу, докато седна на пода. Опъна дългите си крака върху килима. — Щом искаш да говорим за скучни неща, ще говорим за скучни неща.

Дългата му червена коса, нашарена със злато от слънцето, бе леко разчорлена. Досега Мориган не го бе виждала толкова рошав. Беше бос и носеше намачкана бяла риза, която висеше небрежно извън сините му панталони с тиранти. Мориган осъзна, че това са същите дрехи, които носеше и вчера. Зачуди се дали е спал с тях, или изобщо не е спал. Той беше затворил очи, за да ги предпази от ярката светлина, и изглеждаше сякаш с радост би седял там цял ден, оставяйки топлината да се просмуче в костите му.

— Ето как стоят нещата. Слушаш ли ме?

„Най-последно“, помисли си Мориган. Със странна смесица от облекчение и ужас, тя приседна на края на дървения стол, готова да чуе най-сетне някакви отговори, пък макар и да не са хубави.

— Слушам.

— Добре. А сега не ме прекъсвай. — Той неохотно се отдръпна от стената, изправи гръб и прочисти гърло. — Всяка година Чудното общество избира група деца, които да се присъединят към нас. Всяко дете в Свободния щат може да кандидатства, стига да е навършило единайсет години преди първия ден на годината — ти едва се вмъкна, браво на теб — и при условие че е избрано от покровител, разбира се. Уловката е там, че... покровителят ти не може да е кой да е. Това не е като при другите училища или занаяти, където всеки с повече пари, отколкото мозък, може да спонсорира образованието ти. Твоят покровител *трябва* да бъде член на Чудното общество. Старейшините са много стриктни по този въпрос.

— Защо?

— Защото са скапани сноби. Не ме прекъсвай. Та така, ще бъда честен с теб, Мог...

— Мориган.

— Избрах те за своя кандидатка, но това е само началото. Сега трябва да минеш входните изпити — ние ги наричаме изпитания. Те са четири, разпределени през цялата година. Изпитанията са процес на елиминация, предназначен да отдели идеалните кандидати за Обществото от... не толкова идеалните. Всичко това е много елитарно и състезателно, но е традиция.

— Какви са тези изпитания? — попита момичето, гризейки ноктите си.

— Тъкмо стигам до това. Не ме прекъсвай. — Той стана и закрачи насам-натам. — Първите три са различни всяка година. Има много видове изпитания и старейшините обичат да ги сменят, за да поддържат нещата интересни. Няма да знаем какви ще са, докато не ни кажат. Някои от тях не са толкова лоши — например Ораторското изпитание е доста елементарно. Просто трябва да изнесеш реч пред публика.

Мориган преглътна. Не можеше да се сети за по-лошо нещо. Предпочиташе да се изправи пак срещу ловците от дим и сенки.

— Търсенето на съкровища пък е забавно, но няма да те лъжа — някои от тях са ужасни. Радвай се, че преди две епохи се отказаха от Изпитанието на страха. — Той потрепери. — Би трябвало да го наричат Изпитанието на нервната криза — някои кандидати така и не се възстановиха след него.

Но виж, четвъртото изпитание — за него трябва да се притесняваш. Носи страховитото име Показното изпитание, но честно казано, е доста обикновено. То е едно и също всяка година. Всеки кандидат, преминал първите три изпитания, трябва да се изправи пред Съвета на старейшините и да им покаже нещо.

Мориган се намръщи.

— Нещо...?

— Нещо интересно. И полезно. И добро.

— Интересно, полезно и добро... искаш да кажеш талант, нали?

— Тя се стегна. — Те искат да видят талант.

Юпитер сви рамене.

— Талант, дарба, уникална способност... наречи го както щеш. Ние му викаме умение. Това, разбира се, е просто глупава дума; има се предвид чудесната и уникална дарба, която притежаваш и която старейшините ще сметнат за достатъчно необикновена, за да ти дадат

доживотно място в най-елитната и престижна институция на Свободния щат. Това е всичко. — Той се ухили през рижата си брада по начин, който явно смяташе за очарователен.

— Ах, значи това е всичко? — Мориган сподави един истеричен кикот. — Е, аз нямам такова умение, така че...

— За което да знаеш.

— А ти пък какво знаеш? — Гласът ѝ прозвуча остро. Какво криеше той?

— Знам много неща. Аз съм много умен. — Беше вбесяващо как върти и суче. — Ама наистина, Мог...

— Мориган.

— Няма за какво да се притесняваш. Просто мини първите три изпитания. Показното изпитание е *мой* проблем. Аз ще се погрижа за него.

Всичко това звучеше... невъзможно. Мориган се свлече в стола си с дълбоката недоволна въздишка на човек, получил нещо, което не му е влизало в сметките. Хвърли един кос поглед на Юпитер.

— Ами ако вече не искам да влизам в Обществото? Ами ако съм размислила?

Очакваше той да се шокира или да се възмути, ала Юпитер само кимна. Все едно бе знаел, че тя ще каже това.

— Знам, че е страшно, Мог — каза той тихо. — Обществото изисква много. Изпитанията са трудни и те са само началото.

„Супер — помисли си тя. — Става все по-лошо.“

— И какво ще стане след изпитанията?

Юпитер си пое дълбоко дъх.

— Това всъщност не е като нормалните училища. Учениците в Чудното общество никога не ги гледят. Хората си мислят, че членовете на Обществото си живеят живота, че получиш ли веднъж тази златна брошка — той почука по Ч-то на ревера си, — всичко ще тръгне по мед и масло и пътят ти винаги ще е чист и лесен. И донякъде са прави — тия златни джунджурийки наистина отварят някои врати. Уважение, приключения, слава. Запазено място в Чудметрото. Хората го наричат привилегията на брошката. — Той завъртя очи. — Но зад стените на Обществото от теб се очаква да *заслужиш* тази привилегия. Не само при изпитанията, не само еднократно, а отново и отново, до края на

живота си, доказвайки, че си достоен за това. Доказвайки, че си специален.

Той млъкна и я изгледа сериозно.

— Това е разликата между Чудното общество и нормалното училище. Дори когато завършиш обучението си, все още ще си част от Обществото и то ще е част от теб. *Завинаги*, Мог. Старейшините ще ти държат сметка далеч след изтичането на ученическите ти години, в зряла възраст, а и по-нататък.

Лицето на Мориган сигурно бе издало колко непривлекателно звучи всичко това, защото Юпитер побърза да поправи щетите.

— Но аз ти казвам първо най-лошата част, Мог, защото искам да разполагаш с пълната картина. Виж сега, Чудното общество е нещо повече от училище. То е *семейство*. Семейство, което ще се грижи за теб и ще те осигурява цял живот. Да, ще получиш първокласно образование, ще имаш възможности и връзки, за каквито хората извън Обществото не биха могли и да мечтаят. Но което е далеч по-важно — ще имаш своята група. Хората, които минат успешно тези четири изпитания с теб... ще станат твои братя и сестри. Хора, които ще те подкрепят до деня на смъртта ти. Които никога няма да ти обърнат гръб и ще държат на теб също толкова силно, колкото и ти на тях. Хора, които биха дали живота си за теб. — Юпитер замига трескаво, извърна глава и избърса с юмрук очите си. Мориган сепнато осъзна, че той бърше сълзите си.

Никога не бе познавала никого, който да изпитва такива силни чувства към приятелите си. Може би защото никога не бе имала приятели. Не и истински. (Плюшеният заек Емет не се броеше.)

Мигновено семейство. Братя и сестри до живот.

Сега всичко придобиваше смисъл. Юпитер се държеше като крал, все едно е обвит в невидим мехур, който го пази от всичко лошо в живота. Знаеше, че някъде там по света има хора, които го обичат. Които ще го обичат винаги. Независимо от всичко.

Ето това ѝ предлагаше той. Като паница гореща яхния с месо на гладен бездомник, той ѝ протягаше в ръце онова, за което тя най-силно жадуваше.

И изведнъж гладът на Мориган се разпали. Прииска ѝ се да влезе в Обществото. Прииска ѝ се да има братя и сестри. Прииска ѝ се повече от всичко друго досега.

— Как да спечеля?

— Просто трябва да ми имаш доверие. Имаш ли ми доверие? — Лицето на Юпитер бе искрено и открито. Мориган кимна без колебание. — Тогава остави на мен да се тревожа за Показното изпитание. Ще ти кажа кога да започнеш да се притесняваш. Обещавам.

Струваше ѝ се странно да се довери на човек, когото е срещнала преди два дни. Но Мориган някак си чувстваше, че трудно би могла да не се довери на Юпитер. (В края на краищата той ѝ беше спасил живота.)

Пое си дъх, за да събере сили, преди да зададе въпроса, от който се ужасяваше.

— Юпитер. Моят талант... моето умение... да няма нещо общо с... ами, сецаш се.

Той се намръщи.

— Ммм?

— Да не би талантът ми да е, че съм прокълнатата? Да не би да умея да... карам нещата да вървят на зле?

Юпитер аха-аха да заговори, но после захлопна уста. Изтекоха трийсет секунди, през които той сякаш водеше кратък, но оживен спор в главата си. Накрая каза:

— Преди да отговоря на този въпрос — и да, ще отговоря на него, недей да въртиш очи, — ще ти разкажа за моя талант. Аз умея да виждам разни неща.

— Какви неща?

— Истински неща. — Той сви рамене. — Неща, които са станали или които стават в момента. Чувства. Опасности. Неща, които живеят в Паяжината.

— Паяжината ли? Какво е това?

— А... Добре. — Мориган почти виждаше как Юпитер се връща мислено назад, спомняйки си колко малко знае тя за неговия свят. Той заговори бързо. — Паяжината е невидима и невестествена мрежа, която... хммм. Добре де, нали знаеш какво е паяжина? Представи си огромна и деликатна паяжина, която обвива цялото кралство като... не. Знаеш ли какво, забрави за Паяжината, единственото, което ти е нужно да знаеш, е, че виждам неща, които другите не виждат.

— Тайни?

Той се усмихна.

— Понякога.

— Бъдещето?

— Не. Не съм ясновидец. Аз съм свидетел. Така се нарича ролята ми. Не виждам нещата такива, каквито *ще бъдат*. Виждам ги такива, каквито *са*.

Мориган го изглежда скептично.

— Не ги ли виждат всички?

— Ще се изненадаш, но не. — Той прекоси стаята с четири огромни дългокраки крачки и вдигна все още топлия чайник от подноса със закуската. — Опиши ми това.

— Това е чайник.

— Не, кажи ми *всичко*, което можеш да разбереш за този чайник само като го гледаш.

Мориган се намръщи.

— Зелен е.

Юпитер ѝ кимна да продължи.

— Ментовозелен чайник, осеян с множество малки бели листенца. Има голяма дръжка и извит чучур.

Юпитер повдигна вежда.

— Има... чашки и чинийки в същия цвят.

— Добре. — Юпитер наля чай и мляко в две чашки и подаде едната на Мориган. — Много добре. Мисля, че покри всичко, което можеш, тоест практически нищо. Да опитам ли аз?

— Моля — каза Мориган и разбърка бучка захар в чашата си.

Той остави чайника на подноса.

— Този чайник е произведен във фабрика в Прашен кръстопът — това се познава лесно, защото повечето керамика в Свободния щат се произвежда там, така че всъщност не се брой, но все пак аз го *виждам*, фабриката определено *стру* от него — и първата му собственичка го е купила преди седемдесет и шест, не, седемдесет и седем години от магазин за чай в търговската част на Невърмур. Първите му години до голяма степен са избледнели, но той помни фабриката и помни дамата в магазина.

Мориган сбърчи физиономия.

— Как може един чайник да *помни* нещо?

— Това не е спомен като моите и твоите. Повече прилича на... как да се изразя? Има... събития и моменти в миналото, които залепват към хора и вещи и остават прикрепени към тях просто защото няма къде другаде да идат. Може би те в крайна сметка избледняват или се откъсват, или просто умират. Но някои неща не умират никога — много хубавите или много лошите спомени могат да се задържат вечно.

Този чайник е попил някои хубави спомени. Старата дама, която го е притежавала, е правила чай в него всеки следобед, когато сестра ѝ е идвала на гости. Те двете много се обичали. Такива неща рядко избледняват напълно.

Мориган го изгледа с подозрение.

— Не може да си разбрал всичко това само с гледане. Сигурно си познавал старата дама.

Юпитер се втренчи в нея с престорено негодувание.

— За колко стар ме мислиш? Както и да е, тихо, не съм свършил още. Тази сутрин са го пипали четирима души — човекът, който е направил чая, човекът, който е преместил подноса, човекът, който го е донесъл в стаята ти, и... ах, да, разбира се, аз. Човекът, който е направил чая, е бил сърдит за нещо, но човекът, който го е качил по стълбите, е пеел. Някой със сладък глас, виждам вибрациите.

За това беше прав — Марта бе пяла Яснозорската песничка. Но пък той сигурно я бе видял, докато се качва. Мориган сви рамене и сръбна от чая.

— Ти можеш да си измислиш всичко. Откъде да знам, че е вярно?

— Добре казано. Кое то ме връща на основната тема. — Юпитер коленичи на пода пред Мориган, така че главата му да е на едно ниво с нейната. — Нека ти разкажа за теб самата, Мориган Врана.

Очите му се плъзнаха по лицето ѝ, шарейки насам-натам и пак обратно. Изучаваше я, все едно се беше загубил в пущинака и нейното лице бе карта, която да му покаже пътя за дома.

— Какво? — попита тя и се дръпна назад. — Какво зяпаш?

— Прическата ти. — Той се подсмихна. — Която твоята мащеха те е накарала да си направиш миналата година.

— Откъде знаеш...?

— Ти си мразила тази прическа, нали? Била е прекалено е къса и модерна и ти си оставила косата си да порасне колкото може побързо... но си я мразила толкова страстно, че тя още е с теб, виждам я.

Мориган приглади косата си. Юпитер не би могъл да види асиметричната къса прическа с назъбен бретон, която Айви бе настояла да ѝ направят, понеже нейната провиснала, скучна, демодешна прическа била „излагация“. Мориган мразеше тази прическа, но косата ѝ наистина бе пораснала. Сега пак си беше провиснала и скучна и стигаше до под раменете.

— Знаеш ли какво друго виждам? — продължи той ухилено, като хвана ръцете ѝ и ги разтърси леко. — Виждам иглените убождания по пръстите ти от момента, когато ти за отмъщение си нарязала любимата ѝ рокля, съшила си парчетата и си ги окачила като перде в хола. — Той затвори очи и в гърдите му заклокочи дълбок смях. — Което, между другото, е *гениално*.

Мориган неволно се усмихна. Тя наистина се гордеше с това перде.

— Добре. Вярвам ти. Ти виждаш разни неща.

— Виждам теб, Мориган Врана — Той се приведе напред. — И ще ти кажа следното: твоята мащеха не е била права.

— За кое? — попита Мориган, но знаеше отговора. Вътрешностите ѝ се преобърнаха.

— Казала е, че си проклетие. — Юпитер преглътна и поклати глава. — Казала го е в пристъп на гняв. Не го е мислила наистина.

— Разбира се, че го е мислила.

Той млъкна и се замисли.

— Може би. Но това не го прави вярно. Не означава, че е права.

Мориган се усети, че поруменява, и извърна очи. Посегна небрежно да си вземе паста от подноса със закуската. Отчупи едно парченце, но не го изяде.

— Забрави.

— Не, ти забрави — каза той. — Забрави го оттук насетне. Разбираш ли? Ти не си проклетие.

— Да, добре. — Мориган завъртя очи и опита да се извърне, но Юпитер хвана лицето ѝ с две ръце и го задържа.

— Не, чуй ме! — Големите му сини очи се впиха в нейните черни. Праведен гняв струеше от него като топлина от паважа лете. —

Ти ме попита дали талантът ти е в това, че си прокълнатата? Дали имаш дарба да разваляш нещата? Чуй какво ще ти кажа: *ти не си проклятие за никого*, Мориган Врана. Никога не си била. И мисля, че си го знаела през цялото време.

Сълзи пареха в очите на момичето и заплашваха да закалят. Тя се стегна и зададе един последен въпрос:

— Ами ако не вляза?

— Ще влезеш.

— Но да речем, че не вляза — настоя тя. — Тогава какво? Ще трябва ли да се върна в република Зимномория? Те... те ще ме чакат ли? — Мориган знаеше, че Юпитер разбра, че тя няма предвид семейството си, а ловците от дим и сенки. Ако затвореше очи, можеше да ги види пак — пламтящи червени очи върху тъмни, вихрещи се сенки.

— Ти ще влезеш в Чудното общество, Мог — увери я Юпитер. — *Обещавам ти*, че ще се погрижа за това. И не искам да чувам и дума повече за тая глупост с проклятието. Обещай ми.

Тя му обеща. Повярва му.

Чувстваше се по-смела, като знаеше, че той е твърдо на нейна страна.

И все пак. По-късно същия ден, когато Мориган се опита да преброи въпросите, на които Юпитер засега избягваше да отговори, ѝ свършиха пръстите.

9. ЧУДНО ПОСРЕЩАНЕ

— Ето го. Пригответи се да скочиш.

Юпитер бе решил да отидат на градинското празненство с чадърожелезницата, за да може Мориган да изпробва подаръка за рождения си ден. Проблемът с чадърожелезницата обаче бе, че тя никога не спираше, нито забавяше ход, за да се качат или слязат пътниците. Кръглата стоманена рамка висеше от кабел, който обикаляше над целия град. Човек трябваше да скочи, докато тя профучава покрай перона, и да закачи чадъра си за един от металните пръстени, висящи от нея, а после да се държи здраво с висящи във въздуха крака, докато не стигне до местоназначението си.

— Помни, Мог — каза Юпитер, докато гледаха как кръглата рамка се носи към тях. — Като дойде време да слизаме, просто дръпни ръчката, за да освободиш чадъра си. А, и когато кацаш, цели се в някое по-меко парче земя. — Опасенията на Мориган сигурно проличаха, защото Юпитер добави: — Всичко ще е наред. Аз съм си чупил крак на това нещо само веднъж. Максимум два пъти. Готови... Сега!

Те скочиха към рамката. Мориган стискаше чадъра си толкова силно, та ѝ се стори, че ще го смачка. Разтърсващият костите ужас, който бе изпитала, докато гледаше как платформата се носи към нея, бе пометен от вълна адреналин и тя нададе триумфален вик, когато се закачиха за железницата. Юпитер се ухили и отметна глава назад, за да се наслади на пътуването. Прелетяха през района около „Девкалион“ и се понесоха над калдъръмените улици на Стария град. Свежият пролетен въздух щипеше лицето на Мориган и боцкаше в очите ѝ. Накрая стигнаха до местоназначението си и скочиха — като по чудо и двамата се приземиха на крака, без да си счупят нищо.

Кампусът на Чудното общество бе ограден с висока тухлена стена. Имаше строг пазач, който проверяваше имената в един списък, но той позна веднага Юпитер, усмихна се и им махна да минават.

Когато пристъпиха през портите, нещо се промени. Всичко изглеждаше малко по-различно, сякаш самият въздух се бе изкривил. Мориган вдиша дълбоко. Носеше се ухание на рози и орлови нокти, а слънцето топлеше кожата ѝ. Странно, помисли си тя. Извън портите небето не изглеждаше толкова синьо, а цветята едва бяха напъпили, само намек за идващата пролет.

Юпитер каза нещо, което ѝ прозвуча като „Чудовищно време“.

— Чудовищно... Моля? — попита озадачено Мориган.

— *Чудобъчно* време. ЧУДОБЩ — съкратено от Чудното общество. Така наричаме това място. Между стените на Чудобщ времето е малко по-...

— Малко по какво?

— Просто малко по. По такова, каквото е в останалата част на Невърмур. Чудобщ живее в собствен климатичен мехур. Днес е малко по-топло, малко по-слънчево, малко по-пролетно. Късметлии сме. — Пътюм той откъсна черешово цветче от един клон и го закичи в бутониерата си. — Това обаче е двуостър меч. Зиме тук е малко по-ветровито, малко по-мразовито и малко по-окаяно.

Автомобилната алея, водеща до главната сграда, бе оградена с газени лампи и — съвсем не на място сред пъстрите цветни лехи и розовия черешов цвят — две редици мъртви и голи черни дървета, недокоснати от чудобщния времеви феномен.

— Ами тези? — посочи Мориган.

— Не, те не са цъфтели от много епохи насам. Това са огнени дървета — някога са били прекрасни, но вече целият им вид е загинал, а и не могат да се отсекаат. Това е малко болна тема за градинарите, така че не казвай нищо — всички просто се преструваме, че са много грозни статуи.

Покровители и техните кандидати бързаха покрай тях, като си бърбеха и се смееха, сякаш отиват на празненство по случай рожден ден, докато Мориган беше свита на един голям възел от нерви. Не би могла да се чувства по-далеч от тях, дори да крачеше по луната.

Главната сграда, на която стоеше табела ДОМ „ГОРДА СТЬПКА“, беше пет етажа висока, изградена от весели червени тухли и с пълзящ по стените ѝ бръшлян. Днес кандидатите не се допускаха вътре, но градините бяха великолепни; истински пример за пролетен следобед, изпълнен с хора в леки ленени костюми и пастелни рокли. Юпитер бе позволил на Мориган да избере сама премяната си — черна рокля със сребърни копчета, която госпожа Чанда обяви за „елегантна, но съвсем невзрачна“. Мориган смяташе, че лимоненожълтият костюм и лавандуловите обувки на Юпитер осигуряват достатъчно зрелищност и за двама им.

Струнен квартет свиреше на стълбите на широка тераса над ливадата. Под една бяла шатра имаше маса, отрупана със сметанови сладкиши, торти и грамадни тресящи се скулптури от желе, но Мориган не можеше да мисли за ядене. Имаше чувството, че мишки гризат стомаха ѝ отвътре.

Докато криволичеха през тълпата, Мориган забеляза, че хората се обръщат да ги погледнат с изражения, вариращи от учтива изненада до смаяно зяпване.

— Защо всички ни гледат?

— Теб те гледат, защото си с мен. — Той махна весело на две жени, които ги зяпаха. — А мен ме гледат, защото съм много красив.

Повечето кандидати бяха събрани на групички. Мориган се промъкна по-близо до Юпитер.

— Няма да те ухапят — каза той, сякаш четеше мислите ѝ. — Е, поне повечето от тях. Избягвай онова момче с кучешката глава там до дървото; може още да не са му били всички инжекции.

И наистина имаше момче с кучешка глава, което се мотаеше около едно от дърветата, стърчащи тук-там из ливадата. Имаше също

така момче с ръце два пъти по-дълги от нормалното и момиче с много, много метри черна коса, сплетена на плитки, които теглеше в малка количка зад себе си.

— Не мисля, че тази година ще се търсят интересни физически черти, жалко за тях — рече замислено Юпитер. — Още не са превъзможнали напълно момичето с ръце като чукове отпреди няколко години. Докато се дипломира, сметката за щетите бе станала огромна. Мисля, че сега се занимава с професионална борба.

Той поведе Мориган по градинските алеи, като коментираше шепнешком.

— Баз Чарлтън — промърмори и кимна дискретно към дългокос мъж в кожени панталони и омачкано сако. — Отвратителен човек. Избягвай го все едно е чумав.

Близо до Баз Чарлтън стоеше група момичета. Едно от тях, с гъста кестенява коса и искряща синя рокля, хвърли поглед на Мориган и прошепна нещо на приятелките си. Те се обърнаха да я загледат. Мориган се насили да се усмихне, спомняйки си какво бе казала госпожа Чанда за първите впечатления, и момичетата се засмяха. Мориган се зачуди дали това е добър признак.

Юпитер взе две чаши пурпурен пунш от минаващ сервитьор и ѝ подаде едната. Тя надзърна вътре; в чашата плуваха някакви розови неща. Не, не плуваха — гърчеха се. В пурпурния ѝ пунш имаше розови, пихтиести, гърчещи се неща.

— Те трябва да се гърчат — отбеляза Юпитер, като видя погнузеното ѝ изражение. — Гърчещите се неща са по-вкусни.

Мориган отпи колебливо. Беше възхитително — експлозия от сладка розова светлина. Тъкмо се канеше да го признае, когато до тях изникна мъжът с кожените панталони. Плесна Юпитер по гърба и го прегърна през раменете с тежката си ръка.

— Норт! Норт, стари друже — изломоти той. — Изгубил си ума си, а, Норт? Хамиш ей там ми разправя, че си наддавал за някакво дете. Не ти ли плащат достатъчно в Лигата на изследователите? Или си решил да окачиш компаса на стената и да оставиш на друг ролята на велик авантюрист? Вече търсиш тихия живот, а?

Мъжът прихна и отпи от брендито си. Юпитер се намръщи и сбърчи гнусливо нос.

— Добър ден, Баз — поздрави с насилена любезност в гласа.

— Това е тя, нали? — Баз присви очи срещу Мориган. — Първата кандидатка на прочутия Юпитер Норт. Таблоидите ще пощръклят.

Зачака да бъде представен, но Юпитер не го стори.

— Чарлтън. Баз Чарлтън — каза накрая мъжът. Посочи се с величествен жест, очаквайки някакъв признак за разпознаване от страна на Мориган. Когато такъв не се появи, физиономията му се вкисна. — Как ти е името, момиче?

Очите на Мориган срещнаха тези на Юпитер. Той кимна.

— Мориган Врана.

— Ако питаш мен, Норт, изглежда ми малко умърлушена — прошепна Чарлтън в ухото на Юпитер, без да обръща никакво внимание на момичето. Мориган се наежи. Нима трябваше да обикаля постоянно ухилена като идиот? — Чужденка ли е? Къде я намери?

— Нетивлиза.

— Нетивлиза? Никога не съм я чувал. — Баз се приведе към него с блестящи очи и прошепна заговорнически: — Това в републиката ли е? Вкарал си я контрабандно, а? Хайде, кажи на стария си приятел Баз.

— Да — отвърна Юпитер. — Градът се казва Нетивлиза Вработата, в република Несипъхайноса.

Баз Чарлтън се изкиска невесело. Изглеждаше разочарован.

— О, много умно. А какво е умението й?

— Пак нетивлиза — заяви Юпитер и се изтръгна ловко от хватката на Баз.

— Тази играчка ли ще играеш? Добре, добре. Няма значение. Познаваш ме, аз не настоявам. — Той изгледа Мориган от глава до пети. — Танцърка? Не, не са й достатъчно дълги краката. Не е и техничарче, като гледам тоя празен поглед в очите й. — Размаха ръка пред лицето на момичето. Тя се изкуши да я плесне настрани. — Може би някое от магическите изкуства? Чародейка? Оракул?

— Ти май каза, че нямало значение — подхвърли Юпитер. Изрече го отегчено. — А къде е твоят парад от кандидати? Голям улов ли имаш тази година?

— Само осем, Норт, само осем. Три от тях момичета — каза Чарлтън и махна разсеяно към групичката, която се бе изсмяла на Мориган преди малко. Подсмъркна и дръпна една голяма глътка бренди. — Момчетата също са някъде наоколо. Малка група, но сред

тях няма нито един аутсайдер. Страхотен подбор тази година. Истинската звезда обаче е ей онази. Ноел Девъро. Не искам да ти издавам прекалено много, но... *има ангелски глас*. Никога не съм виждал по-силен кандидат. Ще завърши на първо място, помни ми думата.

Мориган се вгледа в момичето и приятелките ѝ. Хубавата, добре облечена Ноел бърбеше неспир, а другите я слушаха с жив интерес. Тя излъчваше достойнство и увереност и се усмихваше често. Мориган неволно почувства лека завист. Че защо Чудното общество да не иска някоя като Ноел Девъро?

— Честито — каза любезно Юпитер.

— Но тази, Норт — продължи Чарлтън и махна към Мориган. — Не разбирам. Какво ѝ е привлекателното? Искам да кажа, виж тези *очи*, Норт, тези ужасни черни очи. Старейшините не си падат по кандидати със злобен вид. Тази сякаш би те убила, само да я пог...

Един остър поглед от страна на Юпитер го прекъсна и устата му застина отворена.

— Премисли внимателно следващите си думи, Чарлтън — каза Юпитер с тихия, студен глас, който Мориган бе чувала от него само веднъж досега, в имението Врана на Срединощ. Тя потрепери.

Баз Чарлтън затвори уста. Юпитер отстъпи встрани и отмести поглед от дългокосия мъж, позволявайки му да се отдалечи със залитане. После приглади с въздишка жълтия си костюм и стисна леко рамото на Мориган.

— Казах ти, че е ужасен човек. Не му обръщай внимание.

Мориган отпи от пунша, ала думите на Чарлтън ехтяха в ушите ѝ. „Старейшините не си падат по кандидати със злобен вид.“

— Баз е от онези покровители, на които им викаме „спагетаджии“ — обясни Юпитер. Продължи да развежда питомката си из градината, като махваше с ръка на този и онзи. — Всяка година преравя Свободния щат за възможни кандидати и вкарва в изпитанията около десетина, независимо дали са наистина готови, само и само да увеличи шансовете си за класиране. Все едно да запратиш шепа спагети в стената и да се надяваш, че някоя ще залепне, разбираш ли?

— А върши ли работа? — попита Мориган.

— Вбесяващо често. — Норт я насочи вляво, за да избегне шумна група тийнейджъри, които се опитваха да привлекат

вниманието му. — А, ето я и младата Нан.

Една висока, широкоплещеста жена се приближи и му стисна ръката.

— Капитан Норт, в плът и кръв! Чух някакви слухове, че си вземаш кандидат, но не им повярвах. „Юпитер Норт, казах си, няма начин.“ Ето те обаче тук, барабар с кандидата. Здравей — усмихна се тя на Мориган.

— Нанси Чавка, запознай се с Мориган Врана. — Юпитер подкани с кимване Мориган и тя стисна протегнатата ръка на Нан. Жената беше по-млада от Юпитер, с искрена усмивка и трапчинки, които правеха яката ѝ фигура по-малко страховита.

— За мен е удоволствие, госпожице Врана. Бих искала да ви представя моя собствен кандидат, казва се Хоторн, но той изчезна веднага щом пристигнахме. Вероятно подпалва нещо. — Нан завъртя очи, но изглеждаше доволна. — Това не е официалното му умение, създаването на проблеми имам предвид, но почти се равнява с него.

— А какво е официалното му умение? — поинтересува се Мориган. Юпитер я стрелна с поглед, очите му се присвиха лекичко. — Какво? — измънка тя под нос. — Въпросът груб ли е?

Нан се изкиска.

— Аз не възразявам. Не си падам по тия глупости с пазенето на тайни. Горда съм да ви кажа, че Хоторн Бързолет е, по моето скромно мнение, най-добрият драконов ездач в младшата лига на Невърмур.

— А, разбира се — ухили се Юпитер. — Че какво друго? Чудесен избор на кандидат за петкратната шампионка по драконова езда на Свободния щат.

Усмивката на Нан повехна, но само за секунда.

— Бивша шампионка — поправи го тя. Потупа по десния си крак и Мориган с изненада чу, че той кънти на кухо. — Няма да се състезавам пак скоро, не и с това нещо.

— Това изкуствен крак ли е? — попита Мориган. Трябваше да вложи целия си самоконтрол, за да не посегне и да почука сама. Юпитер се прокашля шумно, но Нан не изглеждаше смутена.

— Да. Истинско чудо на модерната медицина и инженерство: кедър, Чудо и стомана. — Тя повдигна крачола си, за да разкрие крак от дърво и метал, който по някакво вълшебство се движеше и сгъваше също като мускулите и сухожилията на истински крак, сякаш самото

дърво беше живо. — Добрата стара изобретателност на Чудното общество, госпожице Врана. Няма да повярвате какви неща могат да правят в тяхната болница. Истински вълшебници!

— Какво е станало с истинския ви крак?

— Беше отхапан и глътнат от дракона на противника ми в годишния турнир по-миналото лято. Грозно и злобно животно. — Тя сръбна от пунша си. — Драконът му също не беше особено мил.

Мориган и Юпитер се засмяха.

— И все пак, не бива да се оплаквам. — Лицето на Нан се разля в широка, искрена усмивка. — Сега преподавам в младшата лига. Стабилна работа е и не бих могла да искам по-добър ученик от младия Бързолет. Той язди, откакто е проходил, и от него ще излезе първокласен състезател, когато стане достатъчно голям, за да се включи в турнира. Тоест, ако реши да се откаже от доживотното си занятие като глупак.

Разнесе се внезапен звън, когато покровителите наоколо започнаха да почукват лекичко по ръба на чашите си. Струнният квартет спря да свири. Трима души — по-точно един мъж, една жена и един рошав бик в жилетка — се показаха на балкона.

— Това е най-новият ни Върховен съвет на старейшините — прошепна Юпитер на Мориган. — В края на всяка епоха Обществото избира трима членове, които да ни водят и напътстват през следващата. Те са най-добрите и най-умните сред нас.

— Добре, но защо единият е б...

— Шшшт, слушай.

Настъпи почтителна тишина, когато един от старейшините се приближи към микрофона. Беше слаба, прегърбена жена с рядка сива коса, а гигантската шапка с цветя сякаш нарушаваше равновесието ѝ. За миг Мориган се притесни, че жената може да падне от балкона и да се плъсне по лице. Един от другите старейшини пристъпи напред да я хване, но старицата го плесна по ръцете и прочисти надменно гърло.

— Както много от вас знаят — започна тя, — аз съм старейшина Грегория Куин. До мен са старейшини Хеликс Вонг и Алиот Сага. — Посочи първо към мъжа, а после към бика. — Ние, Върховният съвет на старейшините, бихме искали да ви приветстваме с добре дошли в Дом „Горда стъпка“ в този важен ден. Знам, че за всички вас, деца,

това е първа среща с Чудното общество. И за много от вас ще е последна.

Мориган трепна при тези остри думи и не беше единствена. Навсякъде около нея кандидатите хвърляха скришни погледи на покровителите си, търсейки окуражаване. Възможно ли бе и те да са толкова нервни като нея? Мориган се съмняваше в това. Ами ако *наистина* за последен път стъпваше тук? Юпитер още не ѝ бе обяснил какво ще стане, ако се провали на изпитанията.

— Моите високоуважаеми колеги и аз — продължи старейшина Куин — искаме да ви благодарим, млади кандидати, за вашата смелост, оптимизъм и вяра. Да се изправите пред предстоящите изпитания без гаранция за място в Обществото в края им... За това е нужен немалък кураж. Bravo на вас. — Тя замълча, за да се усмихне на гостите, и двамата със старейшина Вонг, сивобразен мъж с разноцветни татуировки по ръцете и врата, заръкопляскаха ентузиазно. Бикът, старейшина Сага, затропа с копита.

Мориган отпи нервно от пунша; устата ѝ бе пресъхнала.

— Казаха ми, че тазгодишните ни кандидати наброявали над петстотин! С толкова много талантиливи младежи сред нас се чувствам сигурна, че ще намерим девет нови членове на Обществото, които ще ни впечатлят и ще ни накарат да се гордеем и да се радваме, че ги познаваме, до края на живота си.

Мориган погледна към Юпитер, но той се взираше съсредоточено в старицата.

Девет? Приемаха само *девет* нови членове? От *над петстотин* кандидати? Юпитер бе пропуснал да спомене тази дребна подробност.

Сърцето ѝ се сви. Нямаше никаква надежда. Как би могла да си съперничи с Ноел, която имаше ангелски глас, или с Хоторн, който яздеше дракони, откакто е проходил? Дори момчето с кучешката глава имаше по-добри шансове от нея. Поне разполагаше с някакъв трик! Мориган не знаеше с какво разполага тя, но подозираше, че е едно голямо нищо.

— В идните месеци ще бъдете подложени на изпитания — физически и психически, — като започнем с Книжното изпитание в края на пролетта — продължи старейшина Куин. Направи пауза, за да погледне строго над очилата си. — Предлагаме ви да използвате времето си не само да си създадете нови приятели и ценни връзки с

другите кандидати, но също и за да трупате психически сили за онова, което ви предстои.

Влизането в Чудното общество е привилегия, която се дава само на малцина много специални хора. В нашите редици са голяма част от най-добрите мислители, лидери, артисти, изследователи, изобретатели, учени, магьосници, художници и атлети на Свободния щат. Ние сме специални. Ние сме велики. А понякога някои от нас са призвани да извършат велики дела, да защитят Седемте области от онези, които искат да ни навредят. От онези, които се опитват да ни отнемат свободата и живота.

Сред тълпата плъзна мърморене. Едно момче недалеч от тях прошепна „Чудотвореца“ и децата, които бяха достатъчно близо да го чуят, изглеждаха поразени.

„Пак този Чудотворец“, помисли си Мориган. Който и да беше той, явно призракт му бе надвиснал над Невърмур с такава сила, че нямаше нужда дори да го споменават по име, за да породи страх в сърцата на хората. Може би защото тя самата не беше от Свободния щат, но това ѝ се струваше малко глупаво, като се има предвид, че по думите на Юпитер никой не го бе виждал от над сто години.

— Трябва да кажем обаче — продължи старейшина Куин поведро, — че предимствата от вливането в нашите редици са далеч повече от предизвикателствата. — През градината пробяга вълна от смях. Старейшина Куин се усмихна и изчака да настъпи тишина, преди да продължи: — Деца, погледнете своите покровители. Огледайте се, вижте членовете на нашето Чудно семейство и другите кандидати.

Всички вие си приличате по едно. Нещо във вас ви прави различни. Дарба, която ви различава от вашите връстници и приятели. Дори от семейството ви.

Мориган преглътна. Стотици хора попиваха всяка дума на старейшина Куин. Но някак си тя имаше чувството, че старицата говори само на нея.

— От опит знам, че този път може да е самотен. О, как бих искала да приемем всеки от вас под крилото си. Но на деветимата, които ще се присъединят към нас в края на годината, обещавам, че ще намерят тук своето място. Свое семейство. И приятелства, които ще траят цял живот.

От днес насетне вие сте официални участници в изпитанията за Набор 919 на Чудното общество. Пътят ще е дълъг и труден, но може би — само може би — в края му ви чака нещо чудесно. Успех!

Мориган заръкопляска бурно, заедно с всички останали. „Семейство. Свое място. Приятелства за цял живот.“ Да не би старейшина Куин и Юпитер да четяха от една и съща брошура? Или бяха надникнали в сърцето ѝ и бяха прочели списъка с желания, който тя никога не е знаела, че е там?

За първи път Мориган почувства Чудното общество като нещо истинско.

След аплодисментите повечето покровители и кандидати се върнаха при бюфета с десертите. Юпитер се позабави и се наведе към Мориган.

— Ще се видя с някои стари приятели — прошепна в ухото ѝ. — А ти по-добре иди да си създадеш нови.

Завъртя я и я побутна нежно към група деца, които се разхождаха от другата страна на Дом „Горда стъпка“.

„Можеш да го направиш — помисли си Мориган, възбудена от бляскавите обещания на старейшина Куин. — Семейство. Свое място. Приятели.“

Вдигна брадичка и тръгна към другите деца, репетирайки наум какво ще каже. Дали беше най-добре да започне с шегата? Или може би да опита по-пряк подход? Можеше просто да каже: „Аз съм Мориган, искаш ли да ми бъдеш приятел?“. Хората правеха ли така?

Пред Дом „Горда стъпка“ децата се тълпяха по стълбите. Кандидатката на Баз Чарлтън, Ноел, говореше с пухкаво миловидно момиче с румени бузи.

— Значи си монахиня, Ана? — попита Ноел.

— *Не* съм монахиня. Живея с монахини — сестрите на спокойствието. — Бузите на момичето поруменияха още повече. — И се казвам Анах, не Ана.

Ноел погледна към приятелките си, готова да прихне.

— Истински монахини? От онези, които се обличат като пингвини?

— Не, не. — Анах поклати глава и златните къдрици затанцуваха и легнаха красиво на раменете ѝ. Ноел трепна. Ръката ѝ се стрелна към нейната собствена дълга лъскава коса и започна трескаво да навива

едно кичурче от нея на пръста си. — През повечето време те носят нормални дрехи. Черно-белите одежди са само за неделната служба.

— О, значи се обличат като пингвини в *неделя* — заключи Ноел. Засмя се и се огледа да види кой друг намира коментара ѝ за забавен. Няколко момичета се изхилиха, но високото и слабо тъмнокожо девойче до нея явно сметна шегата за особено смешна. Превиваше се от кикот, притиснало устата си с ръце, а дългата ѝ черна плитка се праметна над едното ѝ рамо. — А през другите дни носят просто евтини грозни рокли като твоята? Да не би пингвините да ти дадоха тази дреха, когато стана монахиня?

Руменината на Анах бе плъзнала по цялото ѝ лице. Мориган трепна съчувствено. Може би Анах също се опитваше да завърже приятелство? Може би се беше приближила до Ноел, точно както смяташе да направи Мориган, с тази цел, но вместо това ѝ се подиграваха пред група непознати. Сприятеливането си беше рискована работа.

— *Не съм монахиня* — настоя Анах. Брадичката ѝ затрепери. — Не че има нещо *лошо* да си монахиня — добави тихо тя.

Ноел килна глава на една страна, излъчвайки престорена симпатия.

— Но точно това би казала една монахиня, нали?

— О, я млъквай — сопна се Мориган.

Всички се обърнаха да я погледнат с лека изненада. Дори самата тя се изненада малко.

Горната устна на Ноел се сви.

— Какво каза?

— Чу ме — отвърна Мориган и повиши леко глас. — Остави я на мира.

— Ти също ли си от манастира? — попита Ноел и повдигна вежди при вида на черната рокля на Мориган. — Пингвините нямат ли вечерен час? Защо не вървиш да се клатушкаш другаде? — Приятелките ѝ прихнаха по начин, който съвсем не подобаваше на дами.

На Мориган започваха да ѝ липсват старите дни в Джакалфакс, когато всички се ужасяваха от самото ѝ присъствие. Помисли си за Юпитер, а после изпъна рамене и каза с най-студения глас, който можа да докара:

— Премисли внимателно следващите си думи.

Мълчание. А после...

— Ха! — Ноел избухна в кикот, последвана от приятелките си и другите кандидати. Докато те се превиваха от смях, Мориган осъзна колко крайно неужасяваща е станала. Не знаеше дали да се радва, или да се чувства разочарована.

Смехът утихна. Ноел се втренчи в Мориган. Междувременно Анах бе приела този шанс за дар свише и бе изчезнала. „Няма защо да ми благодариш“, помисли си Мориган с леко негодувание.

— Грубо е да се подслушва. — Ноел сложи ръце на кръста си. — Но не бих очаквала добри маниери от незаконно пребиваващ.

— От какво?

— Моят покровител смята, че твоят те е вмъкнал нелегално в Свободния щат. Казва, че никой не бил чувал за теб преди, значи трябва да си от републиката. Знаеш ли, че това е противозаконно? Мястото ти е в затвора.

Мориган се намръщи. Наистина ли беше в Свободния щат нелегално? Не беше глупава... Юпитер се бе държал странно на граничния контрол, а показването на обвинка от шоколад и използвана кърпичка като техни „документи“ определено не бе обичайна процедура.

Но дали това означаваше, че я е вмъкнал нелегално? Те *престъпници* ли бяха?

— Не знаеш за какво говориш — отвърна Мориган и изписа на лицето си убедителна насмешка. — А твоят покровител е отвратителен човек.

Ноел се запъна и замига.

— Това ли ти е умението? Да използваш големи думи? Мислех, че е да носиш ужасни дрехи или да си грозна като уличен плъх. Наистина си *много* добра в тези две... Тъх!

От небето бе паднала гигантска зелена желирана скулптура и бе плъоснала право върху главата на Ноел. Лепкавото зелено желе потече по лицето, косата и искрящата ѝ рокля. Изглеждаше все едно са я потопили в радиоактивна канализация.

— Искаш ли десерт, Ноел? — извика нечий глас отгоре. От прозореца висеше момче, уловено с една ръка. В другата държеше празна табла, която размаха към децата долу, щастливо ухилен.

Ноел се тресеше от бяс. Гърдите ѝ се надигаха в опит да си поеме дъх, дишаше дълбоко и накъсано.

— Ти... аз... никога няма да... *толкова* си го загазил... Ъх! Господин Чарлтън! — Тя се втурна надолу по стълбището да потърси покровителя си, следвана от другите деца, а приятелката ѝ с плитката още се кикотеше.

Момчето тупна до Мориган. Отметна глава назад, бръсна гъстите кафяви къдрици от лицето си и оправи твърде големия си пуловер — голямо синьо плетено нещо с блестяща картинка на котка отпред. Към главата на котката бе пришита розова панделка, а на нашийника ѝ висеше сребърно звънче. Мориган се зачуди какво го е прихванало, че да носи такава дреха.

— Хареса ми как се държа. Сецаш се, „премисли внимателно следващите си думи“ и така нататък — имитира той niskия ѝ яден глас. — Но предполагам, че някои хора не разбират от думи, а само от изненадващо нападение с желе.

Тя не знаеше какво да отвърне на този необичаен съвет. Момчето кимна мъдро и двамата постояха мълчаливо няколко секунди. Мориган не можеше да се сдържи да не зяпа пуловера му.

— Харесва ли ти? — попита той, като сведе очи към гърдите си. — Майка ми се обзаложи с мен, че няма да го облека днес. Купила го по някакъв каталог. Събрала ми е купища такива, все на компанията „Грозен пуловер“. Много е забавна.

— Какво ще получиш?

— За кое?

— За спечелването на баса.

— Ще нося пуловера. — Той се намръщи и за момент изглеждаше искрено объркан, а после лицето му грейна от някаква нова идея. — Хей, би ли могла да ми помогнеш с нещо?

Двайсет минути по-късно се върнаха на градинското тържество, потънали в разговор. Носеха заедно тежка каца. Бяха я домъкнали от едно празно кътче от другата страна на сградата чак до задния двор.

Момчето бе доста силно за кльощавия си вид, помисли си Мориган. Въпреки върлинестите крака и мършавите ръце то поемаше по-голямата част от тежестта.

— Хубаво е, да — изпухтя той. — Всички тия цветя, статуи и така нататък. Но казвам ти, имат сериозен проблем с вредителите. Моята покровителка познава градинаря. Смята, че са се сдобили с пълен комплект: мишки, плъхове, даже змии. Съвсем наскоро ги връхлетяла и нападнати от жаби. Градинарят казва, че Магьосническият факултет не може да използва толкова много за една седмица.

— Голяма работа — заяви Мориган, пухтейки от усилието да влачи кацата нагоре по стълбите, покрай смаяните музиканти от струнния квартет. — Въпреки всичко Дом „Горда стъпка“ е най-хубавото място, което съм виждала. Освен „Девкалион“.

— Трябва да ме поканиш на гости — предложи той ентузиазно. Беше се въодушевил, щом разбра, че Мориган живее в хотел. — Всеки ден ли поръчваш от румсьорвис? Аз бих поръчвал. Омари за закуска и пудинг за вечеря. Оставят ли ти шоколадчета на възглавницата? Татко казва, че във всички елитни хотели ти оставят шоколадчета на възглавницата. Наистина ли си има собствена пушалня? И джудже вампир?

— Вампир джудже — поправи го тя.

— Уха. Мислиш ли, че мога да дойда този уикенд?

— Ще питам Юпитер. Между другото, какво има в това чудо? Толкова е тежко. — Те изкачиха стълбите и оставиха кацата на крайното ѝ местоназначение — парапета на балкона.

Момчето отметна косата от очите си и се ухили. Отвори кацата и без да обели и дума, я обърна през балкона. Десетки лигави кафяви жаби се посипаха от нея като гнусен водопад и се пръснаха в широка дъга по паважа, като квакаха и подскачаха бясно около краката на вече пиращите гости.

— Казах ти. Сериозен проблем с вредителите.

Мориган се ококори. Току-що беше помогнала да вмъкнат жаби на градинско увеселение. От нея се изтръгна истеричен кикот; госпожа Чанда вероятно нямаше предвид точно такова първо впечатление.

В градината долу цареше хаос. Хора падаха един върху друг в отчаяния си опит да се спасят от жабите. Някой завика слугите. Една маса беше съборена, купа с пунш се пръсна на земята и розовата течност опръска старейшина Вонг.

Мориган и момчето се изнизаха от местопрестъплението, а после си плюха на петите. Слязоха по стълбите и кривнаха зад къщата, и там

се запревиваха от смях.

— Това... — рече задъхано Мориган и притисна ръка отстрани на тялото си, където чувстваше бодежи. — Това беше...

— Невероятно. Знам. Как се казваш, между другото?

— Мориган — отвърна тя и протегна ръка. — Ат...

— Забавлявате ли се? — Юпитер се приближи с кротка усмивка, без да обръща внимание на потока от слуги, течащ покрай тях с мрежи и метли.

Мориган прехапа виновно устна.

— Малко.

Дотича Нан Чавка.

— Капитан Норт, виждали ли сте... — Закова се на място при вида на новия приятел на Мориган, който се кикотеше неудържимо. Лицето ѝ почервения. — Хоторн Бързолет!

Момчето се ухили смутено на покровителката си.

— Извинявай, Нан. — Изобщо не прозвуча извинително. — Не биваше такава хубава каца с жаби да отиде на вятъра.

Хванаха карета за вкъщи и през по-голямата част от пътуването мълчаха. Накрая, като свиха по Чудно авеню, Юпитер заговори.

— Намери си приятел.

— Така мисля.

— Нещо друго интересно?

— Май си създадох и враг.

— Аз си създадох първия свестен враг чак на дванайсет. — Изглеждаше впечатлен.

— Може би това е моето умение.

Юпитер се изкиска.

Вместо да ги откара до големия преден двор на хотел „Девкалион“, каретата спря на входа на улица „Ручейник“. Юпитер плати на кочияша и двамата с Мориган тръгнаха по тясната виеща се уличка към скромната дървена врата на служебния вход. Тъкмо преди той да я отвори, момчето го хвана за ръката.

— Тук съм нелегално, нали?

Юпитер прехапа устна.

— В известен смисъл.

— Значи... нямам виза.

— Не съвсем.

— Не съвсем или съвсем не?

— Съвсем не.

— О. — Мориган се замисли за момент върху това, търсейки най-добрия начин да зададе следващия си въпрос. — Ако аз не... ако не ме приемат, ами сецаш се, в... в Обществото...

— Да? — подкани я той.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Може ли въпреки това да остана? Тук в „Девкалион“, с теб? — Когато Юпитер не каза нищо, тя продължи припряно: — Не като гостенка! Искам да кажа, можеш да ми дадеш работа. Дори няма нужда да ми плащаш. Мога да помагам на Кеджъри или да бърша праха от среброто за Фен...

Юпитер се засмя гръмогласно на тази идея, бутна сводестата дървена врата и влезе в огрения от газени лампи коридор с неговия лек дъх на влага.

— О, сигурен съм, че ще се *радваш* да работиш за старата мърморана Фен. Но подозирам, че Федерацията на невърмурските хотелиери не гледа с добро око на детския труд.

— Обещавах ли да си помислиш?

— Само ако ти обещаеш да не мислиш какво ще стане, ако не влезеш в Обществото.

— И все пак, ако наистина не вляза...

— Ще взривим този мост, когато стигнем до него.

Мориган въздъхна. „Просто ми дай прям отговор“, помисли си тя. Но не изрече и дума повече.

Юпитер я подкара по коридора пред себе си.

— Така. А сега ми разкажи повече за изобретателния си нов приятел. Къде, да му се не види, успя да намери каца с жаби?

10. НЕЛЕГАЛНА

Стая 85 на четвъртия етаж бавно се превръщаше в спалнята на Мориган. На всеки няколко дни момичето забелязваше нещо ново и чудесно, в което веднага се влюбваше. Като подпорките за книги с русалки, които се появиха един ден на рафта ѝ, или черното кожено кресло с форма на октопод, което увиваше пипала около нея, седнеше ли да чете.

Една нощ преди няколко седмици простото бяло дървено легло се бе превърнало в легло с орнаментирана желязна рамка, докато тя спеше в него. Но явно „Девкалион“ реши, че е сбъркал, защото два дни по-късно тя се събуди в хамак.

Най-любима от всичко обаче ѝ беше малка картина на яркозелена скулптура от желе, която висеше над тоалетката.

Първо Мориган си помисли, че Юпитер или Фен подменят скришом някои неща, за да изпробват наивността ѝ. Докато веднъж посред нощ не влезе в банята да пие вода и видя със собствените си очи как на ваната ѝ поникват четири ноктести сребърни лапи.

И което бе най-странно, размерът и формата на стаята се променяха. Там, където в началото имаше един-единствен квадратен прозорец, сега се издигаха три сводести. Един ден банята ѝ бе с размерите на бална зала и имаше вана колкото басейн. На следващия бе не по-голяма от килер.

Скоро се появиха сандъчета с червени цветя на прозорците, закачалка като скелет със сива шапка неин размер и дебели ластари бръшлян, виещи се нагоре по каменната камина — и за първи път в живота си Мориган Врана почувства, че е точно на правилното място.

По средата на пролетта в хотел „Девкалион“ пристигна човек в калнокафява униформа. Мустаците му се извиваха нагоре чак до скулите, а на гърдите му блестеше сребърна значка. Той спря до регистратурата, хванал ръце зад гърба си, и огледа фойето с нескрито презрение.

Кеджъри доведе Юпитер и Мориган от Пушалнята, където бяха седели в облак от горскозелен дим (розмарин: за изостряне на ума) и играли на карти. Никой от двамата им не беше сигурен за правилата, но Франк нашепваше съвети в ухото на Мориган, а госпожа Чанда правеше същото за Юпитер, от време на време някой извикваше „Ура!“, а останалите се мръщеа или хвърляха нещо. Общо взето, Мориган смяташе, че това е приятен начин да прекараш следобеда.

И двамата се подразниха малко, когато Кеджъри настоя да дойдат бързо във фойето, а Мориган се подразни още повече, като видя мустакатия мъж да се хили неодобрително на малкия безформен полилей, който още растеше.

„Колко грубо — помисли си тя. — Та той още не е готов!“

Полилеят крепнеше от ден на ден, но му трябваше още доста време. На този етап не можеше да се познае каква форма ще приеме. Фенестра беше организирила залагания. Франк се кълнеше наляво и надясно, че ще е великолепен паун, но Мориган още се надяваше, че може да е същият розов кораб, който Юпитер обичаше.

— Какво прави смрадливецът тук? — промърмори Юпитер на Кеджъри, който сви рамене и се скри зад регистратурата.

— Кой е смрадливец? — прошепна Мориган.

— Тъъ... имах предвид невърмурската полиция — отвърна под нос Юпитер. — Ние, хм, вероятно не бива да ги наричаме смрадливци. Поне не и в лицето. Всъщност, остави говоренето на мен.

Юпитер се приближи до мъжа и стисна дружелюбно ръката му.

— Добър ден, господин полицай. Добре дошли в хотел „Девкалион“. Ще се регистрирате ли?

Мъжът се намръщи.

— Надали. Вие сте собственикът, прав ли съм?

— Юпитер Норт. Приятно ми е.

— Капитан Юпитер Амантиус Норт — уточни мъжът, като надникна в един бележник. — Високоуважаван член на Чудното общество, Лигата на изследователите и Федерацията на невърмурските хотелиери. Секретар на Комисията за правата на чудновотните, доброволен книгоборец за Гоблианската библиотека и председател на Благотворителния фонд за бракувани робоикономи. Откривател на седемнайсет недокументирани преди царства и Шикозен мъж на годината на списание „Шикозен мъж“ четири години подред. Много впечатляващо, капитане. Пропуснах ли нещо?

— Освен това давам уроци по степ на онеправдани гангстери и съм в съдийската комисия на ежегодното състезание по печене на къпинов пай в Невърмурския рехабилитационен център със строг режим за психичноболни престъпници.

При тези думи Мориган се засмя на глас, макар да не беше сигурна, че Юпитер се шегува.

— Леле-мале, ама вие сте истински светец!

— Участвам само заради пая. — Той намигна на Мориган.

Полицаят се ухили презрително.

— Мислите се за много смешен, а?

— Често си го мисля, да. Мога ли да ви помогна с нещо, инспекторе?

Мориган проследи погледа на Юпитер до значката на мъжа, на която пишеше ИНСПЕКТОР ХАРОЛД ФЛИНТЛОК.

Инспектор Флинтлок си прибра шкембето и се опита да изгледа отвисоко Юпитер, което бе трудна работа, защото Юпитер беше малко по-висок от него.

— Идвам тук по анонимен сигнал. Един от твоите Чудни приятели те е издал на полицията, Норт, че подслоняваш нелегален

бежанец. Това е голям проблем.

Юпитер се усмихна безгрижно.

— Със сигурност щеше да е, ако беше вярно.

— Тази година си издигнал кандидат за Чудното общество, вярно ли е?

— Да.

— И това е кандидатът, нали?

— Името ѝ е Мориган Врана.

Инспектор Флинтлок изглежда с присвити очи момичето и се приведе към нея.

— И откъде си точно, Мориган?

— Нетивлиза — отвърна Мориган.

Юпитер прихна, но бързо се опита да превърне смеха си в кашлица.

— Искате да кажете, че е от Седма област на Свободния щат, инспекторе. Просто... го произнася особено.

Мориган хвърли поглед към покровителя си. Той имаше същия спокоен и уверен вид, както и при разговора си с граничния контрол през първия ѝ ден в Невърмур.

Инспектор Флинтлок плесна с бележника по дланта си.

— Виж сега, Норт. Свободният щат има строги гранични закони и ако подслоняваш незаконен бежанец, нарушаваш около двайсет и осем от тях. Сериозно си го загазиш, синко. Нелегалните са чума и мой дълг е да пазя границите на Невърмур и да защитавам истинските му граждани от републиканския боклук, който се опитва да се вмъкне в Свободния щат.

Юпитер стана сериозен.

— Доблестна и благородна кауза, сигурен съм — каза той тихо.

— Да пазиш Свободния щат от онези, които най-силно се нуждаят от помощта му.

Флинтлок се подсмихна и поглади навосьчения си мустак.

— Знаем ги хората като теб. Вие, състрадателните души, бихте пуснали тук всеки, стига да ви дадем тази възможност. Но може би ще откриеш, че тази твоя нелегална отрепка ти създава повече проблеми, отколкото си струва.

Юпитер го погледна право в очите.

— Не я наричай така.

Тръпки плъзнаха по гръбнака на Мориган. Тя разпозна студения гняв в гласа му, леда в твърдите му сини очи. Флинтлок обаче не схващаше толкова бързо.

— Ще я наричам каквато е, тоест мръсна, смрадлива, скапана нелегална. Не можеш да ме забаламосаш, Норт. Или ми дай документите ѝ — *легитимните* ѝ документи за гражданство, или ще бъдеш арестуван, а тази мръсна нелегална — незабавно депортирана!

Думите на инспектора отекнаха във фоайето, резонирайки във високия таван. Няколко души от персонала влязоха, привлечени от повишения тон на Флинтлок.

— Всичко наред ли е, капитан Норт? — попита Кеджъри и излезе иззад регистратурата, за да застане до тях заедно с Марта.

— Каква ужасна гюрултия — оплака се госпожа Чанда, прегърна Мориган през раменете и се втренчи ядосано във Флинтлок.

— Някой повика ли охраната? — обади се Фенестра от стълбището, където седеше небрежно и чистеше огромните си нокти, все едно се готвеше да яде.

— Да го ухапя ли по коленете, Юпи? — попита Франк, вампирът джудже, като промуши глава между краката на Юпитер.

— Няма да е необходимо. Всичко е наред, благодаря ви. Можете да си вървите. — Те неохотно си тръгнаха, освен Фен, която остана на мястото си. Юпитер помълча известно време, докато Флинтлок мятеше нервни погледи към суперкотката.

Когато Юпитер най-последно заговори, гласът му бе тих и равен.

— Нямаш право да искаш документите на някого, който се намира под юрисдикцията на Чудното общество, Флинтлок. Ние сами се оправяме с нашите нарушители.

— Тя *не е* от Обществото...

— Трябва да си опресниш наръчника с Чудзакони, Флинти. Член деветдесет и седми, алинея Е: „Дете, което участва във входните изпитания на Чудното общество, се смята във всякакъв законов смисъл за член на Обществото, докато траят въпросните изпитания или докато не бъде отстранено от тях“. Във *всякакъв* законов смисъл. Което означава, че тя вече е наша.

Облекчение заля Мориган. „Вече е наша.“ Тя вдигна очи към Флинтлок, окуражена от знанието, че Чудното общество е на нейна страна.

Лицето на Флинтлок стана първо яркочервено, после пурпурно, а накрая бяло, като се кривеше от гняв. Мустаците му трепереха.

— Засега. Тя е ваша засега, Норт. Но веднага щом се провали на изпитанията, ще чакам да видя документите ѝ. — Той засука мустаци и изпъна калнокафявата си униформа, после изгледа Мориган все едно бе нещо гнусно, залепнало за подметката му. — Ще се върне в скапаната си република, преди да успееш да кажеш: „Моля ви, инспекторе, смилете се“. А ти, приятелю, ще се озовеш в такава каша, че дори скъпоценното ти Общество няма да може да ти помогне.

Флинтлок излезе от фойето на „Девкалион“, спусна се по стъпалата към предния двор и изчезна. Мориган се обърна към Юпитер, стори ѝ се по-напрегнат, отколкото го бе виждала някога.

— Могат ли наистина да ме изритат? — попита тя с буца в гърлото. Помисли си за ловците от дим и сенки, за черната им безформена маса, мержелееща се в мрака. Кожата на тила ѝ настръхна и изстина. — Какво ще стане, ако бъда принудена да напусна Невърмур?

— Не говори глупости, Мог — отвърна ободрително Юпитер. — Това никога няма да стане.

И излезе от фойето, без да я поглежда.

Същата нощ, когато Мориган си легна, хамакът ѝ пак се беше променил, този път в дървено легло със звезди и луни, резбовани по краката му. Тя спа неспокойно и сънува Показното изпитание. В съня си стоеше мълчаливо пред старейшините, неспособна да проговори, докато накрая смрадливците я извлякоха и я предадоха на ловците, а публиката се смееше и я освиркваше.

На сутринта леглото ѝ се бе превърнало във футон. Може би все пак „Девкалион“ още не бе взел решение относно нея.

11. КНИЖНО ИЗПИТАНИЕ

— Иквотиеумениету? — изфъфли Хоторн с уста, пълна с хляб и сирене.

Юпитер бе позволил на новия приятел на Мориган да ѝ гостува в хотел „Девкалион“, при условие че ще ѝ помага да учи за предстоящото Книжно изпитание. Но досега двамата не бяха изучавали нищо, освен самия „Девкалион“. Хоторн хареса най-много Пушалнята (този следобед димът бе шоколадов: спомагащ за емоционалното добруване), Дъждовната стая (макар че не си носеше ботуши и сега крачолите му бяха прогизнали до коленете) и театъра. Всъщност не самия театър, а по-скоро съблекалнята зад кулисите. По стените висяха костюми и всеки от тях вървеше в комплект с акцент и странна походка, на които им трябваше цяла вечност, за да отшумят. Хоторн продължи да подскача по коридорите още половин час след като свали костюма на Златокоска.

Сега седяха на една ъглова маса в оживената кухня на хотел „Девкалион“, която бе пълна с пара, шум и готвачи, бързаци по разни поръчки. Според Мориган не беше най-доброто място за учене, но Фен

не позволяваше да обядват в библиотеката, а Кеджъри бе обявил, че гравитацията в трапезарията е изключена до второ нареждане.

— Какво... какво е умението ми ли? — Мориган вече бе започнала да се ужасява от този въпрос. — Ами, не знам.

Хоторн кимна, докато дъвчеше и преглъщаше шумно.

— Не си длъжна да ми казваш. Сума ти кандидати го пазят в тайна. Това им дава предимство на Показното изпитание.

— Не е заради това — каза припряно Мориган. — Не мисля, че имам умение.

— Трябва да имаш — заяви намръщено Хоторн и изгълта половин чаша мляко. — Покровителят ти не може да те включи в изпитанията, ако нямаш умение. Такива са правилата.

Една мисъл продължаваше да човърка дълбоко в ума на Мориган. Дали умението ѝ имаше нещо общо с проклятието. Копнееше да попита Хоторн какво мисли той, но от нея се очакваше вече дори да не споменава за проклятието. Беше обещала на Юпитер.

— Ако имах, предполагам, че щях да зная. — Тя гризна едва-едва от сандвича си. Беше загубила апетит. Хубаво беше, помисли си окаяно, да има приятел за около пет минути. За Хоторн щеше да е по-добре да се сприятели с момчето с кучешка глава.

— Би трябвало — сви рамене Хоторн. Излапа последните остатъци от сандвича си и отвори един от учебниците, които Мориган бе взела от кабинета на Юпитер. — Какво ще кажеш да започнем с Голямата война?

Тя вдигна очи.

— Кое?

— Или искаш да я запазим за след като минем скучния материал?

Мориган се опита да говори небрежно, за да скрие изненадата си.

— Значи... още искаш да сме приятели?

— Какво? Ами да. Уф. — Той направи физиономия. Мориган усети как устата ѝ се разтегля в усмивка. Хоторн раздаваше приятелството си, все едно е нищо. Не можеше да знае, че за нея то бе всичко.

— Но ние трябва да... създаваме ценни връзки и... и всички ония работи, дето ги казаха на Чудното посрещане. — Мориган отнесе празните им чинии на мивката, като едва не се сблъска със заместник

главния готвач, който профуча покрай нея с блюдо димящи миди. Чувстваше се длъжна да се увери, че Хоторн я разбира. — Съмнявам се, че аз съм „ценна връзка“.

— На кого му пука? — отвърна той със смях и се обърна пак към учебника. Мориган усети прилив на облекчение и седна отново. — Все пак май трябва да започнем с Голямата война, защото в нея има много кръв и черва. Първи въпрос: колко глави са били отсечени в битката за форт Ридание във Високите земи?

— Нямам представа.

Той вдигна пръст.

— Въпросът е с уловка. Планинските кланове не секат глави в битка. Разсичат торсовете, увесват враговете си с главата надолу и ги тресат, докато им изпопадат червата.

— Колко мило — каза Мориган. Свободният щат беше наистина *много* различно място от република Зимномория. Хоторн потри ръце, а очите му блеснаха. Той едва започваше.

— Следващ въпрос: кой известен пилот от въздушните сили е бил изпечен от вражески дракон при битката за Черните скали? О, и един допълнителен въпрос: кое племе скални диваци е изяло останките му, когато паднали от небето?

Седмица по-късно Мориган мина за втори път по дългата автомобилна алея на Дом „Горда стъпка“, като потискаше желанието си да се въртне и да избяга. Голите черни дървета покрай алеята този път ѝ се сториха още по-зловещи. На фона на бледото небе дългите им клони приличаха на паяци, извисяващи се над нея, готови да скочат отгоре ѝ.

— Нервна ли си? — попита я Юпитер.

Единственият отговор на Мориган беше повдигната вежда.

— Ясно. Разбира се, че си. Така и трябва. Денят е от нервните.

— Благодаря. Това ме кара да се чувствам много по-добре.

— Наистина ли?

— Не.

Юпитер се засмя и вдигна очи към късчетата сиво небе между клоните.

— Казвах го в добрия смисъл. Животът ти скоро ще се промени, Мог.

— Мориган.

— След няколко часа ще си с една крачка по-близо до спечелването на златната си брошка. А когато това стане, светът ще се разтвори за теб.

На Мориган ѝ се искаше да почерпи кураж от неговата увереност, наистина ѝ се искаше. Отчаяно копнееше да почувства, че може да го постигне. Ако дори трошица от вярата на Юпитер в нея бе оправдана, до лятото тя щеше да е колонизирала луната и излекувала де що болест има по света.

Но това не ѝ помагаше, защото още не бе решила дали той е луд, или не.

— Писмената част е най-трудна — каза Юпитер. — Три непознати въпроса, пълна тишина, единствено молив, хартия и бюро. Само не бързай, Мог, и отговаряй честно.

— Искаш да кажеш „вярно“? — попита объркано момичето. Юпитер като че ли не я чу.

— После е устната част, но за нея няма какво да се тревожиш — само малък тест. По-скоро разговор. И пак, *не бързай*. Не се страхувай да ги накараш да чакат. Старейшините искат да видят каква си. Просто бъди естествено очарователна както винаги и всичко ще е наред.

Мориган искаше да попита кога е била „естествено очарователна“ и дали не я бърка с някоя друга Мориган Врана, но вече бе прекалено късно. Бяха стигнали до Дом „Горда стъпка“, а покровителите не се допускаха в изпитната зала. Тя беше сама.

— Успех, Мог — пожела ѝ той и я тупна лекичко по рамото. Мориган се вля в потока от кандидати, изкачващи се по мраморните стъпала. Имаше чувството, че краката ѝ са от олово. — Върви и ги разбий.

Изпитната зала беше най-голямото помещение, в което Мориган някога бе влизала, и бе пълна с редица след редица правоъгълни чинове и дървени столове с прави облегалки. Стотици кандидати се нижеха един след друг и сядаха мълчаливо, докато длъжностните лица от Чудното общество раздаваха въпросници и моливи. Мориган изви

шия, опитвайки се да зърне Хоторн, но безуспешно — чиновете бяха наредени по азбучен ред и той вероятно се намираше някъде в дъното. Тя се отказа да го търси и прочете какво пишеше отгоре на въпросника ѝ.

ВХОДЕН ИЗПИТ ЗА ЧУДНОТО ОБЩЕСТВО

КНИЖНО ИЗПИТАНИЕ

ПРОЛЕТТА НА ПЪРВА ГОДИНА

ОТ ТРЕТАТА ЕПОХА НА АРИСТОКРАТИТЕ

КАНДИДАТ: МОРИГАН ОДЕЛ ВРАНА

ПОКРОВИТЕЛ: КАПИТАН ЮПИТЕР АМАНТИУС НОРТ

Когато всички деца получиха въпросниците си, един служител в предния край на залата звънна със стъклена камбанка. С вълна от шумолене всички отвориха въпросниците. Мориган си пое дълбоко дъх и отгърна на първата страница.

Беше празна. А също и втората, и третата. Тя прелисти останалите и откри, че никъде няма въпроси.

Вдигна ръка и се опита да привлече вниманието на някой квестор, за да им съобщи, че е станала грешка, че са ѝ дали празен въпросник, но жената в предния край на стаята нехаеше.

Мориган погледна пак към първата страница. Там се появиха думи.

„Ти не си оттук.

Защо изобщо искаш да влезеш в Чудното общество?“

Мориган се озърна да види дали на нечий друг въпросник му е поникнал мозък и е започнал да задава неуместни въпроси. И да беше така, никой не изглеждаше изненадан. Може би техните покровители ги бяха предупредили.

Тя си спомни какво ѝ бе казал Юпитер: „Само не бързай, Мог, и отговаряй честно“. Момичето въздъхна, взе молива си и започна да пише.

„Защото искам да съм важен и полезен член на общ...“

Още преди да е довършила, изречението бе задраскано от някаква невидима писалка. Тя ахна.

„Глупости — написа въпросникът. — Защо наистина искаш да влезеш в Чудното общество?“

Мориган прехапа устна.

„Защото искам малка златна брошка с буквата Ч.“

Думите пак се задраскаха сами. Едно ъгълче на страницата започна да почернява и да се сгърчва.

„Не“ — надраска въпросникът.

Тънка струйка дим се закъдри от тлеещия край на листа. Мориган се опита да го угаси с ръка, но не можа. Огледа се трескаво за чаша вода или възрастен, който да ѝ помогне, но квесторите изглеждаха невъзмутими. Всъщност, изглежда, спокойно пренебрегваха факта, че въпросниците не само на Мориган, а и на няколко други кандидати са в различна степен на възпламеняване.

Въпросникът на едно момче лумна и изгоря напълно, и върху чина му остана само купчинка пепел. Един квестор го потупа по рамото и му направи знак да си върви. Момчето излезе оклюмало от стаята.

„Честни отговори“, помисли си бързо Мориган и грабна пак молива.

„Защото искам хората да ме харесват.“

Хартията спря самоунищожението си. Задържа се в тлеещо състояние, което обикновено предшестваше лумването на пламъци.

„Продължавай“, подкани въпросникът. Ръката на Мориган трепереше леко.

„Искам да съм част от нещо.“

„Още“, подтикна я въпросникът.

Тя си пое дълбоко дъх, сети се за разговора, който бе водила с Юпитер в деня след Яснозор, и написа:

„Искам братя и сестри, които ще бъдат до мен винаги, независимо от всичко.“

Изгорялото започна бавно да се възстановява, белотата плъзна обратно по листа, докато не скри овъглените ъгълчета. Облекчена, Мориган поотпусна мъртвата хватка, в която бе стиснала молива си. След секунди се появи вторият въпрос.

„Кой е най-големият ти страх?“

Мориган нямаше нужда дори да се замисля върху това. Фасулски въпрос.

„Че делфините ще се научат да ходят по сушата и да изстрелват киселина от ноздрите си.“

Думите бясно се задраскаха и хартията пак започна да почернява. Наблизо някакво момиче изпищя, когато въпросникът ѝ пламна. Беше отпратено от изпитната зала с опърлени вежди.

Мориган затършува в мозъка си, докато ъгълчетата на въпросника ѝ се превръщаха в пепел. Беше отговорила вярно! Живеещите на сушата киселинни делфини *наистина* бяха най-големият ѝ страх, още открай време, освен ако... ами всъщност, не. Тя винаги бе *казвала*, че те са най-големият ѝ страх. Може би защото *истинският* ѝ най-голям страх бе прекалено ужасен, за да говори за него. Тя прехапа устна и написа нов отговор.

„Смъртта.“

Въпросникът продължи да тлее.

„Смъртта — написа повторно тя. — Смъртта! Очевидно е смъртта!“

А после изведнъж я осени.

„Ловците от дим и сенки.“

Въпросникът обаче продължи да гори. Мориган го грабна, трепна, когато той опърли пръстите ѝ, и написа на последното останало петънце бяла хартия:

„Да ме забравят.“

Въпросникът се възстанови донякъде.

„Продължавай“, написа той.

„Че никой няма да ме помни. Че семейството ми няма да ме помни, защото... — Мориган спря за момент с молив, поднесен над димящия лист — ... защото те предпочитат да забравят, че някога съм съществувала.“

Въпросникът се заглади и побеля, докато страниците му отново станаха девствено чисти. Мориган зачака търпеливо третия и последен

въпрос. Огледа стаята и видя, че около една четвърт от чиновите вече са празни, като се изключат малките купчинки пепел.

„И как, попита въпросникът, ще направиш така, че хората да те запомнят.“

Мориган мисли дълго. Облегна се назад на облегалката на стола си и гледаше мълчаливо, докато около нея пламваха малки огньове и още няколко десетки кандидати бяха накарани да излязат от залата. Накрая написа най-честния отговор, който можеше да измисли.

„Не знам.“

След моментно колебание добави още една дума:

„Засега.“

В миг и трите въпроса и отговора изчезнаха от страниците и бяха сменени от една-единствена дума с големи зелени букви: ПРЕМИНАЛА.

Мориган крачеше напред-назад в едно преддверие на Дом „Горда стъпка“. Около една трета от кандидатите се бяха провалили на писмения изпит. Останалите бяха разделени на по-малки групи и проводени до различни стаи, за да чакат следващата част от Книжното изпитание.

В групата на Мориган имаше момче, което бе свило колене до гърдите си, беше ги обгърнало с ръце и се люлееше напред-назад, енергична двойка близнаци, които се обстрелваха с въпроси и се поздравяваха с пляскане на ръце, и момиче, което се беше отпуснало на един стол със скръстени ръце.

Мориган я позна — беше приятелката на Ноел от Чудното посрещане, онази, която не можеше да спре да се смее на недодяланите ѝ шеги. Черната ѝ коса бе сплетена на дебела плитка отзад и тя гледаше близнаците през премрежените си кафяви очи.

— Кои са трите главни износа на Горна Зиландия? — извика един от близнаците.

— Нефрит, драконови люспи и вълна! — ревна другият. Плеснаха си ръцете. Приятелката на Ноел се намръщи.

В стаята влезе една жена с бележник. С потракване на токчета по дървения под тя се приближи бързо до групата деца.

— Фицуилям? Франсис Джон Фицуилям? — прочете от списъка си. Момчето в ъгъла вдигна очи към нея и преглътна. Пот изби на челото му. То стана с олюляване и я последва навън от стаята, като потупваше с пръсти по бедрата си и се взираше в пода.

— Кой е бил първият невърмурец, стъпил на луната? — извика един от близнаците.

— Генерал-лейтенант Елизабет фон Кийлинг! — изкрещя другият.

Пак си плеснаха ръцете. Момичето с плитката дишаше учестено през носа. Мориган затвори очи и се съсредоточи върху изреждането на двацет и седемте района на Невърмур.

— Старият град — прошепна тя. — Уик, Блоксом, Бетелгейзе, Маккуори...

Можеше да се справи. Беше подготвена. Беше прочела всеки учебник по история и география, който успя да докопа, а снощи беше накарала Кеджъри да я изпитва отново и отново. Може и да не знаеше много за износа на Горна Зиландия (където и да се намираше тя), но бе сигурна, че вече знае достатъчно за Невърмур и Свободния щат, за да избута до следващото изпитание.

— Делфия — продължи Мориган, вперила поглед в тавана. — Горица и Олдън, Сърница, Високостен...

— Няма да те питат за районите — каза приятелката на Ноел. Мориган се изненада да чуе гласа ѝ — беше по-нисък и дрезгав, отколкото очакваше. На Чудното посрещане бе звучала като празноглава хиена. — Всеки идиот знае как се наричат районите. Учихме го в детските ясли, за бога.

Мориган не ѝ обърна внимание.

— Покок, Фарнъм и Плевнен. Родее Вила, Лагерна поляна...

— Глуха ли си, или просто тъпа? — попита момичето.

— Къде се пресичат времевите зони на Безименното кралство? — извика един от близнаците.

— В центъра на Зивската гора, в Пета област на Свободния щат! — изписка другият. Плеснаха си ръцете.

Мориган стисна очи и продължи да крачи.

— Черпън... хм... Белами...

Беше спряна от меката стена на нечие тяло. Отвори изненадано очи и откри, че жената с бележника се взира надолу към нея.

— Врана?

Мориган кимна сериозно, приглади роклята си, изпъна рамене и последва жената към изпитната зала. Пътъом се озърна назад и видя, че приятелката на Ноел говори с близнаците.

— Ще се провалите — казваше им тя с дрезгавия си глас. — Вие сте напълно неподготвени. Няма да можете нищичко да си спомните. Никога няма да влезете с Обществото. Спокойно можете да си тръгнете още сега.

Мориган вдигна очи към жената с бележника, за да види дали тя няма да се върне и да каже нещо, но лицето ѝ беше безизразно и незаинтересовано, сякаш не бе чула нито думичка.

— Хайде — подкани тя Мориган и я побутна леко. — Чакаат те. Застани върху кръстчето.

Върховният съвет на старейшините седеше зад една маса в центъра на празна зала. Докато Мориган се приближаваше, те разговаряха тихо, пиеха вода и шумоляха с някакви листове.

— Госпожице Врана — каза съсухрената старейшина Куин и нагласи очилата си. — Кой е лидер на Свободния щат?

— Премиер-министър Гидеон Вихрогон.

— Грешка. Лидерите на Свободния щат са нововъведенията, промишлеността и жаждата за знания.

Коремът на Мориган се сви, все едно бе пропуснала някое стъпало на стълбището. В този миг тя осъзна, че не е подготвена за такъв изпит, какъвто старейшините бяха решили да проведат. Всяка частица увереност я напусна и изведнъж я сграбчи страх.

— Кой е Гидеон Вихрогон? — попита бикът, старейшина Алиот Сага.

Мориган се запъна.

— Той... той е п-премиер-министър. Нали?

— Грешка! — избумтя старейшина Сага. — Премиер-министър Гидеон Вихрогон е демократично избран наместник на Свободния щат, страж, назначен от народа да брани нашите ценности, стандарти и свободи.

— Но той е премиер-министър — настоя Мориган. Не беше честно. Беше отговорила вярно на въпроса. — Току-що го казахте.

Старейшините пренебрегнаха възражението ѝ.

— Как може да се различи истинско огнено растение от дърво, което просто е било подпалено? — попита старейшина Хеликс Вонг. Това го знаеше.

— Пламъците на огненото растение не изпускат дим.

— Грешка — заяви старейшина Вонг. — Огнените растения са изчезнали; *всяко* дърво, което прилича на огнено растение, е дърво, което просто е било подпалено и трябва да бъде угасено незабавно.

Мориган изстена вътрешно. Трябваше да очаква това. Разбира се, че огнените дървета бяха изчезнали; Юпитер ѝ го беше казал! Освен това бе прочела в „Растителна история на Невърмур“, че никой не е виждал горящо огнено дърво от сто години насам. Усети как я жилва раздражение от въпроса уловка.

— Колко е стар великият град Невърмур? — попита старейшина Куин.

— Невърмур е основан преди хиляда осемстотин деветдесет и една години, по време на Втората птича епоха.

— Грешка. Невърмур е стар като звездите, нов като пресен сняг и могъщ като гръмотевица.

— Това е невъзможно! Как мога да...

— Кога е станало клането на площад „Кураж“? — попита старейшина Куин.

Мориган понечи да отговори („През зимата на Девета година от Епохата на източните ветрове“), когато ѝ хрумна нещо. Спря се и изчака отговорът да се оформи в главата ѝ, преди да го изрече. Старейшините я гледаха с очакване.

„Не се страхувай да ги караш да чакат.“

— Клането на площад „Кураж“ — започна тя пресекливо — е станало... в много мрачен ден.

Старейшините не казаха нищо.

— Един от най-мрачните в невърмурската история — продължи Мориган. — Ден, в който... — Млъкна, докато мозъкът ѝ търсеше думите. — Ден, в който жестокостта е надделяла над доброто. Ден, в който злото е сграбчило Невърмур и... и... го е тресло, докато му се изсипят червата.

Старейшините продължаваха да я зяпат. Пулсът на Мориган кънтеше в ушите ѝ. Какво още искаха?

— Ден, който не бива никога да се повтаря — каза тя накрая. Това беше всичко; не ѝ бяха останали повече глупости за дрънкане.

Старейшина Куин се усмихна. Усмивката бе тънка, но Мориган я видя. Беше като мъничко цветче в леха от безнадеждни плевели.

Прегърбената дребна старейшина сякаш се канеше да зададе уточняващ въпрос и Мориган изпита внезапен ужас. Всъщност не знаеше много за клането на площад „Кураж“. Двата с Хоторн бяха направили почивка за чай по средата на тази глава от „Енциклопедия на невърмурските варварщини“ и бяха забравили да се върнат към нея.

Тя затаи дъх с надеждата, че е направила достатъчно. Старейшина Куин погледна към колегите си, които кимнаха отсечено и се заровиха пак в документите си.

— Благодаря ви, госпожице Врана. Можете да си вървите.

Мориган излезе, премигвайки, на слънцето. Слезе замаяно по стъпалата на Дом „Горда стъпка“ до мястото, където стоеше и я чакаше Юпитер.

— Как беше?

— Шантаво.

— Очевидно. — Той сви рамене, сякаш тя трябваше да е осъзнала, че шантавостта е стандартна процедура в Чудното общество. — Впрочем, твоят приятел с жабите излезе по-рано. Каза да ти предам, че се е класирал за следващото изпитание и да му мислиш, ако не се класираш и ти. После двамата с Нан хукнаха на тренировка по драконова езда, а аз трябваше да се преструвам, че не завиждам адски на едно единайсетгодишно момче, което язди дракони. Та значи... въъ... мина ли? — попита той предпазливо.

Мориган вдигна писмото, което ѝ бяха дали. Самата тя още не го вярваше съвсем.

— „Честито, кандидате — прочете на глас Юпитер. — Ти доказва своята искреност, логика и съобразителност и можеш да продължиш в следващия кръг на изпитанията за набор 919. Изпитанието на гонитбата ще се проведе по пладне в последната събота на лятото на Първа година. Очаквай подробности.“ Казах ти. Не ти ли казах, че ще успееш? Браво, Мориган. Много съм доволен.

Мориган не го слушаше. Забеляза от сградата да излизат близнаците. Те хукнаха с хленч към своя покровител.

— Н-не успяхме! — подсмърчаше първият. — С-съвсем сме неподготвени!

— Н-нищичко не помним!

Някъде сред облекчението от собствения си успех Мориган изпита съжаление към близнаците. Онова ужасно момиче, приятелката на Ноел, явно бе разколебало увереността им. Прииска й се да каже нещо, да им подсказе някак какво искаха старейшините, но Юпитер вече я отвеждаше от Дом „Горда стъпка“.

Слънцето бе изгряло и голите черни клони на дърветата край алеята изглеждаха някак си по-малко зловещи отпреди. Тя вдигна лице към топлината и посегна разсеяно да докосне едно от мъртвите дървета, докато двамата с Юпитер минаваха покрай него. Парна я топлина и малки пурпурни искрици прескочиха към пръстите й. Тя дръпна бързо ръка.

— Ох!

— Какво? — Юпитер се закова на място. — Какво има?

— Това дърво току-що ме опари!

Той се втренчи за момент в нея, после се изкиска.

— Много смешно, Мог. Казах ти, огнените дървета са загинали.

Той продължи напред, а Мориган огледа пръстите си, по които нямаше никаква следа. Посегна внимателно да докосне пак дървото. Нищо не се случи.

Тя поклати глава и се засмя объркано. Явно все пак във въображението й имаше останали някакви глупости.

12. СЕНКИ

ЛЯТОТО НА ПЪРВА ГОДИНА

След като първото ѝ изпитание бе минало, а до следващото имаше още месеци, Мориган бе свободна да се радва на лятото в хотел „Девкалион“. Денем се плацикаше в басейна в слънчевия Жасминов двор, а уханните вечери бяха изпълнени с уроци по бални танци, вечери с барбекю и дълги лениви сеанси в Пушалнята, където разпускаше в парните облаци ванилов дим (за успокоение на сетивата и щастливи сънища). Ако понякога мислите ѝ се отнасяха към имението Врана и си спомнеше как баба беше малко по-мила през лятото или се чудеше дали Айви вече е родила бебето си, тези мисли бързо бяха прогонвани от покана да помогне на Чарли да натимари конете или да дегустира менюто за следващото парти на Франк.

Понякога госпожа Чанда, която се славеше, че има шестима ухажори („по един за всяка вечер от седмицата, освен неделя“, обясняваше тя безгрижно), вземаше Мориган да ѝ помага да си избере премяната за вечерта. Двете заедно преравяха хилядите прекрасни

рокли, обувки и бижута в гардероба на сопраното (който бе голям кажи-речи колкото фоайето на хотела), за да открият идеалната комбинация за вечеря и танци с мъжа, когото Юпитер бе кръстил „мосю Понеделник“, разходка в парка със „сър Сряда Средоседмични“ или вечер в театъра с „почитаемия лорд Четвъртък“.

Животът в „Девкалион“ всекидневно ѝ носеше нови удивителни преживявания — като например онзи път, когато Кеджъри повика хората от „Паранормални услуги“, за да прогонят един досаден призрак, който минаваше през стените на петия етаж. Кеджъри заяви, че по принцип няма нищо против призраците, стига да не притежават разни дразнещи навици. Този обаче все се връщаше — вече за трети път викаха „Паранормални услуги“ — и макар Кеджъри лично никога да не бе виждал призрака, разказите и слуховете така бяха наплашили някои гости, че той се видя принуден да ги премести на друг етаж. На Мориган ѝ позволиха да гледа екзурсизма, но той не се оказа толкова впечатляващ, колкото си го представяше. Бе се надявала да види как истински призрак излита от сградата, но имаше само много горене на билки и странни танци, а накрая хората от „Паранормални услуги“ връчиха на Кеджъри сметка за четиристотин и петдесет креда и си тръгнаха.

Най-разочароващото в лятото обаче — далеч по-разочароващо от екзурсизма — беше, че Мориган все по-рядко виждаше Юпитер. Постоянно го викаха по работа от Лигата на изследователите или пък тичаше по безкрайни срещи, вечери и партита.

— Лоши новини, Мог. — Един четвъртък следобед Юпитер се плъзна по извитите мраморни перила на стълбището и се приземи във фоайето, където Мориган и Марта сгъваха салфетки във формата на лебеди. Тези на Марта изглеждаха идеални, сякаш всеки миг ще отлетят. А тези на Мориган приличаха на пияни ядосани гълъби. — Не мога да ви заведа с Хоторн на панаира утре вечер. Изникна нещо.

— Пак ли?

Юпитер прокара ръка през яркочервената си коса, припряно затъкна ризата в панталоните си и закопча тирантите.

— Опасявам се, че да, моето момиче. Невърмурската транспортна служба е пратила...

— *Пак ли?* — повтори Мориган. НТС цяло лято пращаше вестоносци, които да измъкват Юпитер от „Девкалион“. Обикновено

се нуждаеха от помощта му само за „ехота в Паяжинната линия“ — каквото и да означаваше това, — но преди три седмици стана още една катастрофа и този път двама души бяха загинали. Новината бе на първа страница на вестниците цяла седмица, а „Девкалион“ кипеше от слухове кой е виновен и какво би могло да означава това. Някои от персонала така се паникьосаха, че Юпитер трябваше да забрани на всички да произнасят думата „Чудотвореца“.

— Аз мога да заведа Мorigан — предложи Марта. — Утре е свободната ми вечер и Чарли ще ме води... тоест двамата с господин Макалистър... ами, той ще ходи на панаира и ме покани... помислих си, че и аз мога да отскоча. — Лицето на Марта поаленя. Всички в „Девкалион“ знаеха, че тя и Чарли Макалистър, шофьорът на хотела, се харесват. Само те двамата още мислеха, че е тайна.

— Няма нужда, Марта. Ти и Чарли ще си имате достатъчно други занимания. — Юпитер се подсмихна. — Ще отидем скоро, Мог, обещавам ти.

Момичето се опита да скрие разочарованието си. Невърмурският панаир беше прочут и се провеждаше всеки петък вечер през цялото лято. Хора от всичките Седем области идваха да го посетят и мнозина от тях отсядаха в хотел „Девкалион“. Всеки петък на свечеряване развълнувани гости поемаха с карети и влакове и всяка събота сутрин на обилна закуска си мереха вълнуващите истории, снимки и покупки. Но половината лято бе минало, а Мorigан още не бе ходила там.

— Другата седмица? — попита тя обнадеждено.

— Другата седмица. Със сигурност. — Той грабна дългото си зелено палто и отвори входната врата, после спря и хвърли поглед назад. — Чакай... другата не мога. Имам резервирано пътуване до Флокс II. Ужасен свят. Със същите рояци кръвосмучещи насекоми като на Флокс I, но без нито една от очарователните му черти. — Той се почеса по рижата брада и се изкиска безпомощно. — Ще измислим нещо. Хей, Джак се връща от музикалния лагер другия уикенд. Ще прекара остатъка от лятото тук. Може да отидем заедно, и тримата. Тоест четиримата — с Хоторн.

Мorigан почти бе забравила, че племенникът на Юпитер живее в „Девкалион“, когато не е в училищния пансион. Марта казваше, че понякога се прибирал за уикендите, но досега нямаше и следа от него.

Юпитер се върна да грабне чадъра си, поспря и я изгледа странно.

— Да не си сънувала кошмари?

— Какво? Не — побърза да отрече Мориган и се озърна към Марта. Камериерката изведнъж се съсредоточи върху броенето на лебедите си и се направи, че не чува.

Юпитер размаха ръка около главата на Мориган, сякаш пъдеше невидими мухи.

— Напротив, сънувала си. Витаят около теб. Какво сънува?

— Нищо — излъга тя.

— Показното изпитание, нали? Казах ти да не се притесняваш за него.

— Не се притеснявам. — Лъжа.

— Добре. — Юпитер кимна бавно, а после се приведе над стола ѝ и прошепна: — Наистина съжалявам за панаира, Могърс.

— Мориган — поправи го тя и посегна да оправи яката му, която се бе подгънала. — Няма нищо. С Хоторн ще правим нещо друго.

Юпитер кимна, побутна я игриво с юмрук по рамото и изчезна.

Другата сутрин на масата за закуска на Мориган в трапезарията имаше някакво момче. Седеше на стола ѝ. И ядеше препечената ѝ филийка.

Беше по-високо и по-голямо от нея — може би на дванайсет или тринайсет — и макар че лицето му беше скрито зад вестника, върхът на гъстата му черна коса стърчеше над заглавието. То прелистваше страниците и си сръбваше сок от червен портокал, разположило се на стола, сякаш притежава всичко наоколо.

Мориган прочисти тихо гърло. Момчето изобщо не вдигна очи от вестника. Тя изчака малко и се прокашля по-силно.

— Ако си болна, върви си — нареди той. Прелисти още една страница. Тънка кафява ръка се подаде, взе препечена филийка и се скри пак зад вестника.

— Не съм — каза тя, изненадана от грубостта му. — Тук долу не се допускат гости. Да не си се загубил?

Той не отговори на въпроса ѝ.

— Ако нямаш нищо заразно, можеш да останеш. Но не говори, докато чета.

— Знам, че мога да остана. — Тя се изпъна, за да изглежда по-висока. — Аз живея тук. А ти седиш на моя стол.

При тези думи момчето най-после свали бавно вестника, за да разкрие дълго лице и израз на крайно неудоволствие. Едната му вежда се повдигна плавно и устата му се нацупи, докато оглеждаше Мориган от глава до пети.

Тя беше свикнала с такава реакция, когато се запознава с нови хора, и бе по-малко изненадана от презрението му, отколкото от черната кожена превръзка, покриваща лявото му око. Моментално го позна от училищната снимка в кабинета на Юпитер: Джон Арджуна Корапати.

Значи *това* беше Джак.

Той сгъна вестника и го сложи в скута си.

— *Твоят* стол ли? Живееш тук от пет минути и вече изявяваш претенции върху мебелите? Аз съм живял тук пет години. И *случайно* това е мястото, където си ям закуската.

— Ти си племенникът на Юпитер.

— А ти си неговата кандидатка.

— Казал ти е за мен?

— Очевидно. — Той разтвори рязко вестника и пак зарови лице в него.

— Мислех, че ще си дойдеш чак другия уикенд.

— Грешно са те информирали.

— Юпитер замина за Флокс II.

— Знам.

— Как стана така, че подрани?

Той въздъхна тежко и свали вестника.

— Чичо Юпи не иска да ми каже какво е умението ти. Мога само да предполагам, че имаш дарбата да дразниш хората, докато се опитват да четат.

Мориган седна срещу него.

— Ти ходиш в училището за умни момчета „Грейпантс“, нали?

— Училището за интелигентни млади мъже „Грейсмарк“ — сопна се той.

Мориган се подсмихна скришом. Знаеше истинското име.

— И как е там?

— Супер.

— Как така не си в Чудното общество като Юпитер? Опитал ли да влезеш?

— Не. — Джак сгъна пак вестника, пъкна в устата си залък препечена филийка и взе полупълната си чаша чай, а после излезе от трапезарията и се качи по стълбите.

Мориган се зачуди къде ли е спалнята му и как изглежда, и къде живеят родителите му, и какво е станало с окото му, и как така не се е опитал да влезе в Обществото, и как ще изкара половин лято в неговата не особено приятна компания.

Докато се настаняваше на любимия си стол и си вземаше препечена филийка, тя си отбеляза наум утре да се събуди по-рано и да дойде тук преди Джак.

— Вероятно някой го е избол с нажежена маша — предположи Хоторн същата вечер, когато двамата с Мориган измъкнаха сандъка с настолни игри в Пушалнята (тази вечер димът бе розов — за насърчаване на ласкавия нрав). — Или го е намушкал с нож за отваряне на писма. Или е сложил месоядни насекоми под клепачите му и те са го изяли. Нещо такова.

— Уф. — Мориган потрепери. — Кой би направил такова нещо?

— Някой с причина да не го харесва — каза Хоторн. — Значи всеки, когото е срещал някога.

Той се ухили, а после огледа смаяно съдържанието на сандъка и попита:

— Няма да го направим *наистина*, нали?

— Напротив — отвърна Мориган и извади една шарена кутия. Беше решена да прекара добре вечерта, за да може, когато Юпитер я попита, честно да му каже, че няма ни най-малко значение, че е отменил обещаното пътуване до Невърмурския панаир за пета седмица подред. Ни най-малко.

— „Щастливи домакини“? О, я стига... Не съм я играл, откакто бях на десет.

Мориган не му обърна внимание и започна да нарежда фигурите.

— Аз ще съм госпожа О’Шемет, милата баба. Ти можеш да си госпожица Зличка, недоволната кариеристка. Не е особено модерно, нали? Аз започвам първа.

Тя хвърли зарчетата и премести фигурата си, взе карта от средата на дъската и прочете:

— „Печелиш състезание по аранжировка на цветя. Вземи наградата си: бродирана престилка, идеална за носене, когато готвиш вечеря за работливия си съпруг. Не забравяй да си освежиш червилото и да си оправиш косата, преди той да се прибере.“ — Тя остави веднага картата и започна да прибира фигурите. — Добре де, тогава какво искаш да правим?

— А ти как мислиш? Да отидем на Невърмурския панаир, разбира се. Брат ми Омир отива с група приятели, обзалагам се, че ще ни позволи да се присъединим, ако обещаем да се правим, че не го познаваме.

— Не мога. Не бива да излизам от хотела без Юпитер.

— Това правило ли е? — попита Хоторн. — Той казал ли е, че е правило? Защото ако не го е казал, значи вероятно е... по-скоро препоръка.

Мориган въздъхна.

— Има три правила. Трябваше да ги науча наизуст. Първо: ако някоя врата е заключена и нямам ключ, не ми е позволено да влизам. Второ: не бива да излизам от „Девкалион“ без Юпитер. Трето... третото го забравих. Беше нещо за южното крило. Както и да е, няма значение. Не мога да дойда.

Хоторн изглеждаше замислен.

— Първото правило означава ли, че можеш да влизаш през всяка незаключена врата?

— Ами, предполагам.

Той повдигна вежди.

— Яко.

Прекараха следващия час в тичане по коридорите и натискане на дръжките на вратите. Изпробваха шест етажа, докато не им доскуча. Изглежда, единствените незаключени стаи в „Девкалион“ бяха онези, които бяха посещавали вече милиони пъти, но ето че най-накрая, на седмия етаж на западното крило, тъкмо когато играта на „Щастливи домакини“ изглеждаше неизбежна, я озари вдъхновение.

— Това ми се струва познато. — Мориган изпробва още една заключена врата. Тя се различаваше от другите на този етаж. Вместо от солиден бронз топчестата дръжка бе направена от филигранно сребро и имаше по средата си мъничка опалова птичка с разперени криле. — Прилича на... О. О! Чакай тук!

Тя изтича до четвъртия етаж и обратно. Върна се задъхана, но стискаше триумфално чадъра си.

Хоторн килна глава.

— Очакваш лошо време ли?

Сребърният връх пасна в ключалката. Мориган завъртя мушамения чадър и изпробва пак дръжката. Вратата се отвори с приятно щракване и тя се усмихна.

— Знаех си.

— Как...

— Юпитер ми го подари за рождения ден — обясни Мориган, а въодушевлението ѝ растеше. — Мислиш ли, че е знаел, че това ще се случи? Може би е *искал* да го открия!

— Да. — Хоторн изглеждаше объркан. — Той би направил тъкмо такова шантаво нещо.

Стаята бе голяма, ехтяща и съвсем празна, като се изключи един стъклен фенер по средата на пода. В него имаше една-единствена запалена свещ, достатъчно ярка, за да хвърля топло златно сияние из тъмната стая.

— Странно — промърмори Хоторн.

Странно беше меко казано. Мориган бе сигурна, че не би трябвало да има фенер, горящ без надзор в заключена празна стая на седмия етаж. От една страна, това вероятно беше пожароопасно. От друга, беше зловещо.

Когато се приближиха, светлината на фенера направи сенките им големи и чудовищни. Хоторн на майтап се прегърби и имитира походка на зомби, като стенеше високо за ефект. Заклатушка се към фенера и сянката му на стената зад него стана гигантска.

А после се случи нещо странно. Хоторн спря. Но не и сянката му. Тя продължи да се клатушка, придобила собствен живот, докато мина по цялата отсрещна стена и изчезна в един тъмен ъгъл.

— Зловещо — прошепна Мориган.

— Много зловещо — съгласи се Хоторн.

— Чакай да опитам аз. — Тя направи с ръце сянка на змия. Сянката запълзя по стените, нападайки яростно бедните сенчести зайчета, които Хоторн прати да подскочат към нея.

Малко недодяланият опит на Мorigан да направи котка се превърна в ревящ лъв, който издебна и изяде всички зайци. Хоторн изобрази птица, която се превърна в прилеп и пикира към собствената му сянка, сякаш се опитваше да му издере очите.

Творенията им ставаха все по-сложни, докато двамата се надпреварваха кой ще създаде по-страшно нещо. Дори не трябваше да се стараят много — сякаш сенките сами се *опитваха* да бъдат колкото се може по-страшни. Една риба се превърна в акула, после в кръжащ пасаж от акули, а после във вихрен водовъртеж от гигантски акули със сенките на Хоторн и Мorigан в центъра. Беше страховито и вълнуващо, и толкова, толкова яко!

— Аз... ще направя... — поде Хоторн, изплезил език, докато гънеше пръстите си в сложна неразпознаваема форма — ... *дракон*.

И ето че изведнъж безформената сянка се превърна в гигантско влечуго. То затъмни стената, размаха страховито черните си криле и полетя. Виеше се над главите им и блъчеше черни сенчести пламъци от ужасната си паст. Хоторн направи сенчест кон и драконът го опече и излапа на три хапки.

Мorigан и Хоторн изпищяха, като видяха как той пикира и сграбчи в ноктите си сянката на Хоторн, а после се стопи в далечината, докато момчешката сянка размахваше черните си крайници. Писъците им преминаха в смях.

— Мисля, че току-що спечелих — каза Хоторн със самодоволна усмивка.

— Първо на първо, това изобщо не беше състезание — възрази Мorigан. — И второ на второ, аз ще спечеля.

Те седнаха на пода с фенера между тях и Мorigан започна да гъне пръсти. Ако Хоторн си мислеше, че може да надмине по страховитост най-страшния гражданин на Джакалфакс, очакваше го изненада.

— Нека ти разкажа една приказка.

Тя оформи с ръце нещо, което смътно наподобяваше човешка фигура.

— Имало едно време едно момче, което се разхождало само в гората.

Тя изобрази високи поклащащи се дървета и момчето сянка тръгна покорно към тях.

— Майка му все му повтаряла да не ходи сам в гората. Там живеела вещица, която най-обичала да яде сандвичи с кълцани момченца. Но момчето не я слушало, защото обичало да бере горски плодове.

Мориган се прегърби във фигура, която смяташе, че достатъчно наподобява вещица, свила хищно пръсти. Сянката ѝ свърши останалото, преобразявайки се в зловеща старица със закривен нос, покрит с брадавици, и островърха шапка. Сянката вещица задебна момчето сред дърветата.

— То си мислело, че познава гората, но се загубило и не можело да намери обратния път. Вървяло дълги часове. Паднала нощ и гората притъмняла.

Мориган направи бухал, който литна и разклати клоните на едно дърво. Момчето сянка се озърна през рамо и потрепери. И Хоторн направи същото.

— Изведнъж чуло зад гърба си стар дрезгав глас. „Кой ходи в моята гора? — извикала вещицата. — Кой бере от горските ми плодове?“

Момчето се опитало да побегне, но вещицата го сграбчила за врата и го завлякла вкъщи при дъската за кълцане, като по целия път се кикотела. — Мориган особено се гордееше с вещерския си кикот. — Тъкмо вдигнала високо ножа и един вой прорязал нощта.

Мориган направи кучешка сянка, която се превърна във вълк, а после в цяла глутница вълци. Те обградиха вещицата и момчето, ръмжейки свирепо. Тя не бе възнамерявала да прави толкова много, но сенките имаха собствени идеи; бяха прекалено добри в това. Мориган трябваше да овладее положението, преди приказката да се е изплъзнала от контрола ѝ.

— Накрая — каза тя, търсейки начин да приключи бързо историята, — момчето, хм... момчето чуло майка му да го вика някъде отдалеч. Тя му се притекла на помощ, яхнала верния им стар кон Сержант Клоп и... и момчето извикало радостно, като ги видяло да препускат надолу по хълма!

И сенчестият кон на Мориган наистина препусна към момчето, вещицата и вълците. Но на гърба му нямаше героична майка, дошла да спаси положението. Нямаше никаква майка. Само един висок, приличащ на скелет мъж с дълга черна пушка.

— Това не съм го правила — прошепна Мориган и студен страх се надигна в гърлото ѝ. Сенките бяха завладели нейната история.

След първия кон изникнаха още, всеки от тях понесъл призрачен ловец. Вещицата сянка и момчето сянка се стопиха в мрака, а вълците почнаха да растат и заобиколиха Мориган и Хоторн.

Мориган изпищя.

Втурна се към вратата, следвана по петите от Хоторн, и едва когато изскочиха в ярката светлина на коридора, момичето осъзна, че никой не ги гони.

— Какво има? — попита Хоторн. — Ставаше интересно.

Тя поклати глава, цялата разтреперана.

— Не биваше да става така. Ловците от дим и сенки ги нямаше в приказката.

— Ловците от какво?

Мориган си пое треперливо дъх и разказа на Хоторн за единнасетия си рожден ден. Щом започна, всичко се изля от устата ѝ — за Срединощното проклятие и как трябваше да умре, но дойде Юпитер, и как бягаха от ловците от дим и сенки и минаха през часовника, и как се озова в хотел „Девкалион“, и как наистина, ама наистина няма никакво умение, всъщност няма дори представа какво прави тук. Разказа му дори най-болезнената и страшна част — за инспектор Флинтлок и как ако не влезе в Обществото, ще бъде принудена да напусне Невърмур и да се изправи пак срещу ловците.

Хоторн мълча, докато тя свърши, а и малко след това. Изглеждаше зашеметен. Мориган го погледна, хапейки устни, притеснена, че е казала твърде много. Може би трябваше да пропусне онази част, че е дошла от република Зимномория и е нелегално в Невърмур. И онази за проклятието. И всички останали части.

— Не се обиждай — каза накрая той, — но тази история е далеч по-хубава от онази, която измисли.

Въздухът излетя шумно от гърдите на Мориган. Беше типично за Хоторн да приеме с лекота странния ѝ живот, но въпреки това тя чувстваше дълбоко облекчение.

— Хоторн, *трябва* да го пазиш в тайна — каза тя. — Не биваше да казвам на никого. Ако някой разбере... ако инспектор Флинтлок...

Хоторн протегна кутрето си.

— Мориган Врана — заяви тържествено той. — Кълна се в кутрето си, че ще пазя тайната ти и няма да кажа на никого.

Мориган повдигна вежда.

— В кутрето ли?

— Да. — Той натика кутрето си в лицето ѝ. — Никога през живота си не съм нарушавал клетва в кутрето си. Ама *никога*.

Тя също протегна кутре да хване неговото и двамата кимнаха.

— А сега — каза намръщено той, — моля те, разкажи ми пак онази част, как сте избягали през часовника от ловци с пушки, като сте карали гигантски паяк.

Мориган обаче нямаше възможност да го направи, защото изведнъж забеляза две неща:

1. Бяха оставили вратата към Ужасната стая на ужасите отворена.

2. Един от сенчестите вълци се бе измъкнал и се прокрадваше по коридора.

— Може пък да се е разтворил във въздуха — изстена Хоторн, след като претърсиха кухнята за трети път. Бяха обиколили целия хотел, но сенчестият вълк им се изплъзваше. — Всички други така направиха.

— Ами ако не е? Ами ако попадне на някой гост? Ще го уплаши до смърт и после семейството му ще съди „Девкалион“, и Юпитер ще ме убие. Трябва да го намерим, преди някой да го види. — Мориган не знаеше как ще се отърве от вълка, ако някога го хване, но сега не можеше да мисли за това.

— Преди някой да види какво?

Това бе последният глас, който тя искаше да чуе. Джак стоеше в един ъгъл на кухнята и си наливаше чаша мляко.

— Нищо — отвърна бързо тя. — Не е твоя работа.

Той завъртя око.

— Ако нещо обикаля и плаши хората до смърт, значи е моя работа. Не искам да се спъна в труп, когато отивам да си лягам. Е, какво има?

— Няма да повярваш.

— Опитай.

Те му разказаха. Джак слушаше с растящо раздражение.

— За бога! Ако ще оставяте глутница вълци убийци в Залата на сенките, поне затваряйте скапаната врата след себе си. Има си причина да я заключват. Как изобщо влязохте?

— Аз... ние... ами, осъзнах, че...

— Забрави! — Джак вдигна ръка да я спре. — Не ме превръщай във ваш съучастник. Юпитер ще *побеснее*.

Колкото и да не ѝ се искаше на Мориган да го признае, присъствието на Джак бе истински късмет, защото той знаеше за хотела много повече от нея. Джак ги заведе до един килер и извади три фенерчета.

— Така, ще трябва да се разделим. Аз ще поема източното крило, ти — той посочи Хоторн — поема западното, а ти, Мориган, северното. Ако намерите вълка, насочете лъча на фенерчето *право* към него, на максимална мощност. Не му позволявайте да се измъкне, продължете да светите в него, докато не изчезне.

Той няма да е на места като коридори и кухни, ще е някъде на по-тъмно, с други сенки, които да го скриват. Ако го приклещите в някоя стая и можете да стигнете до ключа за лампите, запалете ги, за да я огреят цялата. Ако ли не, фенерчето трябва да свърши работа. А сега, това е важно — *не спирайте да търсите*, докато не го намерите. Дори да ви отнеме цяла нощ.

На Мориган не ѝ хареса идеята да се разделят. Последното, което искаше да прави, бе да обикаля в тъмното и да търси огромен гладен вълк-сянка, който сама е създала, но какво можеше да стори? Тя бе виновна, че създанието е някъде там. Трябваше да го намери.

Северното крило бе изненадващо тъмно. Тя се прокрадваше по сумрачни стълбища и влизаше в незаключени стаи, без да е сигурна дали сянката може да я чуе, че идва, но не искаше да рискува. Трудно ѝ беше да разбере за какво да гледа в тъмното. Как се намира сянка в сенките?

След, както ѝ се стори, цели часове търсене Мориган вече бе готова да се откаже, когато чу някакъв звук откъм огрения от луната балкон на един салон на петия етаж. Там отвън имаше някого, който зяпаше небето и си тананикаше тихо. Звукът проникваше вътре и макар че Мориган не можеше да различи добре думите, позна мелодията. А също и човека.

Тя отмести ефирните бели пердета и излезе на балкона, на синкавата светлина на пълната луна. Лъчът на фенерчето ѝ падна върху лицето на мъжа.

— Господин Джоунс?

Той се сепна от съзерцанието си.

— Госпожице Врана! Здравейте отново.

— Още една визита — отбеляза Мориган. — Явно често идвате в Невърмур.

— Да, имам работа тук от време на време. И обичам да гостувам на приятели. — Той се усмихна малко смутено и вдигна ръка да прикрие очите си. Мориган свали фенерчето. — Не мисля, че Зимноморската партия би одобрила, но онова, което не знаят, не може да им навреди. Сделката ни още важи, надявам се? Няма да ме издадете, нали?

— Стига вие да не ме издадете. — Мориган потрепери. Вечерният вятър бе хаплив. — Какво правите тук навън?

— О, ами просто... търся музикалния салон. Мислех, че е някъде близо до апартамента ми, но подозирам, че малко се загубих — „Девкалион“ все още ме обърква, след всичките тези години. Минах покрай това очарователно местенце и не устоях на изкушението да се отдам за кратко на размисъл под звездите. — Гласът му бе изпълнен с копнеж. — Вечерта е тъй прекрасна.

— Да, така е... — С крайчеца на околото си Мориган зърна нещо да се движи в салона. Отметна пердетата и зашари с фенерчето, но се оказа само клонка на едно дръвче в саксия, която се полюляваше от течението от отворената врата.

— Къде ли е? — прошепна тя.

— Търсите ли нещо?

— Тъж... да. Но и да ви кажа, няма да ми повярвате.

Той се усмихна лекичко.

— Сигурен съм, че ще ви повярвам.

Тя му разказа за Залата на сенките. Той само повдигна вежда.

— А после една от сенките, които направих, избяга и сега тича из хотела и трябва да я намеря, преди да е уплашила до смърт някого и Юпитер да си загуби бизнеса и да банкрутира. Джак казва, че единственият начин да я убием е да я осветим, докато не се стопи.

Господин Джоунс не ѝ се присмя, нито я нарече лъжкиня, и не показва ни най-малка изненада.

— Самичка ли направихте тази сянка?

— Общо взето. Донякъде тя... сама се направи.

Той изглеждаше странно впечатлен от думите ѝ.

— Хмм. Значи казвате, че е страшна сянка?

— Те всички са страшни. Дори да направиш някоя хубава, като например котенце, тя ще се превърне в тигър човекоядец или нещо такова. Сякаш се *опитват* да бъдат страшни.

— Звучи логично.

Мориган се изненада.

— Така ли?

— Сенките са си сенки, госпожице Врана. — Очите му отразяваха лунната светлина. — Те искат да бъдат мрачни.

Мориган завъртя бясно фенерчето из стаята, с надеждата да изненада вълка, ако е там. Лъчът започна да мъждука и да гасне. Тя удари отстрани по фенерчето.

— Май батериите ми свършват.

Лампичката просветна още веднъж и угасна. Мориган изстена.

— Съмнявам се, че има значение — каза господин Джоунс. — Госпожице Врана, подозирам, че вашият приятел — онзи, който ви е казал как да убиете сянката...

— Той *не* ми е приятел...

— ... просто се е пошегувал за ваша сметка. — Мъжът се усмихна любезно. — Вашата избягала сянка почти със сигурност се е стопила сама.

Мориган се намръщи.

— А вие откъде знаете?

— Отсядам в „Девкалион“ вече много години; надявам се, че за това време съм научил поне *някои* от неговите тайни. Доколкото разбирам, всичко създадено в Залата на сенките е просто илюзия — само малко театър. Не може да навреди на никого.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Мориган усети да я залива облекчение, последвано от хладен гняв. Наистина ли току-що бе пропиляла сума ти часове в гонене на едното *нищо*?

— Джак! Ще го убия.

Господин Джоунс се изкиска.

— Жалко, че не можете да пратите истински вълк да му даде един урок. А сега, опасявам се, че трябва да си лягам. На сутринта заминавам. Лека нощ, госпожице Врана. И помнете — предложението на моя работодател винаги е в сила.

Той вече бе изчезнал, преди Мориган да се усети, че изобщо не му бе казала, че сянката е вълк.

— Какво... нали трябваше да търсиш в северното крило? — Просторното фоайе беше сумрачно и празно, с изключение на Джак, който се бе изтегнал на едно канапе и четеше книга с платнена подвързия. Полилеят — който продължаваше да расте бавно — мъждукаше немощно горе на тавана, все още в невръстна възраст. Джак насочи фенерчето си в лицето на Мориган и почти я заслепи, когато тя се появи откъм коридора.

— Трябваше, негоднико! — Мориган хвърли поглед назад, откъдето бе дошла. — Онова там е северното крило.

— Не. — Той изглеждаше леко паникьосан. — Онова е южното крило. Затворено е за ремонт. Там е опасно. Не бива да влизаш при никакви обстоятелства. Не можеш ли да четеш?

Той посочи една табела, на която пишеше ЗАТВОРЕНО ЗА РЕМОНТ ОПАСНО. НЕ ВЛИЗАЙ ПРИ НИКАКВИ ОБСТОЯТЕЛСТВА. Мориган бе минала точно покрай нея, без да я види. „Ето ти на.“

— Ами, ти си виновен! — разпени се тя. — Ти излъга, Джак. Нямахме никаква нужда да гоним оня тъп вълк из целия хотел.

— Някой видя ли те? Фенестра ще ме убие...

— На кого му пука за южното крило? Знаел си, че сянката ще изчезне от само себе си, нали? Лъжец!

Джак не изглеждаше ни най-малко гузен.

— Аз ли съм виновен, че си толкова лековерна? Следващия път опитай да си използваш мозъка. — Той се намръщи и поклати глава, мърморейки: — Не мога да проумея защо чичо ми смята, че мястото ти е в Чудното общество. Една табела не можеш да прочетеш.

— Ревнуваш ли? Заради това ли е всичко? — Мориган хвърли фенерчето до него. — Ревнуваш, че той е избрал за свой кандидат мен, а не теб?

Очите на Джак се присвиха.

— Какво, какво... да *ревнувам*? От *теб*? За какъв дявол да ревнувам от *теб*? Че ти дори нямаш умение! Сама го каза пред Залата на...

Мориган ахна.

— *Шпионирал* си ни?!

В този момент Хоторн нахълта във фойето, осветил лицето си с фенерчето, като се смееше лудешки.

— Муа-ха-ха, аз съм Хоторн, убиецът на сенки, страхувай се от мен, сенчест вълко, защото аз съм твоята гибел.

— Закъснял си, убиецо — попари го Мориган, грабна фенерчето от ръцете му и го хвърли на Джак. — Сянката вече е мъртва.

— О. — Хоторн оклюма. — Тъкмо бях измислил победна песен, за когато я надвия. Щях да те науча как да танцуваш на нея.

Мориган го поведе към асансьора от злато и стъкло, говорейки достатъчно високо, че гласът ѝ да отеква във фойето.

— Можеш да пренапишеш думите така, че да се отнасят до подлия племенник на Юпитер, който шпионира хората, разправя разни лъжи и кара всички да го мразят.

— Или за бездарната кандидатка на Юпитер, която е прекалено тъпа да знае какво представляват сенките, ами тича из хотела и се прави на идиотка — не ѝ остана длъжен Джак и се отпусна обратно на канапето с книгата си.

Мориган натисна копчето за своя етаж, все още кипяща от негодувание. Хоторн си тананикаше и когато вратата се затвори, се обърна към нея.

— Какво се римува с „подъл племенник“?

13. ИЗПИТАНИЕТО НА ГОНИТБАТА

Лятото си отиваше, но не се даваше без бой. Последните дни на август донесоха гореща вълна в Невърмур, с изпепеляващи температури и изпепеляващо настроение.

— Може ли, ако обичаш, да вземеш нещата на сериозно? — каза раздразнено Мориган. — До второто изпитание остават само три дена.

От цял час се опитваше да поговори с Юпитер, но вниманието му се беше изпарило в тази жега. Той седеше в едно сенчесто кътче на Палмовия двор, пиеше прасковен пунш и си вееше с ветрило. Наблизо Фенестра се печеше на слънце, а Франк хъркаше тихо под огромно сомбреро. Юпитер бе дал почивен следобед на целия персонал. Беше прекалено топло за работа и всички мрънкаха цяла сутрин.

За щастие Джак не се виждаше никакъв. Мориган помисли, че той сигурно се е затворил в стаята си и се упражнява на виолончелото, защото точно така прекарваше по-голямата част от лятото — поне когато не изхвърляше Мориган от най-хубавото място в Пушалнята или не критикуваше държането ѝ на масата по време на вечеря, или не се въсеше насреща ѝ. Мориган нямаше търпение той да се върне на

училище, за да почувства „Девкалион“ отново свой. Джак достигна нови висини на непоносимо самодоволство, когато му позволиха да отиде на Невърмурския панаир с приятелите си от училище. Мориган цяло лято бе чакала Юпитер да я заведе, но всяка седмица изникваше нещо по-важно. Сега панаирът бе свършил за тази година и Мориган го беше пропуснала. Като цяло, тя се радваше, че лятото си отива... макар това да означаваше, че е време за следващото ѝ късащо нервите изпитание.

— Мислиш ли, че той е добре там отдолу? — попита Юпитер и откряна едното си сънливо око, за да погледне Франк. — Няма да изгори до пепел, нали? Не знам как става с джуджетата вампири.

— Вампирите джуджета — поправи го Мориган. — Нищо му няма. Може ли, ако обичаш, да се съсредоточим върху Изпитанието на гонитбата? Трябва ми кон. И не бива да е с повече от четири крака — такива са правилата.

— Ясно.

— И не мога да летя.

— Определено не можеш — кимна Юпитер и сръбна от пунша си, — защото си врана само по име.

Мориган се намуси.

— Не, искам да кажа, правилата гласят...

— По-весело, бе, Мог — изпръхтя Юпитер. — Знам какво гласят правилата: не можеш да яздиш летящо животно. Преди няколко години се беше вдигнал шум за един случай с дракон и пеликан. Бедната птица беше овъглена три секунди след излитането. Стана на печикан. Схващаш ли? *Печи-кан?* — Той се ухили лениво на Мориган, но нейното чувство за хумор също се бе изпарило. — Както и да е. Забраниха ги всичките и сега състезанието е само по земя.

Правилата за Изпитанието на гонитбата бяха пристигнали по куриер предния ден и хвърлиха Мориган в паника. Тя с потрес осъзна, че през всичките тези седмици почти не беше помисляла за гонитбата. Може би дразнещото присъствие на Джак цяло лято беше не само проклятие, а и благословия. Двамата бяха толкова заети да се карат и да се пречат един на друг, че на Мориган не ѝ бе останало време да размишлява върху предстоящото изпитание.

— Е? — подтикна тя Юпитер. — Ездитно животно. С четири крака или по-малко. Дали Чарли би могъл да ме научи да яздя кон?

— Не съм сигурен, че това е правилният начин, Мог — каза Юпитер. Махна с ръка да пропъди някакво бръмчащо насекомо. — Аз самият никога не съм гледал гонитбата, но съм чувал, че била доста бясна. Ще ти трябва по-скоро животно за всякакъв терен. Остави ме да помисля.

„Животно за всякакъв терен.“ Какво, по дяволите, беше „животно за всякакъв терен“? Нямаше полза да се опитва да го накара да говори смислено в тази жега. Мориган даде отдушник на чувствата си, като ритна една туфа трева, растяща от варовика.

— Това е безнадеждно. И какъв всъщност е смисълът на това изпитание? Какво ги интересува старейшините кой може да спечели надбягване? Тъпо е.

— Мхм, така те искам — промърмори разсеяно Юпитер.

Тя се отказа и отиде да седне в края на малкия басейн. Потопи крака във водата, извади от джоба си писмото от Чудното общество и го прочете сигурно за стотен път.

Скъпа госпожице Врана,

Изпитанието на гонитбата ще се състои тази събота по пладне в сърцето на Невърмур, зад стените на Стария град. Съединените съвети и гилдии на Невърмур ни разрешиха да евакуираме временно улиците на Стария град, за да сме сигурни, че събитието няма да бъде смущавано от публика.

Оставащите кандидати вяха разделени на четири групи. Вие сте в групата на Западната порта. Моля, съобщете за присъствието си на длъжностните лица при Западната порта на Стария град не по-късно от 11:30 в събота сутринта.

Има три правила:

1. Всеки кандидат трябва да язди живо същество. Това може да е всякакво транспортно животно с не по-малко от два крака и не повече от четири.

2. Летящите създания са строго забранени.

3. Кандидатите трябва да са облечени само в бели дрехи.

Всеки кандидат, който наруши тези правила, ще бъде моментално дисквалифициран.

За да постигнат успех, участниците в това изпитание трябва да проявят дързост, упоритост и нюх към стратегията. Допълнителни указания ще бъдат дадени непосредствено преди изпитанието.

С най-топли поздравии,
старейшини Г. Куин, Х. Вонг и А. Сага
Дом „Горда стъпка“
Невърмур, СЩ

Имаше приложена карта. Приблизително кръгъл и ограден със средновековна каменна стена, Старият град бе по-малкият първоначален град, от който останалият Невърмур бе плъзнал навън на безформени органични израстъци, подобно на гъбички. (По думите на госпожа Чанда, тя се заинтересувала от историята на града, защото почитаемият лорд Четвъртък — самият той любител историк — ѝ подарил членство в Невърмурското историческо дружество поминалата Коледа.)

Старият град имаше четири входа: огромните каменни арки на Северната, Южната, Източната и Западната порта, като посоките на компаса.

Картата показваше площад „Кураж“ в центъра. Мориган само беше профучавала през него с чадържелезницата, но помнеше този широк, оживен площад, ограден от магазини и кафенета и пълен с хора.

Площадът се намиреше на пресечната точка на две улици, които разполовяваха Стария град по дължина и ширина. Булевард „Светлокрил“ минаваше от север на юг, Домът „Горда стъпка“ се намиреше в северния му край, а кралският дворец Светлокрил (седалище на монарха на Свободния щат, кралица Каледония II) — в южния. Булевард „Гранд“ минаваше от изток на запад, тръгвайки от храма на Божественото създание и свършвайки при Невърмурската опера.

На картата бяха показани и други забележителности — Страхужасната тъмница, сградата на парламента, посолствата, Градинският пояс (пръстен от зелени пространства, опасващ средната част на Стария град, съвсем като пояс), Гоблианската библиотека и може би дузина други. Мориган се опита да ги запамети, за в случай, че се окаже важно.

— Страхужасната тъмница — прошепна тя и затвори очи, за да изпробва паметта си. — Източен квартал, улица „Рифкин“. Парламентът е в Северния квартал, улица „Флагщок“. Гоблианска библиотека: Източен квартал... не, Южен квартал... не, искам да кажа...

— Западен квартал, глупаче — разнесе се един ленив глас. Фенестра лежеше наблизно на слънце и лижеше козината си с дълги и апатични движения. — Улица „Мейхю“. А сега млъкни.

— Благодаря — промърмори Мориган.

Забеляза, че Юпитер гледа суперкотката с крайчеца на окото си, и се обърна да види какво го е запленило толкова. Комбинацията от слънце и слюнка караше рошавата сива козина на Фен да прилича на разтопено сребро. Мускулестите ѝ крака потрепериха, когато тя се протегна във внезапна зъбата прозявка. Беше наистина красива, помисли си неохотно Мориган. По свой собствен ужасяващ начин.

— Може ли вие двамата да ме оставите на мира? — попита Фен, а от гласа ѝ струеше насмешка. — Опитвам се да се пека на слънце. Досадници.

В деня на изпитанието Мориган се събуди спокойна. Само за около пет секунди, разбира се, преди да си спомни кой ден е и спокойствието ѝ да се превърне в паника.

Още нямаше представа какво животно ѝ е уредил Юпитер. През последните три дни той бе водил все по-разгорещени спорове с персонала за предимствата на понитата пред камилите и дали костенурка наистина може да спечели надбягване срещу заек в реалния живот, и дали не трябва да го опитат за всеки случай (идея на Франк), и дали щраусът се брои за летящо животно, макар че не може да лети, тъй като строго погледнато има криле. Никой от тези спорове не свърши добре и никой от тях не успокои тревогите на Мориган.

Тя тъкмо се измъкваше от леглото, когато вратата се отвори и влезе Фенестра. Хвърли някакви дрехи на стола и поклати огромната си глава.

— Облечи това — каза тя. — Отвън в коридора има нови ботуши. Марта ще ти донесе закуската. След пет минути да си долу, готова за тръгване.

И изчезна през вратата без дори едно „добро утро“.

— Да, чувствам се страхотно тази сутрин, Фен, благодаря, че попита — промърмори Мориган, докато обуваше белите панталони, които ѝ бе оставила котката. — Дали съм нервна? Мъничко. — Тя облече ризата и надяна чорапите — всичко бе бяло, както изискваха правилата. — О, благодаря за хубавите пожелания, Фен, много си мила. Да, сигурна съм, че гонитбата ще мине чудесно и няма да бъда стъпкана, арестувана и изхвърлена от Невърмур.

— С кого говорите, госпожице Мориган? — Марта стоеше на вратата с подноса със закуската. Мориган си взе една препечена филийка и изхвъркна навън, като пътьом грабна ботушите.

— С никого, Марта — извика тя. — Благодаря за филийката.

— Успех, госпожице. И внимавайте!

Във фоайето Юпитер и Фен оглеждаха дълго Мориган, преди някой от тях да заговори.

— Трябва да си хване косата отзад — отсъди Юпитер.

— Трябва да си затваря устата — изтъкна Фен.

— Тя е в същата стая като вас, така че не бива да говорите за нея, сякаш я няма — каза Мориган.

— Ето, виждаш ли какво имам предвид? — изръмжа Фенестра. — Няма да я оставя да плямпа така по време на изпитанието. Ще ме разсейва. — Суперкотката се обърна към Юпитер и големите ѝ сиви уши щръкнаха обнадеждено. — Може ли да ѝ залепим устата?

— Предполагам, че старейшините няма да одобрят това.

Мориган скръсти ръце, връхлетяна от внезапно подозрение.

— За какво говорите?

— А — каза Юпитер и потри развълнувано ръце. — Намерих ти чудесно ездитно животно.

Мориган, Юпитер и Фен пристигнаха на Западната порта в единайсет часа и завариха шумна тълпа от деца, покровители и животни. На масата за регистрация Мориган и Юпитер трябваше да подпишат документ, че ако гонитбата доведе до смърт или наранявания, няма да съдят Обществото.

— Много успокоително — промърмори Мориган и надраска името си. Стомахът ѝ направи смешно малко салто.

Тя бе изненадана да види животните, избрани от някои кандидати. Повечето яздеха коне или понита, но имаше и доста камили, няколко зебри и ламы, щраус (което отговаряше на *онзи* въпрос), два високомерни на вид еднорога и голямо грозно прасе. Мориган ахна и се вкопчи в ръката на Юпитер, щом видя еднорозите. Ужасът ѝ за момент се смени с удоволствие, но Юпитер не бе впечатлен.

— Пази се от острия край — заръча ѝ той, вперил разтревожен поглед в магическите създания.

Фен беше в странно настроение. Не беше подхвърлила нито една саркастична забележка по целия път, а сега крачеше напред-назад по стартовата линия на Западната порта и се въсеше срещу конкуренцията. Юпитер се приближи предпазливо към нея.

— Фен? — Тя не му обърна внимание. Той повиши леко глас. — Фен? Фени? Фенестра?

Фен си мърмореше под нос и ръмжеше тихо, а кехлибарените ѝ очи бяха присвити. Един голям дебелокож носорог бе привлякъл вниманието ѝ.

— Фен? — повика я пак Юпитер и я потупа лекичко по рамото.

— Онзи там — каза тя и отметна глава. — Онзи рогат дебелак със смешните уши. По-добре да не ми се пречка. По-добре да внимава с тоя голям остър нос, иначе ще си го получи.

— Какво ще си получи? — поинтересува се Юпитер.

— Удар с глава. И той, и онова дяволче на гърба му.

Юпитер и Мориган се спогледаха. Какво я беше прихванало Фен?

— Нали... нали знаеш, че онова дяволче е дете? — каза внимателно Юпитер.

Фен изръмжа в отговор и посочи с лапа едно дребно момче, стиснало юздите на понито си.

— И той също ще си го получи, барабар с адския си звяр.

Юпитер прихна в шепа и се опита да замаскира смеха си като кашлица.

— Фен, това е пони. Мисля, че си...

Фен навря муцуна в лицето на Юпитер и заговори с тихо ръмжене.

— Ако той и тлъстият му полукон се приближат до мен, спукана им е работата. Ясно?

После суперкотката се втурна към тълпа кандидати, сновящи около масата за регистрация, и продължи да крачи застрашително пред тях.

Юпитер се усмихна неспокойно на Мориган, която чакаше обяснение защо Фен суперкотката се бе превърнала във Фен опандизения гангстер.

— Тя... много се вживява в съревнованията — подхвърли той. — Останало й е от времето, когато участваше в боеве в клетки.

— В какво?

— О, да. Фен беше голямо име в борческите кръгове. Шампионка на Свободния щат в три поредни години, докато не бе принудена да напусне заради онзи скандал със сина на бившия премиер-министър.

— Скандал с...

— Той започна пръв. И вече си има нов нос, така че всичко е тип-топ. Я виж, викат те.

Докато се приближаваше към стартовата линия, Мориган се чудеше какво ли животно е намерила Нан Чавка за Хоторн. (При последния им разговор той се кълнеше, че покровителката му е приготвила леопард.) Знаеше, че е безсмислено да търси приятеля си в тълпата; той беше в групата на Южната порта.

Все пак тя намери друг познат — тъкмо този, когото изобщо не искаше да вижда.

— Ама наистина, пускат на тия изпитания какви ли не — каза високо Ноел Девъро, водейки за юздите красива черна кобила към мястото, където стоеше Мориган. Изгледа я от глава до пети. — Още ли му викат Чудното общество? Или са го прекръстили на Тъпото и грозно общество?

Приятелките ѝ се засмяха, а тя отметна коса през рамо, наслаждавайки се на вниманието им. Беше заобиколена от обичайните си дружки, без онази с дългата плитка — Мориган се зачуди дали тя е минала Книжното изпитание.

— Това би обяснило защо *ти* си тук — сръза я Мориган.

Лицето на Ноел се покри с червени петна. Ръката ѝ стисна поздравно юздите на коня.

— Или може би сега му викат Нелегалното общество — сопна се тя, гледайки свирепо Мориган. — И това е причината *ти* да си още тук.

Стомахът на Мориган направи пак онова смешно салто. Тъкмо Ноел и нейният покровител, противният Баз Чарлтън, бяха пратили инспектор Флинтлок в хотел „Девкалион“. Беше сигурна в това. В този момент Мориган изпита омраза към Ноел, истинска омраза, защото я караше да се чувства така уплашена и отчаяна. Имаше ли тя някаква представа какво бяха направили двамата с Баз? Че излагаха на опасност *живота* на Мориган, ако се върне в Джакалфакс? Искаше ѝ се да закрещи на Ноел, да я удари, но не можеше. Не и тук. Вместо това каза:

— За това могат да те дисквалифицират, знаеш ли? — и посочи косата на Ноел.

Ноел бе облечена, както и всички други кандидати, изцяло в бяло — от бричовете за езда до коженото седло и камшика. Всичко *освен* малката златна панделка, подаваща се между гъстите ѝ кестеняви къдрици. Мориган знаеше, че е дребнаво, но не можа да устои.

Вместо обаче да изглежда притеснена или да я прибере, Ноел нави панделката около пръста си и придоби още по-самодоволен вид. Пристъпи по-наблизо и заговори тихо, така че само Мориган да я чува.

— А, това ли? То е просто моето малко послание към старейшините. Идеята беше на господин Чарлтън. Според него панделката показва, че сериозно възнамерявам да спечеля гонитбата. Искам старейшините да разберат, че се целя в златото и ще ги видя на тайната вечеря.

— Тайна вечеря? — намръщи се Мориган. Сега ѝ се струваше, че Ноел си измисля само за да ѝ се присмее. — Каква тайна вечеря?

Ноел се изкикоти невярващо.

— Ама твоят покровител не ти казва нищо, така ли? Сякаш изобщо *не иска* да спечелиш.

Тя се обърна да си върви и подхвърли през рамо:

— Между другото, това ли е ездитното ти животно? — и посочи към прасето, което Мориган бе видяла преди малко. Сега то душеше земята, търсейки храна. — Колко мило, така си приличате двамата.

При Западната порта една служителка на Чудното общество се качи на пригответения подиум, за да се обърне към кандидатите.

— Насам, моля! Не, засега оставете животните си, благодаря. Тишина, ако обичате. *Тишина!* — извика тя в мегафона. — А сега слушайте внимателно, защото ще чуете тези инструкции само веднъж.

Сърцето на Мориган биеше толкова силно, та ѝ се стори, че ще заглуши гласа на жената.

— Гонитбата не е надбягване — започна служителката с гърмящ глас. — Или поне, не точно. Това е стратегическа игра. Вие не търсите финална линия; търсите мишена.

Тя даде знак на друг служител, който разкри голяма карта на Стария град, подпряна на дървен статив. Приличаше досущ на картата, приложена към писмото на Мориган, само че беше далеч по-голяма и с десетки разноцветни мишени, отбелязани върху нея, като шарена захар, поръсена върху торта.

Мишените бяха пръснати из Стария град в девет рехави концентрични кръга, като годишните кръгове на дърво, и всеки беше в различен цвят на дъгата. Най-външният кръг от лилави мишени, минаващ покрай каменната стена, беше най-гъст — сигурно имаше по една мишена на всеки двайсет-трийсет метра. Но колкото повече се приближаваше човек към центъра през синия, синьо-зеления, зеления, жълтия, оранжевия, розовия и червения кръг, толкова по-нарядко бяха мишените, докато се стигне по последния, златен кръг, който покриваше големия площад „Кураж“ — Мориган преброи само пет златни мишени, точно по средата на площада.

— Това е единствената ви задача — казваше жената с мегафона. — Ударете силно с ръка една мишена — и *само* една мишена. — Тя показва как. — След като я ударите, сте спечелили. Класирате се за следващото изпитание.

Кандидатите замърмориха помежду си, изглеждаха несигурни. Всичко това им се струваше прекалено лесно. Мориган зачака

уловката.

— А сега — продължи жената, — въпросът е: коя мишена ще се опитате да ударите? Останали са триста кандидати, но само сто и петдесет мишени. Дали ще се втурнете към първата, която видите, във външните кръгове на Стария град? Това изглежда логично — там има повече мишени, и то на хубави, лесни места.

„Да — помисли си Мориган. — Разбира се, че ще опитам някоя от тях! Влизам, удрям една лесна мишена и се класирам за следващото изпитание.“ Виждаше по обърканите лица на някои от другите кандидати, че те си мислят същото — защо да не опитат с най-лесните мишени?

— Или пък — каза жената — можете да си отправите предизвикателство. — Тя се усмихна широко и посочи към центъра на картата. — Тук, на площад „Кураж“, има пет златни мишени. Ударете някоя от тях и ще спечелите не само място за третото изпитание, а и билет за едно много частно и много специално събитие — тайната вечеря на старейшините в самата Зала на старейшините в Дом „Горда стъпка“.

Трескаво вълнение пробяга през кандидатите.

— В *Залата на старейшините*? — прошепна едно момче до Мориган. — Та там пускат само членове на Обществото!

Мориган хвърли поглед към Ноел, която стоеше в предните редици. Ето значи какво бе имала предвид тя, като казваше, че ще се „цели в златото“. Ноел пак нави златната панделка около пръста си. Изглеждаше непоносимо самодоволна. „Откъде е знаела?“, зачуди се Мориган. Всички други кандидати изглеждаха също толкова изненадани от новината като самата нея. Защо тази ужасна Ноел бе единствената, която разполагаше с вътрешна информация?

Служителката на Обществото вдигна ръце за тишина.

— Освен тези пет златни мишени, има още пет, пръснати наслуки из Стария град. Има обаче една уловка — те ще изглеждат като обикновени цветни мишени. Това е лотария — няма да знаете дали мишената ви е златна, докато не я ударите.

— Как ще разберем? — попита едно червенокосо момиче.

— Ще разберете.

Едно момче в предните редици вдигна ръка и извика:

— Защо сме облечени в бяло?

Служителите на Обществото се спогледаха с подсмиване.

— Ще видите — каза жената с мегафона. — Само десет кандидати — и техните покровители — ще присъстват на тайната вечеря на старейшините. Това е уникална възможност да се срещнете лично с тях преди третото и четвъртото изпитание.

Сега Мориган разбираше защо Ноел е така решена да удари златна мишена. Какво предимство щеше да е за Показното изпитание вече да си се срещнал със старейшините и да си им направил впечатление. Тя беше сигурна, че Ноел ще ги очарова, както бе очаровала своята глуповата свита. От тази мисъл ѝ призля.

Служителката на Обществото продължи.

— Помнете, можете да ударите само *една* мишена. Ще подминете ли разноцветните мишени заради несигурния шанс да ударите златна и да спечелите специално предимство? Или ще ударите първата, която видите, за да си гарантирате място в следващото изпитание? Дали сте амбициозни и обичате риска? Или сте хладнокръвни и практични? Скоро ще разберем. Моля, съберете се на стартовата линия. Гонитбата ще започне точно след пет минути.

Нервността на Мориган бе притъпена от раздражението, че противната кандидатка на противния Баз Чарлтън знаеше толкова много за изпитанието още преди да започне. Дали Юпитер също е знаел? И ако е така, защо не ѝ е казал? В главата ѝ отекнаха думите на Ноел: „Сякаш той изобщо *не иска* да спечелиш“.

Юпитер и Фен се приближиха, но нямаше време за въпроси.

— Слушай, Мог — поде Юпитер с тих, напрегнат глас, докато я водеше към стартовата линия. — Забрави за тайната вечеря. Тя няма значение. Просто удари някоя мишена и се класирай за следващото изпитание — не се тревожи за *нищо друго*. Подмини — Фен, ти слушаш ли ме също? — подмини лилавите и сините мишени. Там ще е пълен хаос; повечето кандидати се втурват към първата мишена, която видят, и не би искала да попаднеш в това меле. По-добре драсни направо по булевард „Гранд“, а после свий наляво по улица „Мейхю“ — там започва зеленият сектор. Мишените там ще са по-малко, но също и конкуренцията, ако стигнеш достатъчно бързо. Разбра ли?

Мориган кимна.

— Направо по „Гранд“ и наляво по „Мейхю“.

В този момент Юпитер бе подканен от един служител да се отдалечи. Той хвърли поглед през рамо и оформи беззвучно с устни думата: „Успех!“. Мorigан не можеше да се насили да отвори уста, да не би сърцето ѝ да изскочи през нея, но кимна сериозно и вдигна треперливо палец; надяваше се, че той ще схване посланието.

Наблизо Ноел също разменяше последни думи със своя покровител, но Мorigан успя да различи само думите „златна“ и „Родерик“ („Кой ли е Родерик?“, зачуди се тя), преди Фен да се присламчи до нея и да прошепне в ухото ѝ:

— Няма нужда да правиш каквото и да било, разбираш ли? Аз ще ни закарам до мишената, само бъди готова да я удариш, когато ти кажа. Недей да ме насочваш, нито да ме спираш — а ако ме пришпориш дори *веднъж*, ще скрия сурови сардини в стаята ти. Никога няма да ги намериш, но вонята ще се просмуче дълбоко в кожата и дрехите ти и ще нахлува в сънищата ти нощем, докато не се побъркаш. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Мorigан. Един голям часовник над Западната порта отброяваше оставащото време: шейсет секунди до старта. На Мorigан изведнъж ѝ хрумна, че няма представа как ще се качи на грамадния гръб на Фен.

— Фен, как да...

Преди да довърши, усети горещия дъх на Фен на шията си и гъдела на мустачките и козината ѝ. Суперкотката вдигна Мorigан с острите си жълти зъби и я метна без никакво усилие на гръба си. Мorigан се опита да заеме поза, все едно язди кон — което, тъй като никога не бе яздила кон, беше предимно налучкване, — и откри, че не може да се закрепи стабилно. Стисна две шепи от меката сива козина.

Докато изтичаха последните секунди, тя отпусна глава върху шията на Фен, усетила внезапен пристъп на паника.

— Фен, ами ако падна?

— Вероятно ще те стъпчат и ще умреш. Така че не падай. — Мorigан стисна по-здраво козината ѝ и преглътна един хленч. Фенестра се обърна и каза малко по-любезно: — Добре де, може да ме стиснеш с крака, ако се наложи. Това ще ти помогне да запазиш равновесие. И каквото и да правиш, не пускай козината ми.

— Ами ако случайно отскубна част от нея?

— Както виждаш, имам си предостатъчно. А сега млъквай, време е.

Часовникът показа нула и отекна оглушителен сигнал. Изведнъж светът на Мориган се люшна и се превърна в страховито меле от трополящи, гърмящи стъпки и одобрителен рев на покровители някъде зад нея. Тя стисна очи и се вкопчи здраво във Фен, която поддържаше добра бързина. Рисува да вдигне очи и видя, че Юпитер е бил прав; точно пред тях, на мраморните стъпала на Невърмурската опера имаше лилава мишена, голяма горе-долу колкото главата на Мориган, и половината кандидати се носеха право към нея. Това със сигурност щеше да свърши с гаден сблъсък, но Мориган нямаше да е там, за да го види — Фенестра бе тръгнала да заобикаля операта в голяма дъга и излезе на булевард „Гранд“. Суматохата остана зад тях.

БУМ!

БУМ!

БУМ!

Мориган се обърна и видя навсякъде да експлодират лилави мишени, когато кандидатите ги удряха. Всяка мишена изхвърляше облак яркоцветен прах в лицето и по дрехите на кандидата, обагряйки ги в лилаво. Въздухът се изпълни с прах, цвят и шум.

Значи затова бяха белите дрехи. В края на изпитанието щеше да има дъга от сто и петдесет кандидати... и сто и петдесет деца в неопетнено бяло.

„Не и аз“ — помисли си яростно Мориган и се приведе над Фен. — „Аз ще съм зелена.“

Минаха през морето от лилави и сини мишени — някои висяха от дървета и пътни знаци, други стърчаха отстрани на леснодостъпни сгради, а трети просто стояха на паважа, — и бързо се добраха до синьо-зеления сектор. Тук мишените бяха по-трудни за забелязване, но все още пръснати щедро из пейзажа.

Фен бе толкова бърза, че половината тълпа вече им дишаше прахта, но няколко упорити кандидати не изоставаха — включително, забеляза Мориган за свое неудоволствие, Ноел Девъро отляво и явно заклетите врагове на Фен, носорогът с неговия ездач, отдясно. Кафявата кобила на Ноел летеше като вятър.

Междувременно се оказа, че Фен е била права да не се доверява на носорога. Той създаваше проблеми. Препускаше бясно,

криволичеше наляво-надясно, без да го е еня кого тъпче, нито къде ще попадне опасният му рог, докато си върти главата. Той не просто се опитваше да се добере до златна мишена; искаше да премахне конкуренцията, преди да са стигнали до площад „Кураж“.

Умно, помисли си Мориган. Отвратително, ала умно. Щеше да има и други кандидати, насочили се към онези пет мишени, от групите при Източната, Северната и Южната порта, които вероятно щяха да стигнат до площада по същото време. Нямаше достатъчно златни мишени за всички; площадът щеше да се превърне в хаотично общо сбиване. Мориган се радваше, че те с Фенестра се целят в зеленото.

Фен обаче не забави ход в зеления сектор. Не свиха по улица „Мейхю“, както им бе наредил Юпитер. Профучаха покрай нея и навлязоха в жълтия сектор. Мишените ставаха все по-малко и по-нарядко; ако скоро не удареха някоя, можеше да пропуснат шанса си. Но Фен продължаваше напред, право между жълтите мишени, а после и между оранжевите, без никакъв признак, че се кани да спира.

— Фен! — изкрещя накрая Мориган. — Фен, спри! Къде отиваш?

— Площад „Кураж“ — извика в отговор Фен. — Ще ти осигурия златна мишена!

Мориган почувства как кръвта се оттича от лицето ѝ. Къде ѝ беше умът на Фенестра? Беше полудяла; състезателният дух от бойните клетки я бе завладял.

— Не... Фен, Юпитер каза...

— Юпитер казва много неща. За мен всички те са просто шум. Дръж се здраво!

Фен мина на турбопредавка, криволичеше между кандидатите с грация, на каквата Мориган не смяташе, че е способна. Прескачаше по три-четири глави наведнъж и се приземяваше елегантно на най-мъничката свободна площ, а после без нито миг забавяне скачаше пак. Несъмнено тя бе тъкмо такова „животно за всякакъв терен“, на каквото се бе надявал Юпитер — скачаше от земята на дърветата, отгласкваше се от стените на сградите. Мориган можеше само да се стиска за нея на живот и смърт.

Озърна се през рамо и видя, не без известно злорадство, че Ноел и кобилата ѝ ги няма — бяха изчезнали напълно, сякаш тълпата ги бе погълнала или бяха кривнали в някоя странична уличка.

Мъничък кълн надежда разцъфтя в сърцето на Мориган. Може би Фен беше права — може би наистина щяха да успеят да докопат златна мишена!

Но пренебрежливият носорог набираше скорост. Сега вече Мориган можеше да разгледа добре ездача му и с изненада установи, че го познава — беше ужасната приятелка на Ноел. Само че сега тя не се смееше като хиена, както на Чудното посрещане. Нито пък беше самодоволна и надменна както на Книжното изпитание. Изглеждаше... ужасена. Дългата ѝ черна плитка се бе разплела наполовина и се подмяташе диво, а тя крещеше и дърпаше с всички сили юздите, но без никаква полза; беше загубила контрол над животното си. (Това чувство бе познато на Мориган.)

Носорогът пък, от друга страна, беше целеустремен и решителен. Осъзнаваше кой е най-сериозният му съперник и се насочваше право към него, с рога напред.

Мориган задържа бясно козината на Фен и закрепя в ухото на суперкотката единствените думи, които умът успя да сложи в устата ѝ:
— Фен! Носорогът!

14. БЛАГОРОДНОТО ЖИВОТНО

— Идва право към нас!

Фен не се озърна назад, а вместо това увеличи скоростта и започна да криволичи наляво-надясно в опит да се отърве от носорога. Голямото животно я следваше, но далеч не толкова грациозно, блъскаше се в другите кандидати и ги събаряше сред викове и трясъци. Мориган хвърли поглед през рамо и видя, че приятелката на Ноел се взира напред, ококорена от ужас, неспособна нито да отклони животното, нито да го забави, неспособна да стори каквото и да било, освен да стиска юздите на живот и смърт.

Фен тичаше все по-бързо, увеличавайки дистанцията между себе си и множеството; само подивелият носорог оставаше близо зад нея.

— Просто го пусни да ни задмине! — извика Мориган, но Фенестра не я чу или пък не пожела да я чуе. Тя беше освирепяла, обсебена само от една мисъл, почти полудяла... но освен това вече дишаше тежко и започваше да губи сили.

Изведнъж носорогът вече громолеше редом с тях, клатейки огромната си глава.

— Внимавай, Фен! — извика Мориган, когато звярът ги блъсна силно отстрани. Момичето на гърба му изпищя. Мориган се хвърли върху косматата шия на Фен и се вкопчи здраво. Суперкотката залитна, но бързо възстанови равновесието си и замахна отбранително с лапа към носорога. Дългите ѝ остри нокти одраха муцуната му и той изрева от болка.

Мориган вдигна глава, щом чу друг пронизителен писък зад тях. Обърна се тъкмо навреме, за да види как носорогът се спъна и хвърли ездачката си. Момичето се приземи с ужасно тупване. Животното се преметна презглава, а после се изправи със залитане и се втурна по най-близката странична улица, явно забравило жаждата си за златна мишена. Квичеше високо, докато бягаше, а от дълбоките резки върху муцуната му се стичаше кръв; цялата му свирепост и агресия се бяха изпарили само от един замах на могъщите нокти на Фен. Фенестра продължи да се носи напред, най-после свободна от своя преследвач.

Ездачката му, приятелката на Ноел, остана по средата на булевард „Гранд“. Тръсна глава, изглеждаше зашеметена. Останалите кандидати ги настигаха и скоро щяха да я връхлетят. Тук-там зад нея избухваха мишени, изхвърляха във въздуха облаци яркорозов и червен прах, и ездачите се приближаваха все повече към момичето, което седеше неподвижно на земята.

Мориган погледна напред. На сто метра пред тях булевард „Гранд“ излизаше на огромен павиран площад, а в центъра му се виждаха те — четири златни мишени, разположени на равно разстояние по края на изящен фонтан. Мориган едва-едва различаваше петата мишена в центъра на фонтана, на върха на статуята. Тя блестеше на слънцето, щръкнала от устата на една бетонна риба.

Бяха близо — *толкова близо*. Пред тях нямаше никого. Площад „Кураж“ беше празен. Тя можеше наистина да *спечели* гонитбата, да докопа златна мишена...

Но Мориган се озърна пак през рамо.

Момичето още беше там. Изглеждаше замръзнало във времето, вираше се назад към стената от копита и разноцветен прах, която се носеше с грохот към него без никакви признаци на забавяне.

Сърцето на Мориган се сви.

— Фен, трябва да се върнем! — извика тя. — Те ще я стъпчат.

Фен не я чу или пък, ако я чу, не ѝ обърна внимание.

Мориган я дръпна грубо за ушите.

— Фен! Те ще я убият!

Фенестра изръмжа.

— Ти осъзнаваш ли, че това е *състезание*? — Но още докато го казваше, вече обръщаше назад и се втурна към мястото, където момичето седеше безпомощно, стиснало крака си.

— По-бързо, Фен!

Фенестра се хвърли с всички сили и успя да стигне до момичето от носорога тъкмо навреме, за да го грабне в зъбите си и да отскочи от пътя на връхлитащата гълпа в една пресечка на булеварда. Останалите кандидати прелетяха с грохот през мястото, където то бе седяло допреди секунди.

Фен замахна силно с глава и метна момичето на гърба си, точно пред Мориган. То трепереше и плачеше.

— О, стига си циврила — изръмжа суперкотката.

Мориган насочи треперещите ръце на момичето към гъстата козина на шията на Фен и му помогна да се хване за нея. Трепна, когато покрай тях, вдигайки облаци прах, профучаха последните няколко кандидати с животните си. Мориган, Фен и момичето с носорога бяха останали в покрайнините на надпреварата. Беше безнадеждно. Златните мишени щяха да изчезнат до секунди.

— Може би — каза Мориган, задъхана и обзета от отчаяние, — може би има шанс да се върнем до зелените мишени или... или до жълтите...

— Дръж се — нареди Фен.

— Не мога просто да се предам, Фен! Някъде трябва да има останала някоя...

— Не, глупачке, искам да кажа „дръж се за козината ми“. Ама здраво. — Мориган се подчини и Фен отстъпи назад. — Все още се целим в златото.

Фонтанът на площад „Кураж“ приличаше на сцена от някоя апокалиптична битка. Четирите златни мишени, разположени около него, вече бяха ударени... но последната оставаше, на метри високо във въздуха, все още блестяща в устата на рибешката статуя, недокосната. Водата отдолу кипеше, докато десетки — може би близо

сто — деца газеха през нея, затънали до кръста, зарязали своите животни, за да продължат сами. Те крещяха и се блъскаха, натискаха се един друг под водата в отчаяния си стремеж да се доберат до мишената. Неколцина вече бяха стигнали до статуята и се катереха по перките и опашката ѝ, ритяха кандидатите под себе си, които се опитваха да ги издърпат надолу. Сцената бе кошмарна и Мориган се отвори от мисълта да се присъедини към тях.

Но Фенестра не можеше да бъде спряна. Тя отстъпи назад, засили се и скочи на гърбовете на изоставените около фонтана коне, щрауси и зебри, като ги използваше, за да стъпва по тях. Изстреля се с мощните си задни лапи и прелетя във въздуха над другите кандидати, за да кацне на върха на статуята, да увие лапи около рибешката глава и да забие нокти в нея.

— Удари я! — извика Фенестра.

Мориган се протегна колкото може по-нависоко, пръстите ѝ почти я достигаха... *почти я достигаха...*

Но приятелката на Ноел беше по-близо. Тя сякаш се бе съвзела от падането и се катереше по шията на Фенестра, забивайки колене точно под лопатките на гигантската котка. Протегна се нагоре, Мориган също посегна иззад нея и двете едновременно удариха по мишената.

БУМ!

Тя избухна в облак от златен прах, който покри лицето на другото момиче, белите му дрехи и дългата, люлееща се плитка в цвета на победата...

... и пропусна напълно Мориган.

— Един по един, моля, *един по един!* — извика раздраженият чиновник от Обществото. — И така, кой удари мишената? Кой яздеше голямата котка?

— Аз — отговориха едновременно Мориган и другото момиче. После се обърнаха да се втренчат свирепо една в друга.

— Аз — повтори Мориган. — Аз яздох голямата котка.

— А името ти е?

— Кадънс — прекъсна я другото момиче. — Казвам се Кадънс Овъглен и аз яздох голямата котка. Аз ударих мишената.

— Не, аз ударих мишената! Аз съм Мориган Врана и суперкотката е *мое*то ездитно животно. Кадънс падна от нейното — тя беше на носорога — и ние се върнахме да...

— Аз седях отпред — прекъсна я Кадънс. — Седях отпред, така че сами разбирате, че аз трябва да съм ударила мишената. Погледнете ме, покрита съм със злато!

Чиновникът местеше поглед от Мориган към Кадънс и обратно.

— Вярно ли е? Тя ли седеше отпред?

Мориган бе смаяна. Не можеше да отрече, че действително Кадънс бе седяла пред нея и затова бе покрита със златен прах. Но това беше абсурдно! Една такава глупава подробност не би могла да означава нищо — просто *не би могла*. Не беше честно.

— Ами, да, но... само защото се върнахме да я вземем. Иначе щяха да я стъпчат!

Чиновникът изпръхтя.

— Да не си мислила, че това ще ти осигури място в Чудното общество? — Поклати глава. — Защо всички си въобразяват, че *доблестта* и *спортменството* ще им спечелят някаква благосклонност? Ние ви проверяваме за упоритост и амбиция, не за скапана доброта.

— Не е там работата — каза отчаяно Мориган. — Суперкотката беше *мое*то ездитно животно и се качи на статуята за мен, а не за Кадънс. Аз ударих мишената! Това е просто...

— Глупости — прекъсна я Кадънс с niskия си глас, който приличаше на жужене на оса. Тя пристъпи към чиновника и вдигна очи към него. — Онази котка беше *мое*то ездитно животно. Аз ударих златната мишена и аз *ще се класирам* за следващото изпитание.

Чиновникът ѝ подаде малък златен плик, който Кадънс прибра триумфално в джоба си и избяга.

На Мориган ѝ идеше да закрепци от несправедливостта на всичко това, но никакъв звук не пожела да излезе от устата ѝ. Вместо това тя впери студен и обвинителен поглед в чиновника.

— Онзи котка е била нейното ездитно животно — каза той, свивайки рамене. — Тя е ударила златната мишена. Тя ще се класира за следващото изпитание.

Мориган се спихна като пробита велосипедна гума. Беше изхвърчала. Край.

В този момент покрай нея мина наперено Ноел, заобиколена от приятелките си. Тя също бе покрита с блестящ златен прах и държеше златния си плик като някакъв трофей.

— Видях една розова мишена на ъгъла на улица „Родерик“ и реших да я ударя, не знам защо. Може би защото розовото е любимият ми цвят — подхвърли тя безгрижно. — Представете си колко се изненадах, когато се оказа, че това е една от скритите златни мишени! Предполагам, че просто имам късмет. — Тя погледна към Мориган и се усмихна при вида на все още белите ѝ дрехи.

Улица „Родерик“, помисли си горчиво Мориган, спомняйки си какво ѝ бе прошепнал в ухото нейният покровител на стартовата линия. „Родерик“. Това не беше име на човек; беше упътване към златната мишена. Ноел изобщо не бе имала късмет — Баз Чарлтън ѝ бе помогнал да излъже! Беше ѝ казал къде ще се намира скритата златна мишена.

Нищо чудно, че тя единствена от кандидатите знаеше за тайната вечеря! Баз ѝ издаваше тайни, даваше ѝ всичко необходимо, за да преодолее изпитанията.

Мориган се отпусна на ръба на фонтана, кипнала от възмущение заради измамите на Кадънс и Ноел и смазана от собственото си поражение. Чувстваше се толкова глупава. Нещо повече, изпитваше ужас от онова, което ѝ предстоеше. Щяха да я изритат от Невърмур, разбира се, а после... после...

Ловците от дим и сенки се надигнаха във въображението ѝ като голям черен рояк, затъмниха слънцето и потопиха деня в още по-дълбок мрак.

Когато Юпитер чу историята ѝ, онемя. Фенестра беше бясна.

— Къде е тоя чиновник? — фучеше тя, крачейки напред-назад, оголила жълтите си зъби. — Ще му взема бележника и ще му го натикам в...

— Трябва да си вървим — каза изведнъж Юпитер и се озърна през рамо. — Трябва да си вървим още сега. Той е тук.

— Кой... о! — Стомахът на Мориган се сви от ужас. През тълпата от кандидати и покровители криволичеше малък отряд

полицаи в кафяви униформи, водени от може би третия ѝ най-омразен човек в Невърмур (след Кадънс Овъглен и Ноел Девъро).

Юпитер сграбчи Мориган за ръката и понечи да я поведе в обратната посока, но откри, че пътят им е преграден от още кафяви униформи. Бяха заобиколени от смрадливци.

— Сега ще видя онези книжа, капитан Норт. — Инспектор Флинтлок, грейнал от усещането си за правота, протегна длан. — Дайте ми ги.

Мориган затаи дъх. Зачуди се дали ще има възможност да се върне в „Девкалион“, преди да я депортират. Дали ще може да се сбогува с обитателите му, да си събере багажа и... Хоторн! Не можеха да я накарат да си тръгне, без да си вземе довиждане с най-добрия си приятел, нали? Тя огледа трескаво площад „Кураж“ в опит да го види за последен път. Зачуди се дали той беше ударил някоя мишена.

„Ами ловците от дим и сенки? — обади се едно тънко паникьосано гласче в главата ѝ. — Дали те ще ме чакат на границата?“

— За кои книжа говорите, инспектор Флинтлок? — попита Юпитер и се усмихна любезно. — Сутрешните вестници ли? Всички те вече или са постлани в котешки тоалетни, или в тях са завити риба с пържени картофи. Трябва да отбележа, че е *прекрасно*, дето се опитваш да си в течение на събитията, Флинти. Браво на теб. Обади ми се, ако имаш нужда някой да ти помогне да прочетеш по-дългите думи.

Челюстта на Флинтлок трепна, но усмивката не слезе от лицето му.

— Много остроумно, Норт. Да, много остроумно. Говоря, разбира се, за документите на *бившата* ти кандидатка: паспорта ѝ за Свободния щат, документите ѝ за жителство в Седма област и ученическата ѝ виза за Невърмур. Документите, които с един поглед ще ме убедят веднъж завинаги, че *бившата* ти кандидатка има всяко право да живее тук, в Първа област на Свободния щат, и не е всъщност гадна нелегална, вмъкната под прикритието на нощта от предателската република Зимномория.

— Ах, *тези* документи! — възкликна Юпитер. — Ами така кажи! — С драматична въздишка той заопипва театрално сакото си, обърна джобовите навън и даже бръкна в буйната си брада да търси несъществуващите документи. Мориган би се засмяла, ако това не беше най-невеселият ден от живота ѝ.

— Губя търпение, Норт.

— Да, извинявай, ето ги — а, не, съжалявам, това е носна кърпичка. Почакай малко.

Мориган се зачуди дали да не побегне. Ако успееше да се промуши покрай смрадливците, докато са разсеяни, би могла да се добере до най-близката спирка на чадържелезницата.

Направи небрежна крачка встрани, просто за опит. Никой не я сграбчи. Тя се огледа — смрадливците се бяха съсредоточили изцяло върху Юпитер и неговия цирк с търсенето на документите. Тя направи още една крачка и още една, спомняйки си как Хоторн се бе изнизал от местопрестъплението след изсипването на жабите. Още няколко крачки и щеше да потъне в тълпата, и тогава би могла да си плюе на петите.

— Мориган *Врана!* — прогърмя един глас. Мориган замръзна. Това беше краят. Щяха да я арестуват. Сбогом, Невърмур.

— Мориган *Врана!* Момичето с котката! Къде е? Някой виждал ли е Мориган *Врана*, момичето, което яздеше котката?

Беше чиновникът от гонитбата. Той я забеляза и се доклатушка до нея, размахвайки плик с цвят на слонова кост.

— Ето те и теб! Слава богу, че те намерих. Дръж, това е твое.

Тя взе плика.

— Какво е?

— А на теб на какво ти прилича? Поканата ти за следващото изпитание, разбира се.

Главата на Мориган се завъртя рязко към Юпитер, който изглеждаше също толкова зашеметен. Устата на Флинтлок се отвори и затвори, но от нея не излезе нито звук. Приличаше на златна рибка, изхвърлена от аквариума си, която лежи на килима и се мъчи да си поеме въздух.

Мориган почти не смееше да се надява, че е чула вярно.

— Ама... ама вие казахте... ама *Кадънс*...

— Е, да, обаче имаше... произшествие. Малко смущаващо всъщност. Един от онези проклети еднорози се оказа пегас със сгънати криле и фунийка за сладолед, залепена за главата му. Не мога да повярвам, че не сме го забелязали по-рано. Много жестоко към бедното създание, разбира се, и в пълен разрез с правилата. Макар и да не са *използвали* крилето, правилникът изрично гласи, че в

Изпитанието на гонитбата не може да се използват никакви летящи животни. Така или иначе, онзи кандидат е дисквалифициран, което означава, че се отвори едно място и, ами... — Той изглеждаше малко смутен. — Поради... въз... *необичайните* обстоятелства около твоето... въз... ами, решихме, че така е справедливо. Честито.

Мъжът се отдалечи с тътрене и остави Мориган преливаща от радост, зяпнала безценния плик в ръцете си, все едно е изсечен от диамант. Не беше златен — нямаше да я вкара на тайната вечеря на старейшините, — но изобщо не й пукаше.

— Успях — прошепна тя, после добави по-високо: — Класирах се за следващото изпитание.

Скъса плика и прочете на глас бележката вътре.

Честито, кандидат.

Ти доказва своята упоритост и амбиция и си спечели място в следващия кръг от изпитания за набор 919 на Чудното общество.

Изпитанието на страха ще се състои през есента на Първа година, на неуточнена дата, време и място.

Юпитер се засмя — мощен, експлозивен, радостен смях, който отекна в ушите на Мориган. Даже Фенестра се изкиска хрипливо. На Мориган й се искаше да скача от радост. Никога не бе чувствала такова щастие, такова облекчение.

— *Блестящо*, Мог. *Блестящо*. Извинете, инспекторе, ще трябва да почакате за онези документи. В настоящия момент въпросът за гражданството на Мориган си остава вътрешна работа на Чудното общество. *Ха-ха!*

На инспектор Флинтлок буквално му беше избила пяна на устата.

— Това не е краят — заплаши той и в гнева си удари с палката по собственото си бедро. Мориган трепна — сигурно го бе заболяло. — Моите очи са навсякъде, Мориган Врана. Ще те наблюдавам — ще наблюдавам и двама ви. Много зорко.

Инспекторът се въртна кръгом и се отдалечи, следван плътно от колегите си в кафяви униформи.

— Изрод — извика подире му Фенестра.

15. ЧЕРНИЯТ ПАРАД

ЕСЕНТА НА ПЪРВА ГОДИНА

— Трябва ми дама, моля.

— За какво ти е?

— Просто ми трябва. Дай ми я.

Със силна престорена въздишка Хоторн прерови колодата, докато не намери дама каро.

— Не мисля, че го правиш както трябва.

След успеха им в Изпитанието на гонитбата (Хоторн беше ударил оранжева мишена — и яздеше камила, определено не леопард) Юпитер беше обещал, че Мориган и приятелят ѝ могат да прекарат заедно в „Девкалион“ нощта на Все светии — стига да се закълнат, че няма да спазват часа за лягане, ще ядат много захар и ще вършат поразии. Верни на думата си, те вече бяха унищожили няколко шепи сладки и сега се учеха да играят покер в музикалния салон, докато чакаха Фен, която щеше да ги заведе на Черния парад в полунощ.

По случай Все светии салонът бе осветен само със свещи и тиквени фенери. Франк, вампирът джудже, пееше отвратителна песен как ще обезглави страховитите си врагове и ще им изпие кръвта. Гостите пляскаха в ритъм, омагьосани от идеята, че дребосъкът би могъл да обезглави някого изобщо, бил той страховит или не.

Мориган нареди картите си като ветрило на масата.

— Покер!

Хоторн ги огледа.

— Това не е покер.

— Напротив, покер е, виж: един ден дама каро била в парка и разхождала кучето си, вале каро. Срећнала поп купа и двамата се влюбили. Оженили се след шест (шестица купа) седмици и имали три (тройка каро) деца, и живели дълго и щастливо. — Тя се ухили победоносно. — Покер.

Хоторн изстена и хвърли картите си.

— Наистина е покер. Пак печелиш. — Той избута голямата купчина сладки към нейния край на масата.

— Благодаря, благодаря, приятели — казваше високо вампирът джудже. — А сега, в тази нощ на Все светии, нощта, в която се чувстваме най-близо до онези, които сме загубили... в чест на скъпата ми покойна майка ще ви изпея любимата й песен. — Публиката му загука съчувствено. Франк даде знак на пианиста. — Уилбър, ако обичаш — „Влюбих се в удушвачка“ в ре минор.

— Къде е Фен? — попита Хоторн, докато разбъркваше апатично картите. — Вече е почти десет и половина! Ако не тръгнем скоро, ще заемат всички хубави места.

— *Влюбих се в удушвачка, тя обича да души. Гърлото ми тя докопа и сърцето ми плени...*

Още от началото на есента Хоторн не говореше за друго, освен за Черния парад, и тъй като Юпитер щеше да марширува редом с останалите от Чудното общество, беше убедил Фенестра да придружи вместо него Мориган и Хоторн. Фен се беше съгласила след силни възражения, и то едва след като изтръгна от Юпитер обещание, че ако не се държат прилично, тя ще може да слага сърбящ прах в чаршафите на Мориган в продължение на месец.

— Фенестра прави нещата по свое собствено разписание — каза Мориган и ухапа едно кисело скелетче.

— Стисне ли с ръцете яки мършавото ми вратле, в миг звездите заблестяват, тупка моето сърце!

Франк завърши песента си с драматичен жест и висока нота, която накара Мориган и Хоторн да трепнат. Останалите гости избухнаха в аплодисменти и вампирът джудже се поклони ниско.

— Някакви желания? — попита Франк.

— Изпей нещо страшно! — извика един младеж.

— А! Обезглавяването и душенето не са достатъчно страшни за теб, така ли? — В очите на Франк проблесна искрица. — Тогава може би ще искаш да чуеш песен за... Чудотвореца?

Гостите ахнаха и се разсмяха нервно. Седналият на масата за карти Хоторн застина неподвижно.

— Да отидем да чакаме във фойето, а?

— Фен каза да я чакаме тук — рече Мориган. — Ще се сърди, ако излезем. Какво има?

— Просто... — Той преглътна и понижи глас. — Искан ми се той да не пее за Чудотвореца.

— Чудотвореца. — Мориган завъртя очи. — Какъв е тоя Чудотворец всъщност? Защо всички се плашат толкова от него?

Хоторн се опули.

— Ти не знаеш за Чудотвореца?

В другия край на стаята пианото дрънна и замлъкна.

— Възможно ли е това? — извика Франк. Взираше се право в Мориган. — Възможно ли е това дете никога да не е чувало историите за Чудотвореца?

Публиката му се обърна и се втренчи в Мориган шокирано.

— Искан да кажа — поясни Мориган, — чувала съм за него, но... — Тя сви рамене и отхапа главата на един желиран призрак.

— Възможно ли е — продължи Франк, повишавайки глас — тя да не знае нищо за създаването, което наричат Касапина на Невърмур? Проклятието на столицата? Онзи ужасен дявол с черна уста и празни очи?

Хоторн издаде задавен гърлен звук. Мориган въздъхна.

— Добре де, какъв е той? — попита тя раздражено.

— Дете мое, мило мое дете — въздъхна вампирът джудже и заметна плаща около себе си с величествен жест, — може би е по-добре да не знаеш...

Гостите се хванаха на въдицата му.

— Разкажи ѝ, Франк — завикаха те и запляскаха със свирепа настрада. — Разкажи ѝ за Чудотвореца!

— Щом настоявате — отвърна той, придавайки си неохотен вид. Пианистът удари силен драматичен акорд и Мориган се изкиска. Всичко това беше доста глупаво, помисли си тя.

— Кой — или *какво* — е Чудотвореца? — започна Франк. — Човек ли е, или чудовище? Дали живее само във въображението ни, или се спотайва в сенките и чака... да ни се нахвърли? — Франк се метна към група жени, които запищяха, първо от страх, а после от смях. — Човек ли е, или свирепо животно, което ще къса света с нокти и зъби, докато не погълне всички ни?

Тук той направи пауза, за да оголи собствените си внушителни кучешки зъби, и из стаята се разнесоха ахкания и кикот.

— Чудотвореца е всичко това. Той е призрак, който живее в мрака и дебне, вечно дебне, чака деня, когато ще сме свалили защитите си, когато няма да го очакваме, когато почти ще сме забравили, че съществува. — Франк грабна една свещ от свещника и я поднесе под брадичката си, така че сиянието ѝ да озари зловещо лицето му. — И тъкмо тогава ще се върне.

— Дрън-дрън — обади се един тих глас от ъгъла. Мориган се обърна и видя госпожа Чанда да играе шах с портиера Кеджъри Бърнс. Дватамата се вираха съсредоточено в дъската и почти не обръщаха внимание на музикалните изпълнения в другия край на стаята.

Кеджъри изсумтя в знак на съгласие.

— Аха, пълни глупости.

— Така ли? — попита Мориган. — Значи Чудотвореца не е истински?

Госпожа Чанда въздъхна.

— О, истински е. Но аз не бих питала за него този острозъб фукльо — промърмори тя и кимна към Франк, който сега танцуваше степ в музикалната пауза. — Той не може да различи истинския Чудотворец от фикус в саксия. Мисли си, че е забавно да плаши хората.

Мориган се намръщи.

— Но *защо* всички се страхуват толкова от Чудотвореца? Какво представлява той?

— Много добър въпрос — кимна госпожа Чанда. Кеджъри поклати предупредително глава, но тя махна с ръка. — О, Ри-ри, тя рано или късно ще разбере. По-добре да чуе истината от нас, отколкото куп дивотии от някой идиот, не мислиш ли?

Кеджъри вдигна ръце, признавайки поражението си.

— Добре де, но не мисля, че на Норт това ще му хареса.

— Норт трябваше сам да й го каже. — Госпожа Чанда млъкна за момент, за да вземе офицера на Кеджъри и да отпие от брендите си. — Та така. Франк, разбира се, се държи глупаво, но поставя интересен исторически въпрос: Чудотвореца човек ли е, или чудовище? Със сигурност някога е бил човек. *Изглеждал* е като човек, макар че почти всички негови снимки и портрети от младите му дни са унищожени. Някои казват, че той се обърнал наопаки и мракът в него излязъл навън, така че всички да го виждат. Казват, че бил ужасно деформиран, че зъбите, устата и бялото на очите му станали черни като паяк. Че кожата му била сива и гниеща, също като гниещата му душа.

— Вярно ли е, че са го прокудили от Невърмур? — попита Хоторн.

— Да — потвърди госпожа Чанда с мрачна физиономия. — Вече над сто зими той се намира в изгнание. Забранено му е да влиза в Невърмур и във всички седем области на Свободния щат. До ден-днешен той стои навън, възпиран от силата на този велик и древен град, от задружните усилия на Кралския магьоснически съвет и Паранормалната лига, от границите ни, където пазят сухопътните сили, в небето над тях бдят военновъздушните сили, наоколо патрулират смрадливците, и всичко това се надзирава от скришните и вероятно още десетина други тайни организации, които съществуват единствено за да ни пазят от Чудотвореца. Хиляди мъже и жени работят непрестанно, ден и нощ, по седем дни в седмицата, вече повече от сто години, за да ни пазят от един-единствен човек.

Мориган преглътна. Хиляди хора... само заради *един човек*?

— Защо? Какво е направил?

— Бил е човек, който се е превърнал в чудовище, ето какво е направил — обади се Кеджъри. — Чудовище, което създадо свои собствени чудовища. Бил е толкова гениален — талантлив и извратен, — че решил да си играе на бог. Създал огромна армия от страховити

същества, с които смятал да завладее Невърмур и да пороби жителите на нашия град.

— Защо?

Кеджъри премигна.

— Заради власт, предполагам. Той искал да притежава града, а оттам и цялото кралство.

— Някои хора му се опълчили и се опитали да го спрат — добави госпожа Чанда. — Но били избити. Смели, самоотвержени мъже и жени, погубени от Чудотвореца и неговата армия от чудовища. Това е станало недалеч оттук, в Стария град. Мястото, където загинали, било кръстено на тези смели хора. Площад „Кураж“.

— Ние бяхме там. Там свърши Изпитанието на гонитбата — каза Мориган и Хоторн кимна мрачно. Трудно беше да си представиш онзи павиран, слънчев площад, оплискан в кръвта на избити хора. — И... ах, да! Ние четохме за клането на площад „Кураж“, нали, Хоторн? Когато учехме за Книжното изпитание. Само че в „Енциклопедия на невърмурските варварщини“ не се споменава нищо за Чудотвореца.

— Естествено, че не — съгласи се Кеджъри и повдигна многозначително вежда срещу госпожа Чанда. — Дори в учебниците по история няма и дума за Чудотвореца.

— Никой не знае какво точно се е случило с Чудотвореца в онзи ден — продължи госпожа Чанда, без да обръща внимание на коментара му. — Някои казват, че бил отслабен от атаката. Други, че чудовищата му го изоставили — че им харесало да убиват и се изпокрили в тъмните кътчета на Невърмур, където още се спотайват и избиват жителите му един по един, в очакване на деня, когато господарят им ще се върне да завладее града.

— Чанда... — обади се Кеджъри и я стрелна с многозначителен поглед.

— Какво? Така казват някои.

— Не е вярно, мъничките ми — каза портиерът. — Това е само страшен слух.

— Никога не съм твърдяла, че е вярно, Ри-ри. Казах само, че така разправят хората — заяви наежено госпожа Чанда. — Както и да е, след този ден Невърмур затворил навеки вратите си за него. Разбира се, забраната е подсилена от чародеи и магьосници, от смрадливците и

скришните и всички останали, но всеки знае, че това, което държи Чудотвореца навън, всъщност е самият Невърмур.

— Как? — полюбопитства Мориган и хвърли поглед към Хоторн, който преглътна мъчително. Стори й се, че по челото му е избила пот. — И какво ще стане, ако Чудотвореца намери начин да се върне?

— Това е дъвен и могъщ град, деца — изтъкна Кеджъри, — закрилян от древна и могъща магия. По-могъща от всякакви Чудотворци, не се тревоже...

— Ето я Фен! — извика внезапно Хоторн. Сграбчи Мориган за ръката и се втурна да посрещне суперкотката на вратата, явно нетърпелив да остави зад гърба си всички приказки за Чудотвореца.

Невърмур беше пълен с призраци.

А също така с вампири, върколаци, принцеси и пъпчиви вещици. Имаше и няколко феи. Тук-там някоя тиква. Хиляди костюмирани хора се редяха покрай главната улица, очаквайки началото на празненствата за Все светии.

Мориган потри ръце, за да се стопли, и уви шала по-плътно около врата си. Двамата с Хоторн се хилеха въодушевено, а дъхът им излизаше на облачета в мразовития есенен въздух. Бяха успели да си пробият път през тълпата до мястото, което Юпитер им бе гарантирал, че е най-хубавото по пътя на парада, точно на ъгъла на улица „Дякон“ и авеню „Макласки“.

Чудното общество бе положило началото на този парад преди стотици години, каза им Юпитер. Първоначално той бил само мълчалива процесия от членове на Обществото, облечени в тържествени черни униформи, със златното Ч на гърлото им, които марширували в чест на своите събратя, умрели през изминалата година. В нощта на Все светии, когато стените между живите и мъртвите са най-тънки, те минавали по улиците в редици по девет.

С течение на годините жителите на Невърмур започнали да се събират да гледат мълчаливо процесията и да отдават почит. Това се превърнало в една от най-святите традиции на града и я нарекли Черния парад. През епохите той се превърнал в нещо далеч по-шумно и пъстро, но Чудното общество все още поддържало традицията, като марширувало първо.

Тълпата бе притихнала зловещо, докато минаваха първите тържествени редици от по деветима. Чуваше се единствено екоът от стъпките им по паветата. По едно време на Мориган ѝ се стори, че зърна голямата рижа глава на Юпитер, но имаше толкова много членове на Обществото и те минаваха толкова бързо, че нямаше как да е сигурна. Израженията им бяха мрачни, а очите им сезираха право напред. Тук-там имаше празни места и някои от маршируващите носеха свеци — по една за всеки от починалите, беше казал Юпитер. Най-младите членове на Обществото, които изглеждаха само малко поголеми от Мориган, вървяха в първата редица. Тя предположи, че са от набор 918.

Дали двамата с Хоторн щяха да участват в парада следващата година? — зачуди се Мориган. Трудно ѝ беше да си представи Хоторн да запази сериозно изражение толкова задълго.

В главата ѝ нахлу друг неканен образ: Хоторн и Ноел, крачещи един до друг. „Това е доста по-вероятно“, помисли си тя окаяно. Драконовият ездач и момичето с ангелски глас, влели се в редиците на талантивите членове на Обществото, да маршируват по улиците на Невърмур. Въодушевляването ѝ помръкна малко.

Когато Чудното общество стигна до края на маршрута, започна най-после „истинският парад“ (както го наричаше Хоторн). През тълпата пробяга вълна на въодушевляване, когато музиката засвири.

— Никога досега не съм стоял толкова напред! — възкликна Хоторн.

— Никога досега не си бил с Фен, която да плаши хората — отбеляза Мориган и хвърли поглед към суперкотката, която се извисяваше зад тях, привличайки тревожните погледи на минувачите.

Макар да не бе очарована от ролята си на бавачка, Фен вземаше задълженията си много на сериозно. Когато някой се приближеше прекалено, тя изфучаваше и оголваше зъби, докато онзи не отстъпи ококорен, така че около Мориган и Хоторн като по чудо се бе образувал празен кръг. Фен приличаше на злонравно, космато силово поле.

Парадът бе предвождан от оркестър, маскиран като демони, дирижирани от призрак. Следваше ги процесия от нещо като градински храсти, подрязани във вид на животни и оживени от някаква загадъчна комбинация от кукловоди и механика. Един храст мамут

размахваше насам-натам грамадните си бивни, а един листат зелен лъв ръмжеше към групите пицци деца.

Мориган и Хоторн на свой ред започнаха да пицят и да се смеят, когато парадните платформи минаха покрай тях. Имаше ужасяваща кукла на върколак, висока колкото триетажна сграда, раздвижвана от група хора долу с помощта на дълги дървени пръти. Те можеха да я накарат даже да щрака с челюсти и да мига с жълтите си очи.

Но най-любим на Мориган бе Съюзът на невърмурските вещици.

— Тази година май се придържат строго към клишетото — отбеляза Фен с тон на неохотно одобрение. Вещиците носеха заострени черни шапки и имаха залепени фалшиви брадавици на носовете. Някои държаха черни котки, а други летяха на моторизирани метли. Във въздуха ехтеше кикот. — Обикновено все викат: „О, не ни вкарвайте в стереотипи, ние сме обикновени хора“. Така е по-добре. Браво, дами!

Възрастните в тълпата бяха не по-малко развълнувани от децата, приветстваха с радостни възгласи всяка платформа, докато минаваше покрай тях. С едно изключение: когато се появи гигантска кукла на старец с късо наметало, придружена от стържещи цигулки и страховита музика на орган, тя бе посрещната с ахкания и неодобрителни погледи. Не беше толкова голяма като куклата на върколака и по мнението на Мориган далеч не бе толкова страшна — но много от родителите изглеждаха доста недоволни, докато минаваше покрай тях, а децата криеха лицата си. Дори Фен се мръщеше, макар че Мориган не можеше да каже дали това е всекидневното й сърдито въсене или сърдитото й въсене за специални случаи.

— Защо трябва да развалят цялата веселба? — подхвърли една дама наблизко и закри очите на малкия си син. — Някои неща са прекалено страшни дори за Черния парад. Чудотвореца! И таз добра.

— Това ли бил Чудотвореца? — Мориган се засмя и се обърна към Хоторн, който се взираше предпазливо в куклата.

Тя не изглеждаше страшна. Просто един прегърбен старец с остри черни зъби, черни очи и развяващо се наметало, чиито пръсти завършваха с дълги остри нокти. От ръцете и очите му сегиз-тогиз бликваха искри и от един високоговорител в устата му се разнасяше лудешки смях. Мориган се зачуди как може някой да се плаши от нещо толкова глупаво, но после си спомни за клането на площад „Кураж“ и в

главата ѝ отекнаха думите на госпожа Чанда: „Той е бил човек, който се превърнал в чудовище“.

— Ето я! — извика Хоторн, вперил упорито поглед покрай куклата на Чудотвореца. — Платформата на гробището Мордън. Тя е най-хубавата.

Платформата беше направена да изглежда като истинско гробище, забулена в бяла мъгла и гъмжаща от зомбита. Мориган знаеше, че това са само хора, облечени като зомбита — зеленият грим ги издаваше, — но все пак я побиваха тръпки от тях; те стенеха и се опитваха да се изровят от пресните гробове, посягаха през решетките на оградата от ковано желязо на платформата към децата, които се разкъсваха между радостен смях и ужасени писъци.

Хоторн бе прав; това наистина беше най-хубавата платформа. Тълпата явно споделяше това мнение, защото всички се блъскаха да излязат по-напред и се надигаха на пръсти, за да я видят. Един мъж пред тях вдигна сина си на рамене, закривайки напълно гледката за Хоторн и Мориган.

Хоторн изстена.

— Ела... там отзад има контейнер за боклук. Ако се покатерим на него, ще можем да виждаме.

Мориган се поколеба.

— Ама Фен...

— Няма да се бавим. Бързо, докато се е разсеяла! — подкани Хоторн и кимна към суперкотката, която размахваше лапи към зомбитата, посягащи между решетките.

— Добре — изсумтя Мориган, — но кълна ти се, ако получа сърбящ прах в чаршафите...

Пресечката беше мръсна и контейнерът вонеше ужасно. Хоторн се покатери пръв и подаде ръка на Мориган.

— Помогнете ми. — Гласът долетя от дъното на уличката. Но там нямаше никого. — Моля ви... моля ви, някой да ми помогне. Паднах. — Гласът беше като на старица, крехка и уплашена. Мориган и Хоторн се спогледаха. Момчето хвърли един последен, пълен с копнеж поглед към платформата на гробището Мордън и скочи от контейнера.

— Ехо? — извика Мориган. — Кой е там?

— О, слава богу! Моля ви, имам нужда от помощта ви. Паднах и... тук долу е тъмно и влажно, ударих си глезена.

Двамата запристъпваха предпазливо по уличката.

— Къде сте? — попита Хоторн. — Не ви виждаме.

— Тук долу.

Гласът дойде изпод краката им. Мориган отстъпи назад.

— Това е улична шахта, Хоторн. — Обзе я безпокойство. Дали наистина някой беше в беда там долу?

Двамата вдигнаха капака и го отместиха настрани. Мориган надникна в дупката, но видя само мрак.

— Ехо? Там долу ли сте?

— О! Слава богу, че ме чухте. Спънах се и паднах, и... мисля, че си счупих глезена. Не мога да се кача сама.

— Добре, не... не се паникьосвайте! — извика Мориган. — Ще слезем и ще ви помогнем.

Хоторн я дръпна настрани и зашепна трескаво.

— Аз не съм специалист, но не мислиш ли, че може би, ако чуеш глас от канализацията, който те моли да слезеш долу... не бива да слизаш?

— Но тя е само една старица. — Мориган се мъчеше да убеди колкото Хоторн, толкова и себе си. В тази работа наистина имаше нещо гнило. — Откога те е страх от бабички?

— Откакто започнаха да ме викат от канализацията.

— Тя има нужда от лекар.

— Може би трябва да доведем Фен...

— Да бе, да, хайде да отидем да кажем на Фен, че сме се втурнали в една тъмна пресечка без нея — изсъска Мориган. — Гениална идея.

Хоторн изръмжа.

— Добре де. Добре! Но ако бъдем изядени живи от гигантски плъхове или разкъсани от Невърмурския люспест звяр от канализацията, майка ми наистина ще побеснее.

Решиха, че е най-добре Мориган да слезе и да помогне на старицата да се качи на стълбата, за да може Хоторн, който бе по-як благодарение на драконовата езда, да я издърпа нагоре.

Мориган стъпи на стълбата. Чувстваше се нервна, но докато измине две-три стъпала надолу в мрака, я обзе истински ужас.

Погледна да се увери, че Хоторн още е там.

— Сигурна ли си? — попита я той.

Отдолу се разнесе вик:

— Моля ви, побързайте... едвам се държа на крака.

Мориган преглътна. Пулсът туптеше на шията ѝ. Тя слезе още едно стъпало, и още едно, съсредоточавайки се само върху това да мести краката си един след друг, и ето че най-послед стъпи на твърда земя.

Беше тъмно, отколкото си представяше. Тя премигна, чакайки очите ѝ да се приспособят.

— Е-ехо? — Не ви виждам. Къде сте?

Никакъв отговор. Пулсът на Мориган се ускори.

— Ехо? — извика повторно. Гласът ѝ отекна в пространството.

— Добре ли сте?

Вдигна очи. Светлината от улицата горе бе изчезнала, както и Хоторн. Тя ахна и посегна към стълбата в тъмното, но нея също я нямаше.

— Какво става? — попита Мориган. Опитва се да звучи уверено, но гласът ѝ прозвуча като квичене. — Не е смешно!

Старицата се разкикоти.

Мориган чу непогрешимия звук от драсване на кибритена клечка. Мракът се смени с жълто сияние и Мориган премигна срещу внезапно блесналата силна светлина. Когато очите ѝ се приспособиха, видя, че тя и старицата изобщо не се намират в канализацията.

И не бяха сами.

16. СЛЕДВАЙ СИЯНИЕТО

Те я заобиколиха в плътен кръг и лицата им изглеждаха зловещи в светлината на свещта.

Мориган искаше да изпищи, да побегне, да закрепчи за Хоторн, но беше вцепенена от страх.

— Ние сме вещиците от Тринайсето сборище. Ние сме очите, що са видели невидимото. Ние сме гласовете на онези, що не говорят. Ние ще различим смелия от страхливия.

Бяха седем, но говореха в един глас. Сред тях имаше и млади, и стари, но нито една заострена шапка или нос с брадавица. Носеха черни рокли с дълги ръкави, закопчани чак до шията, косите им бяха пристегнати отзад и мрежести черни воали забулваха сенчестите им, жестоки лица. Сигурно така изглеждаха *истинските* вещици, осъзна Мориган. Вече не ги харесваше толкова.

— Какво искате? — Тя се завъртя в кръг, страхувайки се да откъсне за дълго очи от която и да било от тях.

— Два страха те чакат на тези Все светии — изрекоха те в един глас. — Един, който виждаш, и един, в който вярваш. Бягай, ако

трябва. Нападай, ако смееш. Или следвай сиянието и се моли да успееш.

Една от вещиците подаде на Мориган малък бял плик. На картичката вътре пишеше:

Добре дошла на Изпитанието на страха.

Ако желаете, можеш да си тръгнеш сега и да се оттеглиш от входните изпитания на Чудното общество.

Ако продължиш, не отговаряме за последствията.

Избирай мъдро.

— Изпитанието на страха — прошепна Мориган. Не знаеше дали да чувства облекчение или ужас. От една страна, вещиците явно не бяха тук, за да я сварят в котел или да я превърнат в тритон. От друга... как го беше нарекъл Юпитер? Изпитанието на нервната криза?

„Някои кандидати така и не се възстановяват.“ Той се беше ужасил, щом научи, че новият Върховен съвет на старейшините го е върнал.

Мориган преглътна. Тринайсетото сборище се вираше надолу към нея със студени тъмни очи.

— Ние сме вещиците, които ще определят съдбата ти — напяваха те. — Познаваме ужасите, дето те чакат. Бъди разумна и си върви, преди да е станало късно. Или ако се осмелиш — отвори вратата.

Свещите угаснаха като духнати от вятър и сборището изчезна.

Две светлини изгряха в мрака. Отдясно на Мориган стълбата се бе появила отново, озарена от улична светлина през шахтата горе. Тя вдигна очи, чу далечния празничен шум от Черния парад и закопня да се върне при него.

— Хоторн? — подвижна колебливо. — Там ли си?

Приятелят ѝ обаче бе изчезнал. Стомахът на Мориган се сви. Дали беше отишъл да намери Фен? Или бе някъде другаде, в свое собствено Изпитание на страха?

От лявата ѝ страна, по-надалеч в мрака, имаше сводеста дървена врата, полускрита в сенките. Една-единствена почти стопена угарка от

свещ мъждукаше над нея, подканвайки я да влезе. „Следвай сиянието и се моли да успееш.“

На Мориган отчаяно ѝ се искаше да избере стълбата.

Но как би могла да се откаже от изпитанията сега? Помисли си за Юпитер, инспектор Флинтлок, Хоторн и хотел „Девкалион“, и най-вече за това, че ще трябва да се изправи пак срещу ловците от дим и сенки, ако я изритат от Невърмур. Със сигурност в Изпитанието на страха не би могло да има нищо по-страшно от това.

Мориган сви ръцете си в юмруци и се насили да отвори вратата, преди да е размислила.

Мразовит нощен въздух погали тила ѝ. Беше отново навън. Но не в уличката.

Пълна луна грееше над хълмове, покрити с нацърбени надгробни камъни, бетонни ангели и масивни мавзолеи. На гравирана каменна арка над главата на Мориган пишеше „ГРОБИЩЕ МОРДЪН“.

Това не беше парадна платформа с картонени надгробни плочи и дървета от крепирана хартия. Беше истинското гробище Мордън... където и да се намираше то.

Това бяха лошите новини.

По-лошите новини бяха, че Мориган пак не беше сама.

Стон се надигна от земята в нозете ѝ. Тя стоеше върху един гроб, в гроба имаше труп, трупът имаше глава и тази глава сега се подаваше от влажната земя със зловец, дрезгав стон.

Мориган изпищя. Мъчейки се да се освободи от пръстта, трупът я сграбчи за глезена с едната си гниеща костелива ръка. Тя падна и се опита да изпъзли встрани на четири крака, но ръката не я пускаше.

Имаше и други — Мориган ги чуваше навсякъде около себе си как се надигат от вечния си покой. Тя зарита бясно, задраци по тревата в опит да се измъкне. С див ритник откъсна ръката на зомбито от тялото му и запрати черепа му през половината гробище. Изправи се със залитане на крака и обзета от погнуса, откопчи ръката, която още я стискаше за глезена.

— Пфу, каква гадост — промърмори, докато бършеше остатъците лъщяща сива плът от ръцете си.

Те вече бяха десетки, прииждаха като приливна вълна, вперили гладните си бели очи в Мориган. Кожата и месото им висяха гниеци от костите. Погребалните им одежди бяха парцаливи и посивели от старост. Не приличаха изобщо на маскираните зомбита на Черния парад с изкусно разкъсани дрехи и пластове зелен грим. Това бяха оживели мъртъвци. И идваха за нея.

— Аааааааааааа!

Една дългуреста къдрокоса буря от юмруци и огън си проби път през ордата, крещейки до прегракване. Трупове отстъпиха със залитане, ако не уплашени, то поне леко разтревожени.

— На̀ ти, вонливецо!

Дрехите на Хоторн бяха разкъсани и в косата му имаше оплетени листа и клечки. Той държеше в две ръце горяща факла и я размахваше диво напосоки срещу зомбитата. Мориган трябваше да се приведе, за да не получи рой искри в лицето, но това, изглежда, държеше мъртвите настрани.

— Къде беше? — Никога през живота си не се бе радвала толкова да види някого.

— Аз ли? — попита Хоторн. — Къде беше *ти*? Виках те и се опитах да сляза в шахтата, а после уличката притъмня и се появиха едни вещици...

— Тринайсетото сборище — каза Мориган. — Аз също ги срещнах. Бяха ужасни и казаха, че ни чакат...

— По два страха, знам. — Ококорил очи като палачинки, Хоторн се метна напред и размаха факлата като меч.

Фууу-фууу.

Мъртвите продължаваха да изпълзят от гробовете си като плъхове от канализация.

Мориган потрепери.

— Как ще се измъкнем?

— Нямам представа.

Фууу.

— Добре де, ти как стигна дотук?

— Не знам. Все едно бях в някакъв тунел и виждах в единия му край Черния парад, а в другия само една свещ, и знаех, че ако се върна на парада... — фууу-фууу-фууу — ... ще бъда изхвърлен от изпитанията, затова просто...

— Последва сиянието? — Мориган ахна и го сграбчи за рамото. — Хоторн, свещта! „Следвай сиянието“, така казаха вещиците. Аз го последвах през вратата и...

— Те се приближават! — извика задъхано Хоторн, без да спира да размахва факлата. Фууу-фууу — Да бягаме. — Фууу.

— И как точно... хей, я внимавай! — Мориган се приведе пак, избягвайки на косъм огнен език. — Откъде взе това нещо?

— Беше окачена пред една гробница. Там горе, под... — Хоторн млъкна и очите му изведнъж грейнаха. Мориган проследи погледа му до мраморна гробница, най-голямата в цялото гробище, на върха на полегат хълм. — Под ангела. Статуята на ангела върху гробницата — тя държеше свещ, сигурен съм, че държеше.

Сърцето на Мориган подскочи от главозамайваща смесица от надежда и страх, и двамата се втурнаха през гробището. „Следвай сиянието и се моли да успееш.“ Ангел — моли се — това беше подсказка! Ако имаше някакъв изход, помисли си тя, *трябваше* да е през онази гробница. Или щяха да се измъкнат от този кошмар, или да бъдат приклепени в богато украсена мраморна стая от армия немъртви, блъскащи по вратата.

Хоторн вървеше отпред и използваше факлата, за да си пробива път през нападателите като изследовател, разчистващ просека с мачете през гъста джунгла. Зомбитата се привеждаха и залитаха, дърпайки се уплашено от огъня.

На хълма се видя трепкаща светлина — малък сияещ фар, който ги притегляше. Щяха да успеят! Гробницата беше близо, *толкова близо*, беше...

— Заключена — изпухтя Хоторн. Пусна факлата и задърпа с всички сили желязната врата. Мориган се присъедини към него, но дори с общите им усилия вратата не помръдна.

Над тях се надигна нов хор от стенания, шум от влаченето на плът и кости по каменистата земя, докато недоволните обитатели на гробището Мордън се приближаваха. Хоторн грабна пак факлата и в паниката си замахна малко прекалено силно. С едно последно свистящо „фуууу“ във въздуха пламъкът изгасна.

„Край — помисли си Мориган. — Свършено е с нас.“

В отчаянието си тя вдигна лице към статуята над гробницата. Ангелът я гледаше с насмешка, хванал в пухкавата си ръка почти

стопена угарка от свещ.

Но... чакай малко.

Мориган премигна. Другата ръка на ангела, забеляза тя, сочеше наляво. Към прясно изкопан, празен, зейнал гроб. Двуметрова дупка в земята.

Нов вид ужас плъзна в костите на Мориган. Хоторн продължаваше да размахва изгорялата си факла срещу ордата от зомбита, но без заплахата от огъня те не изглеждаха толкова разтревожени. В последен отчаян опит той я запрати в главата на един добре облечен труп, но успя само да събори цилиндъра му.

— Някакви други идеи?

— Само една. — Мориган го хвана за ръката и запристъпва към гроба, като държеше под око зомбитата.

— Добра ли е?

— Да — излъга тя. Идеята всъщност беше ужасна. Но нямаше друга.

— И ще ми кажеш ли каква е?

— Не.

Мориган скочи в гроба, като повлече със себе си и Хоторн. Стегна се в очакване на удара, на момента, когато ще се приземи върху пръстта на дъното и ще осъзнае, че е допуснала ужасна грешка, и мозъкът ѝ ще бъде излапан от зомбитата.

Но този момент не дойде. Двамата приятели падаха — пицейки неспирно — през студ и мрак, сякаш цяла вечност. Когато най-после се приземиха, беше върху мека, влажна трева. Цяла минута седяха, поемайки си дъх, и се хилеха глупаво от облекчение.

— Откъде знаеше — изпуктя Хоторн, — че това ще подейства?

— Не знаех. Предположих.

— Добро предположение.

Мориган стана и се изтупа. Намираха се в двор с градина, заобиколен от шестметров жив плет. Малки златни светлилки блещукаха сред листата. В единия край на двора бълбукаше приятно някакво езерце. В другия ябълково дърво беше изръсило на земята петнисто червените си плодове. Отляво естествена арка в плета водеше към тъмен, мъглив път. Отдясно имаше откряната дървена порта, през която на двора се лееше лъч бледа сребриста светлина.

— Къде сме? — попита Хоторн.

Въздухът бе изпълнен с богатия аромат на есен. Миришеше на дъжд и дим, на гниеци листа. На ябълки и пчелен восък. Тук луната изглеждаше по-ярка и по-жълта. Сякаш някой бе взел есенната нощ и я беше усилил с няколко деления. Всичко беше просто малко... *повече*.

— Чудобщно време — промърмори Мориган. — Хоторн, мисля, че сме в градините на Чудното общество.

— О! — възкликна той изненадано. — Това ли е всичко? Минахме ли изпитанието?

— Не съм сигурна. Не трябваше ли да изпитаме два страха?

Хоторн изкриви физиономия.

— Надявах се, че вещиците се броят за единия.

Мориган се намръщи. Наистина ли щеше да е толкова лесно? Вярно, вещиците си бяха зловещи и тя би се радвала никога повече да не стъпи в гробището Мордън, но въпреки това... не виждаше защо някой би го нарекъл Изпитание на нервната криза. Може би тя се плашеше по-трудно от другите хора.

Дворът изглеждаше мирно и сигурно място. Мориган не бързаше да си тръгне оттук. Може би някой щеше да дойде да ги поздрави, да им каже, че са се класирали за последното изпитание. „Може би — помисли си тя, — ако просто почакам малко тук...“

Мориган тръгна бавно, като в сън, притеглена от приятното ромолене на водата в езерцето. Сякаш самата вода я мамеше, придърпваше я.

А после я видя. Златна светлина върху накъдрената водна повърхност. На един камък в центъра на езерцето стоеше самотна свещ, от която се стичаха ручейчета разтопен восък и капеха във водата. Тя тъкмо отвори уста да повика Хоторн, когато...

— Мориган, виж! — извика той от другия край на двора. — Намерих я! Намерих следващата свещ!

Мориган изтича при него. Той стоеше под едно дърво и сочеше нагоре към клоните му. И естествено, точно на върха на най-високия клон стоеше почти догоряла свещ сред локвичка разтопен восък. Един бърз оглед им разкри и трета свещ, залепена за дръжката на дървената порта, и четвърта в тревата под сенчестата арка.

— Коя от тях трябва да последваме? — зачуди се Мориган.

— Мисля, че е очевидно — отвърна озадачено Хоторн.

— Езерото — заяви Мориган в същия момент, когато Хоторн каза:

— Ябълковото дърво.

— Не, *езерото* — настоя тя. — Не разбираш ли, трябва да скочим вътре! Как можеш да *последваш сиянието*, когато е сложено на върха на дърво?

— Ще се покатериш, естествено!

— А после какво, на слизане ще си счупиш краката?

Как изобщо бе възможно той да си мисли, че трябва да последват свещта на ябълковото дърво? Беше очевидно, че свещта в езерото е правилната. Мориган го чувстваше дълбоко в костите си. Усещаше как тя я зове.

— Не можем да стоим тук цяла нощ — каза Хоторн. — Хайде да теглим сламки.

— Нямаме сламки.

— Тогава камък-ножица-хартия.

Мориган изстена раздражено.

— Добре!

— Вие двамата да не сте пълни идиоти? — обади се един глас от сенките.

Те погледнаха натам и видяха момиче, седнало на земята, облегнато на един храст и протегнало крака пред себе си. Дългата му черна коса беше сплетена на две плитки и то носеше бархетна пижама, халат и раирани вълнени чорапи. Вещиците от Тринайсетото сборище сигурно го бяха измъкнали направо от леглото.

Мориган усети неприятно бодване, щом я позна.

— Какво правиш *ти* тук?

— А ти как мислиш? — тросна се Кадънс Овъглен и завъртя очи. — Изпитанието на страха. Също като вас.

Мориган се намръщи.

— Ти си измамница, Кадънс.

— Значи... — Киселото изражение на момичето трепна и по лицето ѝ за миг пробяга изненада. — Значи ме помниш?

— Разбира се, че те помня — отвърна Мориган, усещайки как в нея избуява гняв. — Ти открадна мястото ми в Изпитанието на гонитбата *плюс* билета ми за тайната вечеря на старейшините.

Кадънс я гледаше, отворила леко уста. Мориган се зачуди дали тя ще ѝ се извини, но после момичето сякаш дойде на себе си.

— Е, и? Нали сега си тук?

— Надявам се, че вечерята си е струвала — процеди с негодувание Мориган. — Сигурно сега сте първи дружки със старейшина Куин.

— Ами всъщност, не. — Кадънс стана и придърпа халата плътно около себе си. Той беше изцапан с пръст, а в косата ѝ имаше листа и клечки. Мориган се зачуди какъв ли е бил първият ѝ страх, дали и нея също са я преследвали зомбита... но не можеше да се насили да попита. — Ако искаш да знаеш, беше пълна глупост. Ноел през цялото време говореше за себе си и не млъкваше. Никой не можеше да вземе думата от нея. Старейшините почти не забелязаха, че съм там — завърши рязко Кадънс. Мориган се изненада да я чуе да говори така за приятелката си. Момичето отиде до брега на езерото. — Както и да е, още ли не сте разбрали, идиоти такива?

— Кое да разберем? — попита Хоторн.

— От вас не се очаква да изберете едно и също. — Кадънс направи физиономия, като че ли това бе очевидно. — Всички други просто се втурваха право през арката или се покатерваха по проклетото дърво, или каквото е там. Вие сте единствените двама идиоти, които решиха да „теглят сламки“.

— Другите ли? — зяпна Хоторн. — Колко минаха оттук?

— Много. Изсипват ни всичките на това място и всеки се побърква по една от свещите. Това е част от теста. Трябва да изберете онази, която ви влече. Поне така мисля аз — заяви тя и сви безразлично рамене.

— Тогава защо още не си минала, щом си толкова умна? — попита Хоторн. — Страх ли те е?

Кадънс изкриви устни.

— Разбира се, че не ме е страх. Просто... никой досега не е скочил в езерото. Всички тръгнаха към другите три. Чаках...

Мориган изстена.

— Ама *разбира се*... чакала си да видиш какво ще стане! Не искаш да скочиш първа, в случай че е нещо лошо. Ти си измамница и страхливка. Е, на мен пък не ми пука, не ме е страх — излъга Мориган. Пристъпи към края на езерото и хвана полите на роклята си, за да

престанат ръцете ѝ да треперят. — Хоторн — каза тя и стисна очи с надеждата, че звучи по-уверено, отколкото се чувства. — Ти се качи на дървото. Аз ще скоча във водата.

— Сигурна ли си, че не...

— На три — продължи Мориган, преди той да успее да я разубеди. — Едно...

— Три! — извика Кадънс и я блъсна в гърба.

Мориган плъсна по лице в езерото и почна да потъва, все по-надолу и по-надолу, докато в дробовете ѝ не остана никакъв въздух. Тя риташе и се мъчеше да изплува нагоре. Отвори очи в тъмната вода. Над нея нямаше свещ. Всичко бе черно. Дробовете ѝ горяха. Щеше да се удави, щеше да умре и после...

Неподвижност.

Мрак.

Сухота.

Земя.

Сладък студен въздух нахлуваше в празните дробове на Мориган.

Земята беше буцеста и твърда. Тя се надигна на колене, после се изправи, залитайки леко, докато идваше на себе си.

Всичко бе тихо. Хладен ветрец я галеше по врата.

Мориган зърна улична табела; намираше се на ъгъла на улица „Дякон“ и авеню „Макласки“. Една-единствена златна газена лампа над главата ѝ хвърляше около нея кръг светлина, стигащ до празния павиран път, който по-рано — кога? преди часове? или дни? — бе пълен с маскирани веселбари и глупави парадни платформи.

Къде ли беше Фен, зачуди се тя. Ами Хоторн?

На улицата нямаше жива душа.

— Ехо? — извика тя тихичко, страхувайки се какво ще чуе в отговор. Страхувайки се, че няма да чуе нищо.

Но долови нещо — тихо пърполене.

Мориган вдигна очи и видя нещо черно, като малък прилеп или голям молец. То се спускаше надолу през светлината на газената лампа, трепкайки на ветреца, преди да кацне точно в краката ѝ.

Черен плик с нейното име върху него. Тя се наведе да го вдигне.

Вътре имаше бележка.

Ти се провали.
Те идват.
Махай се оттук.

Мориган усети как всички мускули в краката ѝ се напрегнаха, но някак си не можеше да ги накара да се раздвижат. „Те идват.“ Думите отекнаха в главата ѝ.

Това беше краят. Беше се провалила на Изпитанието на страха. Цяла година беше избягвала проклятието си, но ето че то най-после я бе настигнало.

Тишината бе нарушена от тръбенето на ловджийски рог. Тропот на копита по паважа. Бележката се изплъзна от ръката на Мориган, спусна се на земята и падна с гърба нагоре. Там бе написана само една дума:

БЯГАЙ.

Само че нямаше къде да бяга. Ловците от дим и сенки изведнъж я заобиколиха, изниквайки от мрака, затъмниха краищата на нейния кръг от светлина. Той се сви и започна да помръква.

Един неочакван глас заговори, някъде в дъното на ума ѝ.

„Сенките са си сенки, госпожице Врана. Те искат да бъдат мрачни.“

— Светлина — прошепна разтрепераната Мориган. — Стой в светлината.

Насили се да откъсне поглед от пламтящите червени очи на ловците и да го вдигне към златната лампа горе. Посегна, хвана се за металния стълб на лампата и започна да се катери. Може и да се бе провалила на изпитанията. Можеше да я изритат от Невърмур. Но не смяташе да позволи на ловците да я хванат сега. Нямаше да го допусне.

— Стой в светлината — прошепна пак тя и се почувства по-силна. Слагаше едната ръка над другата. Кракът ѝ се подхлъзна, но тя

се вкопчи на живот и смърт, уви нозе около стълба и запълзя нагоре. По-близо до светлината. Изхвърли от съзнанието си ръмжащите вълци долу и звука от зареждане на пушки. По-близо до светлината, все по-близо и по-близо, едната ръка след другата, едно стъпало и още едно стъпало към върха на стълбата... *стълбата...* към кръглата светлина на шахтата горе. Навън от канализацията, нагоре, нагоре, нагоре към уличката и най-последно... *най-последно...* в безопасност.

Мориган се облегна на стената на пресечката, пое си дъх и се взря към улицата отатък. Тя си беше там. С целия живот и пъстрота на Черния парад, сякаш Мориган никога не го е оставяла. Ловците от дим и сенки не се виждаха никъде. Кошмарът ѝ беше свършил. Тя въздъхна и затвори очи.

Значи всичко е било част от изпитанието. Чувстваше се толкова облекчена, че би могла да заплаче.

— Не ми трябва крака, за да се бия с теб! — донесе се трескавият глас на Хоторн. Мориган отвори очи и го видя да използва от канализацията, използвайки само горната част на тялото си. — Върни се, страхливецо! Ще се бия с теб и без крака!

— Хоторн! — извика Мориган и скочи да му помогне да излезе от шахтата. — Хоторн, това не е истинско. Изпитанието свърши. Имаш си крака!

Хоторн спря да размахва ръце, но все още дишаше тежко, а очите му се стрелкаха наляво-надясно, сякаш търсеха противника му. След миг той погледна надолу и като че ли дойде на себе си. Опипа краката си чак до пръстите.

— Имам... имам крака! — извика той и заподскача с радостен смях. — Ха! Имам крака!

Мориган също се засмя.

— А какво мислеше, че е станало с тях?

— Че ги е отхапал дракон. — Той се усмихваше, но лицето му още бе пребледняло, а ръцете му трепереха, когато ги прокара през косата си. — Голямо грозно животно.

— Значи смяташе да се... биеш с дракон? — попита тя и се ухили. — Без крака?

Преди Хоторн да успее да отговори, нощта пак потъмня и притихна, сякаш нещо бе погълнало целия шум и светлина на Черния парад. Сякаш самата луна бе угаснала.

Някой драсна кибритена клечка в мрака и изведнъж Мориган и Хоторн се оказаха заобиколени от забулените, огрени от свещи лица на вещиците от Тринайсето сборище.

Хоторн впи пръсти в ръката ѝ.

— Мислех, че е свършило — промърмори той.

— Аз също — прошепна тя в отговор.

Седемте гласа се надигнаха като един.

— Ние сме вещиците от Тринайсето сборище. Абигейл, Амита, Стела, Надин, Зоу, Розарио, Мамчето Нел. (Това е онази дъртачка, дето се престори на паднала.) Вие бяхте избрани, млади Бързолет и млада Врана. Ще продължите напред в Показното изпитание. Вашият кураж и дързост в лицето на страха ви послужиха добре в тази нощ на Все светии. Така че вървете с нашата благословия и се радвайте на десет процента отстъпка във Вещерския магазин.

След което вещиците им подадоха по един ваучер от магазин за магически стоки и бял плик, в който имаше покана за последното изпитание — Показното изпитание, — което щеше да се състои в Тролизеума на петата събота от зимата на Първа година.

Тринайсетото сборище духна свещите си и изчезна. Цветовете и звуците на парада се върнаха бавно, надигайки се около тях, сякаш някой ги усиливаше постепенно, и ето че най-накрая — *най-накрая* — Изпитанието на страха наистина свърши.

Нозете на Мориган бяха омекнали като желе. Беше успяла. Беше минала първите три изпитания, както Юпитер ѝ каза, че трябва да направи. Сега ѝ оставаше само да се довери на покровителя си, че ще изпълни обещаното: ще я преведе през Показното изпитание и ще я вкара в Чудното общество.

Във въображението ѝ това изглеждаше толкова лесно.

Като се върнаха, парадът тъкмо свършваше, за голямо разочарование на Хоторн. Дватамата с Мориган си пробиваха път през разпръсващата се тълпа, търсейки Фенестра, която не се виждаше никъде.

— Тя ще ни убие — изстена Мориган. — Хайде да вървим в Чудметротото, може да ни търси там.

— Вината не е наша, нали? — изтъкна Хоторн и ускори крачка.
— Нямам търпение да кажа на мама за зомбитата, толкова ще ми завижда.

— Чудя се дали Кадънс изобщо е излязла от двора.

— Коя е Кадънс?

— Момичето, което ме блъсна в езерото — така се казва, Кадънс Овъглен. — Мориган се приведе, когато един прилеп пикира над главата ѝ, явно това бе последното му ура за Все светии. — Чудя се дали изобщо е скочила. Сигурно още си седи там, шубето.

Хоторн изглеждаше озадачен.

— За какво говориш?

— Какво стана, след като си тръгнах? Видя ли я да скача, или...

— Кого да съм видял да скача?

— Много смешно, Хот... ъх! — Жена в тиквен костюм се блъсна в Мориган и я събори на земята, после продължи бързо, без да забелязва.

— Божичко, колко грубо — изрече един глас отгоре. — Добре ли си? Дай да ти помогна.

Мориган вдигна очи, леко зашеметена, и видя един мъж в сиво палто, със сребрист шал, увит около врата и половината му лице. Той понечи да протегне ръката си в ръкавица, но Хоторн вече ѝ помагаше да стане от паветата.

— Добре съм. Благодаря.

— А, това си ти — каза мъжът и дръпна шала, за да разкрие познато бледо лице и смаяна усмивка. — Здравейте отново, госпожице Врана.

— Господин Джоунс — възкликна Мориган и изтупа ръцете и панталоните си. — Какво правите пак в Невърмур?

Той премигна.

— Просто гостувам на едни стари приятели. Те участваха в парада и реших да им окажа подкрепа.

— Не съм ви виждала в хотел „Девкалион“. Другаде ли сте отседнали?

Господин Джоунс изглеждаше леко изненадан.

— Божичко, не. Никога не отсядам другаде, освен в „Девкалион“. Опасявам се, че моят работодател не може да се лиши за дълго от мен; тук съм само за тазвечерните празненства.

— Дълъг път сте изминали само заради една нощ. Сигурно много обичате Черния парад.

Той се изкиска.

— Май да.

— Ами... Честит празник на Все светии. — Тя хвърли поглед през рамо към станцията на Чудметротото и ѝ се стори, че зърна косматите сиви уши на Фен да стърчат над тълпата. — Ние трябва да вървим. Радвам се, че...

— С кого сте тук, с покровителя си ли?

— Не, с моя приятел. Това е Хоторн.

Господин Джоунс се обърна към момчето и кимна дружелюбно, а очите му се присвиха едва-едва, сякаш го преценяваха.

— Приятно ми е.

Хоторн му хвърли разсеян поглед.

— Благодаря. Искам да кажа, подобно. Тоест добре. Мориган, трябва да вървим, Фен ще е бясна.

— Да. Радвам се, че се видяхме пак, господин Джоунс.

— Чакай... исках да попитам как вървят изпитанията ви за Обществото.

— Ами всъщност, добре вървят! — Мориган не успя да скрие изненадата в гласа си. — Току-що приключихме едно от тях — Изпитанието на страха.

— И минахте?

— На косъм — отвърна ухилено Мориган. Изведнъж си спомни онзи странен момент, когато бе чула гласа на господин Джоунс в главата си, докато ловците се приближаваха. „Сенките са си сенки, госпожице Врана.“ Дали ще прозвучи шантаво да му го каже?

— Честито! — Той отвърна на усмивката ѝ. — Минаха три, остава едно. Трябва да сте много горда със себе си. Предполагам, вече знаете какво е умението ви?

Сърцето на Мориган се преобърна. Усмивката ѝ посърна и тя се канеше да си признае, че всъщност не знае, когато...

— Мориган — натърти Хоторн. — *Сърбящ прах.*

— Трябва да вървите, госпожице Врана. Струва ми се, че приятелят ви бърза. Успех на Показното изпитание. — Господин Джоунс наклони шапката си. — И на двама ви.

За голяма изненада на Мориган, Фен махна небрежно с опашка на припените им обяснения и извинения.

— Знам, знам. Изпитанието на страха. Юпитер ми каза.

— Знаела си? — зяпна Хоторн.

— Разбира се, че знаех. — Фен завъртя очи. — Защо мислите, че се направих на разсеяна, докато вие, малки негодници, се изнижете? А сега побързайте, че ако изтървем последния влак, ще ме носите до вкъщи.

Те последваха Фен през задушния, необхватен лабиринт от стълбища и тунели на станцията. Накрая Хоторн се обърна към Мориган и попита:

— Кой беше она хахо със сивото палто?

— Господин Джоунс — отвърна тя, смъкна шала и го натика в джоба си. — И не е хахо, много е мил.

— Зададе ти единайсет милиона въпроса. Мислех, че никога няма да си тръгне. Откъде го познаваш всъщност?

— Той ми предложи чирачество в Деня на наддаването.

Веждите на Хоторн подскочиха.

— Получила си две предложения? Аз бях щастлив да получа и едно.

— Получих четири — уточни Мориган и лицето ѝ поаленя. Продължи припряно: — Но две от тях бяха фалшиви. Шега или нещо такова.

Лицето на Хоторн придоби замислено изражение и той мълча, докато стигнаха до перона. Тримата се втурнаха към последния влак и скочиха вътре тъкмо преди вратите да се затворят.

— Знаеш ли вече какво е? — попита я той, когато се настаниха на последните две седалки. Фенестра бе приклепнала наблизко и се взираше в другите пътници с обичайното си навъсено изражение.

— Кое? — Макар че отлично знаеше за какво говори.

— Умението ти. Сигурно е много хубаво. За да ти донесе четири предложения.

— Две предложения — поправи го тя, забила поглед в обувките си. — И не може да е чак толкова хубаво, щом дори не го знам какво е.

Седяха мълчаливо през останалите седем спирки, макар Мориган да знаеше, че Хоторн си умира от желание да ѝ зададе още

въпроси. Когато излязоха навън в хладния нощен въздух, момчето най-после не издържа.

— Е — каза той и я смушка с лакът, — и от кое училище идваше сивият хахо?

Мориган се намръщи.

— Не е от училище, а от една компания, наречена заводи „Шквал“. И не го наричай хахо.

— Значи те е искал за чирачка, този Джоунс?

— Не — обясни Мориган. — Шефът му отпрати предложението. Езра Шквал.

— Езра Шквал — повтори Хоторн и челото му се сбърчи. — Къде съм...?

— А бе вие двамата ще спрете ли да се мотаете? — извика Фен, почти цяла пресечка пред тях. Те се втурнаха да я настигнат. — Какво си шепнехте там отзад?

— Нищо — рече запъхтяно Мориган, а в същия момент Хоторн изгърси:

— За Езра Шквал.

— *Езра Шквал?* — Фен едва не се задави. — Отдавна не съм чувала това име. Откъде го знаете?

— А ти откъде знаеш за Езра Шквал? — попита Мориган. — Приятел ли ти е?

Фен изглеждаше дълбоко засегната.

— Това смешно ли трябва да е? Не, най-злият човек, живял някога, не *мой приятел*, благодаря ти много — сопна се тя.

— Най-злият човек, живял някога? — повтори Мориган. — За какво...?

— Просто спрете да говорите за Езра Шквал, става ли? — Фенестра понижи глас и се озърна. Беше по-сериозна и поразвълнувана, отколкото Мориган някога я бе виждала. — Не е смешно да се шегуващ, че някой си бил приятел с Чудотвореца. Ако те чуят...

— Ч-чудотвореца? — Мориган се закова на място. — Езра Шквал е *Чудотвореца*?

— Казах, не говори за него. — Фен закрачи напред по улица „Ручейник“, оставяйки Мориган и Хоторн в зашеметено мълчание.

Едва когато стигнаха до стаята на Мориган и си легнаха (тази вечер леглата бяха два хамака, окачени един до друг), двамата приятели заговориха отново.

— Може да е друг Шквал.

Мориган изпръхтя.

— Да бе. Бас държа, че наоколо гъмжи от Езра Шкваловци.

Помълчаха няколко минути.

— Аз съм идиотка — обади се накрая Мориган. — Господин Джоунс ми каза — каза ми, че Езра Шквал бил единственият жив човек, който знае как да контролира Чудото. Това е, нали? Това означава да си Чудотворец.

— Предполагам.

— Разбира се. Толкова съм *тъпа*. — Тя седна и провеси крака от хамака. — Защо най-злият човек, живял някога, ще иска *мен* за своя чирачка? Да не би да мисли... — Тя млъкна и преглътна. — Да не би да мисли, че аз също мога да бъда зла?

— Е, *сега* вече си наистина *тъпа* — заяви Хоторн и също седна. — Като злодейка ще си пълен провал. Не ти стиска. Виж, аз бих могъл да съм зъл. Злият ми смях е гениален. Муа-ха-ха-ха-ха!

— Млъквай.

— Муа-ха-ха-ха... — Той се задави и закашля. — Ох, от това ме заболя малко гърлото. Муа-ха-ха...

— Хоторн, *млъкни!* — сопна се Мориган. — Мислиш ли... мислиш ли, че може да съм...

— Какво, зла? Ама ти сериозно ли питаш? — Той се приведе напред и се втренчи в нея на лунната светлина. — Не! Мориган, разбира се, че не си зла. Не говори глупости.

— Сигурно е свързано с проклятието, знам си аз. Те бяха прави.

— Кои?

— Всички. Баща ми. Айви. Регистърът за прокълнати деца — всички, цялата република! Прокълнатата съм, така че може би...

— Но ти каза, че според Юпитер проклятието не било...

Мориган не го слушаше.

— ... може би то ме прави зла.

— Ти *не си* зла!

— Тогава защо най-злият човек, живял някога, ще ме иска за чирачка?

Хоторн се замисли за момент, дъвчейки устна, после каза тихо:

— Може би Юпитер ще знае.

— Юпитер. — Пулсът на Мориган се учести. — Значи мислиш... мислиш, че трябва да му кажа?

Хоторн се намръщи срещу нея.

— Ами... да. Да, *разбира се*, че трябва. Длъжна си! Та това е *Чудотвореца!*

— Но аз дори не съм го виждала! — възрази Мориган. — Само помощника му. Нали чу какво казаха госпожа Чанда и Кеджъри — самият Чудотворец никога не може да се върне в Невърмур. Градът няма да го пусне.

— Ами ако намери начин? — не мирясваше Хоторн. На Мориган не ѝ харесваше растящият ужас върху лицето на приятеля ѝ. Не ѝ харесваше, че тя е виновна за него. — Ами ако точно затова господин Джоунс е тук? Това е сериозно, Мориган.

— Знам, че е сериозно! — сопна се тя и се залюля толкова силно на хамака си, че едва не се преобърна. — Не чу ли какво каза Фен? „Не е смешно да се шегуваш, че някой си бил приятел с Чудотвореца.“ Ами ако Юпитер реши, че аз съм приятелка с Езра Шквал? Ами ако не пожелае да е мой покровител повече? Ами ако смрадливците разберат... — Тя млъкна, замислена за инспектор Флинтлок. Едва ли на него му трябваше друга причина да я прати обратно в Зимномория. — Хоторн, ако не вляза в Обществото, ще ме изритат от Невърмур. — „И ловците от дим и сенки ще ме чакат“, помисли си тя, но не успя да се насили да го изрече на глас.

Хоторн изглеждаше ужасен.

— Наистина ли мислиш, че ще... мислиш ли, че Юпитер би...

— Не знам — отвърна честно Мориган. Юпитер я беше избрал, беше я спасил и защитавал, въпреки че е прокълната. Но ако узнаеше, че най-злият човек, живял някога, също я е избрал... дали това вече нямаше да е достатъчно, за да си промени мнението? Мориган никак не искаше да разбере.

Хоторн стана и закрочи из стаята, истинска топка от нервна енергия.

— Не можем да им позволим да те изритат. Аз няма да им го позволя. Само че ни трябва план... Какво ще кажеш за този: ако видим пак господин Джоунс, ще разкажем всичко на Юпитер. *Всичко*. Ако ли

не, просто ще чакаме да мине последното изпитание. След него вече ще сме членове на Чудното общество и никой не би могъл да те прати обратно в републиката. Тогава вече ще му кажем. Става ли?

— Добре — съгласи се Мориган. Чувстваше се гузна да крие такава голяма, ужасна тайна от Юпитер, и още по-гузна, че е въвлякла и Хоторн, но бе толкова утешително да чуе как приятелят ѝ казва „ние“ вместо „ти“. Тя вдиша дълбоко. — Добре, чудесно. А дотогава...

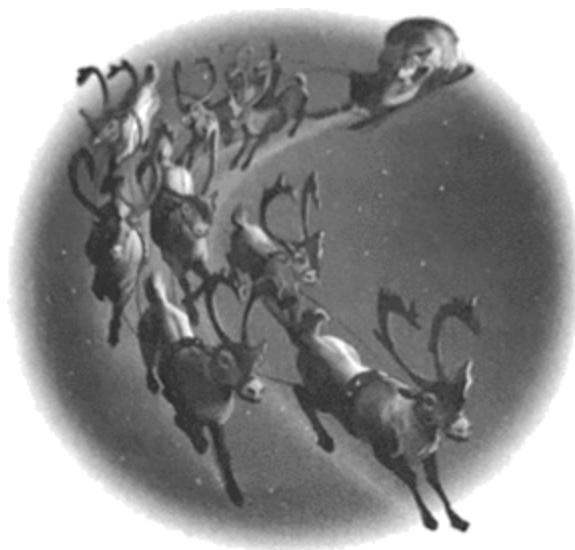
— Няма да кажа на никого. — Хоторн протегна кутрето си, малко притеснен, но решителен, и Мориган го хвана със своето. — Обещавам.

17.

БИТКАТА НА ВРЪХ КОЛЕДА

ЗИМАТА НА ПЪРВА ГОДИНА

Декември беше най-натовареният месец за хотела. Фоайето непрестанно бе изпълнено с шумотевицата на настаняващи се гости от целия Свободен щат, дошли да празнуват Коледа в големия град.

Една мразовита утрин в началото на зимата Мориган се събуди и откри, че през нощта новият ѝ дом се е превърнал в коледна земя на чудесата. Стените бяха украсени с панделки и елхови клончета, фоайето бе озарено от грейнали искрящи елхи, накичени със сребърни топки. Пушалнята бълваше изумруденозелени вълни дим с боров аромат сутрин, червено-бял ивичест дим с дъх на захарни пръчки следобед и топъл, уханен джинджифилов дим вечер.

Даже полилеят беше в тон със сезона. Беше раснал бавно цяла година и ето че най-сетне отново бе в истинската си големина, но през последните два месеца се беше променял на всеки няколко дни, сякаш „Девкалион“ още не можеше да реши каква да е окончателната му форма. От началото на месеца той бе минал през блестящо бяла

полярна мечка, грамаден зелен коледен венец, искряща синя топка, а сега се бе превърнал в златна шейна.

В Джакалфакс Коледа означаваше украсяване на скромна елха и понякога окачане на гирлянда с лампички (ако баба беше в особено празнично настроение, а тя обикновено не беше). От време на време Корвус вземаше Мориган със себе си на годишния коледен бал в канцлерството, където скучни политици и скучните им семейства я одумваха шепнешком.

Но в Невърмур Коледа беше цял месец неспирни празненства, всяка вечер имаше празнични партита и тематични угощения, на които можеше да присъстваш. Хорове и оркестри изпълняваха песни в станциите на чудметро от целия град. Река Джуро замръзна изцяло и се превърна в празна ледена магистрала, виеща се през града, и десетки хора започнаха да ходят с кънки по нея на училище и на работа.

Цареше повсеместно добродушно настроение, но сезонът също така вдъхваше съревнователен дух у приятелите и съседите, много от които полагаха всевъзможни усилия да надминат другите в коледната украса. Във всички квартали грейваха къщи, всяка по-ярка от предишните, всяка улица бе екстравагантно натруфена и прахоснически огряна с Чудна енергия, която грееше, блещукаше и заслепяваше всички в радиус от цял километър. Беше крециящо и абсурдно. Мориган го обожаваше.

Но най-яроостното съперничество бе между двете обществени фигури на невърмурския празничен сезон.

— Не разбирам — каза Мориган един следобед, докато двамата с Хоторн седяха и нижеха пуканки и боровинки на рибарска корда. — Как може той да обиколи целия свят за една нощ? Това е невъзможно.

Хоторн я бе поканил у тях, за да ѝ покаже как се прави традиционна коледна украса. Навън беше студен и влажен декемврийски ден, но тук, в хола на семейство Бързолет, имаше мляко с какао, коледни песни по радиото и цял тиган царевични зърна на печката, които пукаха весело.

— Не е невъзможно... ох! — изписка Хоторн и засмука кръвта от пръста, който току-що бе убол с иглата. — Чудно е.

— Ама сериозно, летяща шейна? Теглена от сърни?

— Елени — поправи я Хоторн.

— Извинявай, *елени*. Как изобщо могат елените да летят? Те нямат криле. Да не би той да ги е омагьосал?

— Де да знам. Какво се тормозиш толкова?

Мориган направи гримаса, докато се мъчеше да определи кое точно е странното в цялата работа.

— Ами, просто е... ненормално, затова. Ами онзи със светещия червен нос? Какво му се е случило. — Тя довърши четвъртата си гирлянда и посегна към макарата с рибарска корда, за да започне нова. — Някакъв *експеримент* ли е било? Това е извратено.

— Мисля, че си е роден така.

— Ами тази кралица Юл? Дори не съм чувала за нея. Свети Николай поне го има по всички реклами на безалкохолни напитки и шоколади.

Хоторн лапна още една пуканка. Беше свършил с гирляндите си и сега ги разваляше, хапка по хапка.

— Татко смята, че хората наистина подценяват кралица Юл, защото нея я няма в никоя коледна пиеска. Но Коледа няма да е никаква Коледа без сняг, а откъде мислиш, че идва снегът? Да не би сам да пада от небето?

— Казваш, че кралица Юл прави снега?

— Разбира се, че не. Не говори глупости. — Хоторн ѝ говореше като на малоумна. — *Снегохрътката* прави снега. Само че нямаше да си дава зор, ако кралица Юл не я караше.

Мориган съвсем се обърка.

— Значи... тези двамата, свети Ник и кралица Юл, трябва да се убият взаимно?

— Какво? Не. Толкова си мрачна. — Той се засмя. — Те се бият всяка Коледа, за да видят кой има по-добър коледен дух. Ако победи кралица Юл, обещанието ѝ е за снежна пелена в коледната сутрин и благословия на всяка къща.

— А ако победи свети Ник?

— Подарък във всеки чорап и огън във всяко огнище. По-добре си избери страна. Нашето домакинство е за Ник, освен татко, който си пада малко по кралица Юл. Съседите Кембъл са големи поддръжници на Юл, както можеш да видиш от всичкото това зелено. — Той посочи през прозореца. Съседната къща беше украсена изцяло със зелени знамена, виещ се бръшлян и блещукащи зелени лампички.

— За какво е зеленото?

— Поддръжниците на кралица Юл носят зелено, а тези на свети Ник — червено. Ето, вземи това. — Той извади нещо от кутията с украса и го хвърли на Мориган, която го улови непохватно.

— За какво служи?

— За да можеш да подкрепяш Ник, като мен — обясни той и сви рамене. — Подаръци и огън — какво да не му харесваш?

Предметът беше алена панделка. Мориган я пъкна в джоба си.

— Ще си помисля.

— Ти кого подкрепяш? — попита Мориган Юпитер същата вечер на вечеря. — Свети Николай или кралица Юл?

— Кралица Юл — обади се Джак, докато сипваше картофено пюре в чинията си. — Очевидно.

Морган се намръщи.

— Не питах теб.

Джак си беше дошъл преди няколко дни за коледните празници и от самото начало всячески се стараеше да дразни Мориган.

— Не, ти питаше чичо Юпи, но си малоумна, ако не можеш да видиш, че той е за Юл. Да не си пълна идиотка?

— По-полека, Джак — предупреди го Юпитер и го стрелна с поглед.

— Защо? — сопна се Мориган. — Той не носи зелено. Тази седмица изобщо не е носил зелено. Да не си къорав и с двете очи?

— Невъзпитано, Мог — скастри я Юпитер и Мориган бе жилната от разочарованието и изненадата в гласа му.

Вътрешностите ѝ се загърчиха от чувство за вина и тя отвори уста да се извини на Джак, но преди да успее да каже нещо, той продължи, явно незасегнат от грубостта ѝ.

— Очевидно не може да го *видят* да носи зелено — заяви Джак. — Важните обществени личности трябва да изглеждат неутрални на Коледа, въпрос на добри маниери. Но ако имаше капка мозък, щеше да осъзнаеш, че ние с чичо Юпи предпочитаме елегантността и финеса пред лъскавите прояви на консуматорство. Свети Ник е просто тлъст капиталистически котак с добра рекламна агенция. Докато кралица Юл има *стил*.

Мориган нямаше представа за какво говори той, но в този момент разбра кого ще подкрепя. Извади от джоба си червената панделка и я върза стегнато на плитката си, взирайки се предизвикателно в Джак.

— Това да не би да трябва да ме сплаши? — попита със смях момчето. — Да не ме извикаш на дуел на масата за вечеря? С лъжички за десерт на разсъмване?

— Стига, вие двамата...

Мориган се замисли дали да не запрати лъжичката за десерт право в самодоволната му ухилена физиономия.

— Щом кралица Юл е толкова велика, къде са пантомимите за нея? И защо я няма на никакви реклами? Свети Ник е рекламно лице на карамели „Холи Джоли“, празничното шампанско на д-р Бринкли и зимната колекция от кашмирени чорапи на Тристан Льофевр. А кралица Юл никога не съм я виждала на билборд. Няма да я позная, дори да се спъна в нея.

Юпитер се отпусна в стола си.

— Защо не можем всички просто да се погаждаме?

— Това е, защото тя има достойнство — заяви Джак, насочил вилицата си към Мориган, без да обръща никакво внимание на чичо си. — То пък е нещо, което твоят свръхгабаритен приятел и бандата му от летящи въшкарници няма да познаят, дори *те* да се спънат в него.

— Свети Ник е въплъщение на щедростта, благотворителността и... и веселието!

— Само повтаряш като папагал каквото си чула по радиото — промърмори Джак. (Беше *почти* прав — всъщност го беше прочела в една реклама на захаросани овесени ядки във вестника, с рисунка на свети Ник на кутията.) — Предполагам, сега ще ми кажеш, че извратените му експерименти с изкуствена биолуминесценция само правят елените по-вълшебни.

Мориган удари с ръка по масата.

— Елените *са* вълшебни. Даже онзи с носа. — Тя избута с дрънчене чинията си и излезе ядосана, подхвърляйки през рамо: — Пък и той си е *роден* такъв!

От коридора чу как Юпитер въздъхна.

— Ама наистина, Джак, защо двамата с Мог все се дърлите? Мразя да ми се налага да влизам в ролята на арбитър. Кара ме да се

чувствам възрастен. — Изрече последната дума така, като че ли беше гадна на вкус. — Защо не можете да сте просто приятели?

— П-приятели ли? — изфъфли Джак. Прозвуча сякаш се е задавил с вечерята си, което Мориган намери за доста приятна представа. — С нея? Не, дори и пари да ми даваш.

Гласът на Юпитер стана много тих.

— Тя е много далеч от дома си, Джак. Това чувство ти е познато.

Мориган се намръщи. *Откъде* всъщност беше Джак, запита се тя. Къде бяха родителите му? Никога не ѝ бе хрумвало да зададе тези въпроси... но пък, от друга страна, Джак не обичаше любопитковците.

— Ама тя е *вбесяваща*, чичо Юпи. И не знам защо си въобразява, че ще влезе в Чудното общество, честно. Искам да кажа, тя дори няма...

Мориган не чака да чуе повече. Запуши уши и се втурна по коридора, нагоре и нагоре по спиралното стълбище до спалнята си, където се тръшна на леглото (тази седмица грамаден креват с четири подпори, увит в гирлянди от сребърно фолио) и навря глава под възглавниците.

Мориган се събуди със сепване. Беше сънувала пак Показното изпитание. Този път стоеше пред старейшините и се опитваше да пее, но от устата и излизаше само папагалско крякане. Публиката я замеряше с картофено пюре.

Тя остана да лежи будна, вслушвайки се в звуците на „Девкалион“. Можеше да чуе тихото хъркане на Франк от горния етаж, мъркането на Фенестра от другия край на коридора и стенанието на тръбите долу. В камината пращеше огън; сигурно Марта го бе запалила, след като Мориган е заспала.

Смайваше се как е започнала да разчита на тези неща, колко нормален ѝ се виждаше този живот сега. Само като си помислеше за възможността да се провали на Показното изпитание, да бъде принудена да напусне Невърмур само след няколко кратки седмици, чувстваше изненадваща болка в гърдите.

Но по-лошо от това да бъде унижена, по-лошо от напускането на хотел „Девкалион“, по-лошо от всичко бе мисълта какво може да я чака в републиката. Дали ловците от дим и сенки още бяха там? Дали

семейството ѝ щеше да я посрещне с радост, като разбере, че е още жива? Можеха ли те да я защитят, ако ловците се върнат да я довършат?

Шум от коридора изтръгна Мориган от размислите ѝ. Глухият удар на човек, спънал се в последното стъпало на стълбището. Звук от нещо разплискано. Прошепната ругатня. Тя отметна завивките и отиде на пръсти да отвори вратата.

В слабата светлина на лампите в коридора видя празна чаша и локва разляно мляко на пода. Джак стоеше на четири крака и напразно се мъчеше да го избърше с края на нощната си риза. Без да обели и дума, Мориган взе една кърпа от банята си, излезе и коленичи до него да му помогне.

— Няма нищо — изломоти той. — Мога да се оправя. Ще си изцапаш кърпата.

— Ти пък ще си изцапаш ризата — възрази тя и бутна ръцете му настрана. Той се отпусна на пети и я остави да довърши работата. — Готово — каза тя, щом млякото бе почистено. — Можеш да сложиш това за пране... какво? Какво зяпаш?

Изражението на лицето на Джак ѝ бе познато. Цял живот я бяха гледали така навремето в Джакалфакс. Със страх и недоверие, примесени с неохотно любопитство и мъничко ужас. Както и да е, това не бе най-обезпокоителното нещо, което забеляза на лицето му.

— Очите ти са съвсем нормални! — извика тя и стана бързо, забравила да шепне. Той я последва, не толкова грациозно, и едва не падна, докато продължаваше да я зяпа с увиснало чене. Кожената му превръзка не се виждаше никъде; и двете му големи кафяви очи бяха вперени в Мориган. — Измамник. Ти изобщо не си едноок. Защо се преструваше през цялото време? Юпитер знае ли?

Джак не отговори.

— Стига си ме зяпал, Джак, кажи ми!

Изведнъж се раздадоха стъпки по стълбището и се появи съненото лице на Юпитер.

— Каква е тази гюрултия? Тук има гости, които се опитват да... — Той погледна към Джак, който още не свалеше очи от Мориган. — Джак? — повика го тихо той.

— Ти знаеше ли? — попита момичето. — Знаеше ли, че той няма нужда от превръзка на окото?

Юпитер не ѝ отговори. Разтърси леко рамото на племенника си и Джак като че ли най-после дойде на себе си. Той посочи към Мориган с трепереща ръка, която Юпитер хвана.

— Чаша чай, мисля. Хайде. — И повлече Джак надолу по стълбите. — Връщай се в леглото, Мог.

Ченето на Мориган увисна.

— Аз ли? Защо трябва да се връщам в леглото? Той всъщност се прави на полусляп.

Юпитер вдиша рязко през носа си и на лицето му изведнъж се изписа гняв.

— Мориган! — прошепна дрезгаво. — Марш в леглото. Не искам да чувам и дума повече за това. Ясно ли е? Нито дума.

Тя трепна. Юпитер никога не ѝ бе говорил толкова строго. Понечи да спори, да поиска обяснение за поведението на Джак, но един поглед към буреносното лице на покровителя ѝ бе достатъчен, за да замрат думите на устните ѝ.

Джак измина половината път надолу по стълбите, преди да се обърне назад. В очите му имаше объркване.

„И ти, и аз“, помисли си окаяно Мориган. Затвори с щракване вратата на спалнята си, хвърли напоената с мляко кърпа във ваната и се пъкна обратно в леглото.

Коледната нощ беше свежа и студена и въздухът трептеше от вълнение. Хотел „Девкалион“ сякаш вибрираше от добро настроение, докато и гости, и персонал се готвеха за битката, която щеше да се състои на площад „Кураж“ в центъра на Стария град.

— Весела Коледа, Кеджъри — поздрави Мориган на минаване покрай регистратурата и дрънна звънеца два пъти.

— Весела Коледа и на вас, госпожице Мориган. И хубав Юл.

Фоайето беше пълно с шум и топлина. Гостите нагъваха бонбони с ром и пиеха яйчени пуншове, докато чакаха сигнала на Юпитер за тръгване.

— Само панделка ли, Мориган? — попита Чанда Кали. Госпожа Чанда бе направила косата си на зелени къдрици, носеше изумрудени обици с висулки, изумрудена огърлица в тон с тях и гористозелено кадифено наметало. Тя прехапа устна, докато оглеждаше черната

рокля, черното палто и черните боти на Мориган. — Имам една сладка червена шапка, която може да пасне на малката ти главица. Или рубинена огърлица? Имам дванайсет такива. Можеш да задържиш едната!

— Не, благодаря, госпожо Чанда — отказа момичето, смяташе панделката си за достатъчно празнична.

Не за първи път този ден ѝ се прииска Хоторн да беше тук да гледа битката. Семейство Бързолет прекарваха всяка втора Коледа в планините и Хоторн бе напуснал Невърмур предния ден с едно последно обещание да си мълчи за Езра Шквал. Мориган се бе зарекла да изхвърли от главата си тревожната загадка за чиракуването при Шквал и да се наслаждава на празника. Въпреки това в дъното на ума си тя таеше надежда, че няма да налети пак на господин Джоунс преди Показното изпитание.

Докато гледаше персонала от удобната си позиция високо на стълбите, Мориган трябваше да признае, че всички имат празничен стил в излишък. Франк, вампирът джудже, беше боядисал ноктите си в червено в добавка към червената си пелерина, а Кеджъри се бе наконтил в слоеве червен кариран плат и сърма. Марта показваше пристрастията си към кралица Юл с елегантно зелено палто и шал в същия цвят. Шофьорът Чарли носеше граховозелено туидено сако и шофьорска фуражка, въпреки че имаше свободна вечер.

Часовникът заби и Юпитер подкани всички да излязат през предната врата на двора, където редици от накичени каляски чакаха да ги откарат на голямото събитие. Той намигна на Мориган и я ръгна приятелски, докато минаваше покрай него. Бяха минали три дни от случката с Джак и Юпитер още не бе споменал за нея. Мориган следваше неговия пример, макар че си умираше да попита за превръзката на Джак.

Не тази вечер обаче. Не искаше да си разваля Коледата.

Мориган бе очаквала площад „Кураж“ да е кипящо море от червено и зелено, но вместо това имаше големи сектори от всеки цвят, където привържениците на Ник и Юл се събираха на групи, крещяха лозунги и се опитваха да се надпеят. Когато от някое червено петно зазвучеше хор на „Ода за веселия дебелак“ или „Прекарай весело

Коледата“, от някое близко зелено петно се надигаше „Химн за Юл“ или „Зелена е душата ми“. Юпитер си намери местенце между двете групи, така че Мориган да може да стои при червените, а Джак при зелените, а самият той да е между тях, за да попречи на всякакъв юмручен бой.

— Приличаш на броколи — подхвърли Мориган на Джак и сбърчи носле към натруфената зелена шапка, която стърчеше на главата му като малка, артистична експлозия. После, просто за по-голяма яснота, добави: — Много тъпо броколи.

— Поне подкрепата ми за кралица Юл е очевидна — не ѝ остана дължен Джак и намести превръзката, която отново покриваше лявото му око. Мориган трябваше да си прехапе езика, за да не го попита защо изобщо я носи, след като явно има две съвсем здрави очи. Почти не го беше виждала след случката в коридора. Трудно бе да се каже дали той я избягва, или Юпитер умишлено ги държи разделени. — А забелязвам, че ти носиш само тази жалка малка панделка. Може би защото се смущаваш да те видят, че подкрепяш неприлично затлъстял взломаджия и поробител на елфи?

— Единственото, с което бих се смущавала да ме видят, е тази отвратителна шапка.

— Дзън-дзън-дзън — обади се Юпитер и разпери ръце. Изглежда многозначително Джак. — Стига толкова, моля, в името на... Ооо! Започва.

Тълпата притихна. Хората сочеха северното небе, където една едра фигура изплуваше от мрака. Мориган затаи дъх и въодушевлението най-последно я обзе с пълна сила. От червените сектори се надигнаха викове, докато свети Николай се спускаше на площад „Кураж“. Деветте му летящи елени изпълниха впечатляващ лупинг и кацнаха на един подиум в центъра. Чифт елфи скочиха от шейната и заразмахваха трескаво ръце към тълпата, подканвайки ги като конферансиета на тролски боеве да крещят все по-силно за белобрадия веселяк, докато той се надигаше от шейната от полиран махагон и червено кадифе.

Мориган се ухили. Трябваше да признае, че е доволна от решението си да подкрепи свети Николай. Великолепните му елени тъпчеха на място и тръскаха големите си рога, а от ноздрите им излитаха облаци леден въздух. Елфите подскачаха нагоре-надолу,

докато тълпата крещеше в подкрепа на Ник, който им махаше и сочеше към случайни хора в множеството, сякаш са му стари приятели, които току-що е зърнал. Един мъж даже припадна от тази чест. Свети Ник, реши Мориган, беше рокзвезда.

Тя се обърна към Джак, чувствайки се доволна от себе си, но момчето само сви рамене.

— Почакай — каза, подсмихна се и обърна взор към южния край на площада.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Секунди по-късно морето от хора се раздели, за да пропусне нещо, което на пръв поглед приличаше на малка заскрежена планина, но всъщност бе триметрова снегохрътка, проправяща си път през омагьосаната публика. На гърба ѝ седеше гордо изправена красива жена и се взираше в притихналия площад.

Мориган трябваше да се пребори с желанието да каже „Оооо“. Всичко, което бе разправял Джак за кралица Юл, се оказа вярно. Тя бе най-елегантната жена, която Мориган някога бе виждала. Имаше *стил*.

Прозирната бледозелена мантия на кралицата пърхаше леко зад нея, стелеше се като коприна под вода. Косата ѝ падаше на меки, блестящи вълни и стигаше до под кръста, и подобно на козината на великолепната хрътка, бе с цвета на току-що навалял сняг. Устните ѝ бяха бледи и безкръвни, усмивката ѝ — сияние от бели зъби и искрящи очи, които светеха така ярко, че потапяха в сянка всичко около нея. Множеството, събрало се на площад „Кураж“, изпусна колективна въздишка на наслада, когато тя сякаш се понесе към подиума.

Нямаше нужда Мориган да поглежда към Джак. Усещаше самодоволството, излъчващо се от него.

Кралица Юл стъпи на подиума и кимна на свети Николай, който ѝ се поклони в отговор. За момент не се случи нищо. После кралицата вдигна лице към небето и замря.

— Започва се — прошепна Юпитер.

Отначало звукът беше съвсем тих, просто далечно звънтене, като от вятър в стъкло. Мориган гледаше смаяно как всяка от ярките звезди над Невърмур заблестя още по-ярко, промени формата си и се раздвижи, докато по някакъв невъзможен начин всички те заприличаха на безброй малки сребърни камбанки, отразяващи светлините на града. Сложна симфония от камбанен звън изпълни въздуха. Мориган се взря

в звездите камбанки, затаила дъх и очарована, докато всяка от тях иззвънтя за последно и се превърна пак в далечна звезда.

Това невероятно представление бе последвано от три секунди благоговейно мълчание, а после всеки зелен поддръжник на площада изригна в бурни аплодисменти. Дори някои от червените ръкопляскаха, макар и неохотно. На Мориган също ѝ се прииска да се включи, толкова очарована бе от магията на кралица Юл, но за нищо на света не би доставила на Джак това удоволствие. Затова запази тишина.

Сега всички очи бяха вперени в свети Ник, докато той потриваше ръце, въртейки се в кръг, за да огледа площад „Кураж“. Взе да сочи наслуки и отначало Мориган си помисли, че ще започне пак със звездните си изпълнения, но после групички от публиката закрепяха и се заблъскаха един в друг. На всяко от тези места гигантска елха растеше бързо от земята, изतिकвайки хората от пътя си — два метра, четири метра, шест метра, дванайсет метра, докато накрая на площада се издигаха десетина осемнайсетметрови елхи.

Мориган се ухили и заръкопляска, но свети Ник не беше свършил. Щракна с дебелите си пръсти и на клоните изникнаха големи лъскави топки в червено и златно, и хиляди светлинки заблещукаха сред игличките. Червените поддръжници пощуряха.

Джак не показа никаква реакция. Очите му бяха вперени в кралица Юл и той чакаше да види отговора ѝ.

Кралицата се усмихна ведро на делото на свети Ник, а после махна подред към всяка от елхите. По нейна заповед десетки бели гълъби излетяха от клоните и се събраха в огромно ято от пърхащи криле. Понесоха се в чудна формация, заемайки първо формата на снежинка, после на звезда, камбанка, елха и накрая изобразиха знака на мира, преди да отлетят към далечината сред гръмотевични аплодисменти.

Свети Ник даде знак на елфите си и те скочиха на шейната, където две големи, опасни на вид оръдия бяха насочени към тълпата от двете ѝ страни. Мориган вдигна очи към Юпитер, чудейки се дали това е законно, но той не изглеждаше ни най-малко смутен. Даже по-скоро отегчен.

— Това не го ли направи и миналата година? — попита, като побутна племенника си.

Джак изпръхтя.

— Предсказуемо. Угажда на алчните маси.

— Шшшт — обади се Мориган и ръгна с лакът Джак в ребрата. Те може и да го бяха виждали преди, но тя не искаше да пропусне и една секунда.

Оръдията изгърмяха мощно, и пак, и пак, докато елфите изстрелваха залп след залп пъстроцветни, увити във фолио бонбони над площад „Кураж“. И деца, и възрастни шареха по земята или подскачаха да ги уловят във въздуха и скоро всички крещяха одобрително с усти, пълни с карамел, включително и Мориган.

Кралицата се обърна към снегохрътката, която пристъпваше царствено към подиума, вдигнала глава и вперила яркосините си очи в своята господарка. Когато посегна да почеше животното зад ушите, то отметна глава и зави срещу луната. Беше протяжен и зловещ вой, който скоро бе подхванат от всяко куче в Невърмур. Беше неземан вълчи хор. Мориган усети нещо да се сипе по косата ѝ.

— Сняг — прошепна тя.

Малки замръзнали бели снежинки танцуваха и се виеха във въздуха, и кацаха леко по носа и раменете ѝ, и обърнатите ѝ нагоре длани. Мориган никога досега не бе виждала истински сняг. Усети как щастие разцъфва в гърдите ѝ и я изпълва като балон. За малко да се вкопчи в палтото на Юпитер, разтревожена, че може да отлети, понесена от собствената си радост.

За един дълъг миг публиката притихна, ако се изключат тихите ахкания и шепот. После площадът изригна в радостни викове и аплодисменти, червени и зелени крещяха заедно, забравили за своето съперничество.

Свети Ник също заръкопляска усмихнат и изплези език да улови една снежинка. Кралица Юл се разсмя.

— Време е за големия финал — оповести Юпитер. — Извадете свещите си.

Мориган и Джак бръкнаха в джобовете на палтата си за белите свещи, които Юпитер им бе дал по-рано. Следвайки примера на Джак, момичето вдигна свещта си високо във въздуха. Развълнувано мърморене плъзна през площада, докато всички около тях правеха същото.

Изглежда, всички знаеха какво предстои и по-малките дечица се кикотеха и се побутваха, докато свети Ник се почеса театрално по

брадата, преструвайки се, че е бил победен и не знае какво да прави сега.

После сякаш му хрумна някаква идея — той плесна радостно, разпери ръце към тълпата и започна да се върти. Една по една свещите пламваха, все по-бързо, в спирала отвътре навън, непрекъснат рев на спонтанно лумващ огън, докато площад „Кураж“ не се изпълни със смях и златна светлина.

Свети Ник и кралица Юл се прегърнаха като стари приятели, усмихнаха се и се целунаха по бузите. Елените се събраха около снеохрътката и започнаха да търкат шии в нея, докато тя игриво щракаше със зъби към рогата им и ги ближеше по лицата. Елфите се хвърлиха в краката на кралица Юл.

Червените и зелените сектори в тълпата се смесиха в шарен хаос. Поддръжниците на Ник и Юл си разменяха части от облеклото — алена ръкавичка за зелен шал, червено цвете за изумрудена шапка, — докато накрая вече никой не можеше да различи едните от другите. Марта коленичи и предложи шала си на Франк, който в отговор окачи на раменете ѝ гирлянда. Госпожа Чанда взе червената карирана папийонка на Кеджъри и той се изчерви, докато тя връзваше изумрудената си лентичка за шия около врата му.

Джак свали абсурдната си шапка и я предложи на Мориган, свивайки рамене.

— Свещите си ги биваше.

— Да — съгласи се тя. — Но снегът беше най-хубавата част. — Развърза червената панделка от косата си и я върза на флъонга около китката му. Той я погледна и се ухили.

— Я чакай — каза Мориган. — Кой победи?

— Тук няма победител и победен — отвърна Юпитер и ги поведе към края на площада. — Те обявиха примирие, както всяка година, и сега ще се заловят за работата си — да раздават подаръци и да правят сняг над целия Свободен щат. Работата си я бива. Някой да иска захаросани сливи? — Той се втурна напред към една сергия за бонбони и поръча две дузини в кафява хартиена кесия.

— Значи никой не печели? — попита Мориган. Чувстваше се малко излъгана.

— Сигурно се шегуваш. Подаръци и сняг? — каза със смях Джак и запрати снежна топка към гърба на Юпитер. — Всички печелят.

Тримата решиха да се приберат пеш, оставиха каляските и се замеряха със снежни топки, докато се умориха и намокриха целите. Юпитер носеше Мориган на раменете си през остатъка от пътя, а Джак се пързеляше щастливо по заледените павета. Излапаха всички захаросани сливи и четиресет минути по-късно пристигнаха в „Девкалион“ със замръзнали пръсти и лилави езици.

— Мислиш ли, че свети Ник вече е минал? — попита Мориган Джак, докато тъпчеха уморено нагоре по стълбите. Облиза малко лилава захар от ъгълчето на устата си.

— Не. Той идва само след като заспиш, защото е прекалено зает, за да си бърби. Така че бързо в леглото. — Той я побутна насмешливо по коридора. — Лека нощ.

— Лека нощ, броколена главо.

Джак се засмя и изчезна в стаята си.

18. ЕДИН ПОЧТИ ВЕСЕЛ ПРАЗНИК

Сутринта на Коледа Мориган се събуди от миризмата на канела, цитруси и горящи дърва. В камината бумтеше весело огън, а на таблата на леглото ѝ висеше дебел червен чорап, пълен с подаръци.

Тя го обърна и в скута ѝ се изсипа цяло съкровище от шоколади, мандарини, джинджифилови сладки, лъскав розов нар, плетен шал, който приличаше на лисица, чифт червени ръкавички, златно-лилава кутия със захаросани сливи, малка книга с платнена подвързия, наречена „Приказките на Финеган“, колода карти със сребърен гръб, дървена четка за коса с нарисувана на дръжката балерина. И всичко това само за нея? Свети Николай бе надминал себе си.

Мориган си надяна меките вълнени ръкавички и ги притисна към лицето си, спомняйки си някои далеч по-малко хубави Коледи. Семейство Врана не си падаха особено по подаръците. Веднъж, много отдавна, тя беше събрала смелост да попита Корвус дали може да получи изненада за Коледа тази година и за нейна радост той бе казал „да“. След седмици на трепетно очакване Мориган скочи от леглото си в коледната сутрин, развълнувана да види какво са ѝ оставили през

нощта, и откри един плик в долния край на леглото си. Вътре имаше разбивка на всеки цент, който Корвус бе похарчил през изминалата година за обезщетения към Регистъра за прокълнати деца заради нея.

Е, поне не я бе излъгал. Наистина беше изненада.

Докато Мориган развиваше със зъби златното фолио на една шоколадова паричка, вратата на спалнята ѝ се отвори рязко и нахълта Джак. В едната си ръка носеше парче хартия, а в другата — своя собствен чорап.

— Честита Коледа! — поздрави Мориган. За малко да добави: „А сега излез пак и почукай“, но реши, че е прекалено изпълнена с коледно настроение, за да прави забележки.

— Весел празник на Юл! — Джак се тръшна на леглото, подаде ѝ бележката, намести се удобно и изсипа съдържанието на чорапа си на купчина. Взе една курабийка с формата на куче и му отхапа главата. — Ама не съвсем весел, защото чичо Юпи го извикаха по работа.

— В Коледа сутринта? — зяпна Мориган и прочете бележката.

Спешна работа в Ма Вей. Ще се върна за обяд.
Заведи Мог да се пързая с шейна вместо мен.

Ю.

— Какво е Ма Вей?

Джак преглътна залька си.

— Едно от средните кралства. Сигурно пак някой изследовател е пропуснал определения му портал за вкъщи. Все го викат по Коледа да помага на някой идиот. Пфу — на, това можеш да го вземеш. — Той подаде на Мориган нара от чорапа си с отвратена физиономия, а тя му подхвърли две от мандарините си.

— Не е нужно да ме водиш да се пързялям. — Тя ухапа още един шоколад и сви рамене. — Аз дори нямам шейна.

— А това какво мислиш, че е, пони ли? — попита Джак и кимна към камината.

Мориган надникна над таблата на леглото си и видя лъскава зелена шейна, овързана със златна панделка. Надписът гласеше „Честита Коледа, Мог“.

— Уха — прошепна тя смяно. Никога през живота си не бе получавала толкова много подаръци.

— Моята е червена — подхвърли Джак и завъртя очи. — Той явно го мисли за забавно.

Юпитер не се прибра нито за обяд, нито за вечеря, а вместо това прати извиненията си по вестносец. Мориган би могла да се разочарова от отсъствието му, ако не беше прекалено заета да прекарва най-страхотната Коледа в живота си.

Цял ден валя гъст и обилен сняг благодарение на кралица Юл. Сутринта Джак и Мориган се пързалиха по близкия хълм, отново и отново, и водеха епични битки със снежни топки срещу съседските деца.

По пладне се върнаха в „Девкалион“, тъкмо навреме за обяд в официалната трапезария. Дългите маси се огъваха под тежестта на глазирани бутове, пушени фазани и печени гъски, блюда от дебели зелени кълнове с бекон и кестени, препечени до златисто картофи и пащърнак с мед, купи с гъст сос, ронливи сирена и вити хлябове, яркочервени рачешки щипки и блестящи стриди в лед.

Мориган и Джак бяха решени да опитат по малко от всичко (освен може би стридите), но и двамата се отказаха по средата и отидоха да легнат в Пушалнята (димът беше ментов: за улесняване на храносмилането), като обявиха, че повече няма да сложат и залък в устата си, докато са живи. Но само петнайсет минути по-късно Джак усърдно се трудеше над една купа със сладкиши и пирожки, а Мориган опустошаваше пухкава бяла целувка със сметана и боровинки.

При третото отиване на Джак до трапезарията, докато Мориган лежеше на един диван в ъгъла и вдишваше успокоителния ментовозелен дим, тя чу как някой влиза в Пушалнята.

— Не че му нямам доверие — каза мъжки глас. — Сигурно знае какво прави. Момчето е гений.

Мориган отвори сънено очи. Различаваше само два силуета през гъстите облаци дим, кълбящи се от стените — елегантната госпожа Чанда, облечена в дълга копринена рокля в червено и зелено, и чевръстия снежнокос Кеджъри Бърнс в коледната си поличка.

— Прекалено е умен за свое собствено добро — съгласи се госпожа Чанда. — Но дори той не е застрахован срещу грешки, Ри-ри. В края на краищата е обикновен човек.

Мориган се зачуди мъгляво дали да не им разкрие, че не са сами. Тъкмо се канеше да прочисти гърло, когато...

— Но защо *Мориган*? — попита Кеджъри. — От всички кандидати, които можеше да избере, защо нея? Къде ѝ е умението?

— Тя е мило момиче...

— Разбира се, разбира се. Голяма сладурана е. Славно девойче. Но защо Юпитер си мисли, че става за Чудното общество?

— О, знаеш го Юпитер — каза госпожа Чанда. — Все се захваща с предизвикателства, които никой друг не би поел. Той беше първият човек, изкачил връх Грамадан, помниш ли? И се втурна в онзи гъмжащ от тролове свят, където никой друг от Лигата на изследователите не искаше и да припарва.

Портиерът се изкиска.

— О, да. А също и това място. Виж го само! Когато той го намери, беше истинска съборетина. Залови се с него като хоби, а сега е най-великолепният хотел в Невърмур. — В гласа му се прокрадна мрачна нотка. — Само че не можеш да вземеш едно дете като хоби.

— Така е — съгласи се госпожа Чанда. — Ако се беше провалил с „Девкалион“, нямаше да има толкова голямо значение. Не можеш да нараниш един хотел.

Настъпи тишина. Мориган замръзна и затаи дъх, разтревожена за момент, че са я забелязали през облаците ментов дим.

След малко Кеджъри въздъхна тежко.

— Знам, че не бива да си пъхаме носа в това, Чанда, но се тревожа за горкото мъниче. Мисля, че я чака ужасно разочарование.

— Нещо по-лошо — добави госпожа Чанда със злокобен глас. — Ако смрадливците разберат, че е тук нелегално, помисли си какво рискува Юпитер. Това е *измяна*. Той може да влезе в затвора, Кеджъри. Репутацията му, кариерата му... ще рухнат. И не само това, ами...

— „Девкалион“ — довърши мрачно Кеджъри. — Ако не внимава, ще загуби „Девкалион“. И тогава къде ще отидем всички?

Мориган не се изненада да открие, че броди по коридорите на хотел „Девкалион“ посред нощ и се мъчи да прогони болките в корема и кошмарите си.

Беше минало полунощ, когато забеляза, че вратата на кабинета на Юпитер е открената. Надникна вътре. Той седеше в кожено кресло пред огъня, а на масичката до него имаше димящ сребърен чайник и две малки изрисувани чаши. Дори не вдигна поглед.

— Влизай, Мог.

Юпитер наля чай — ментов, с плуващи в него зелени листенца, сложи бучка захар в чашата на Мориган и я разбърка. Очите му се стрелнаха за миг към лицето ѝ, докато тя седеше на отсрещния стол. Стори ѝ се, че изглежда уморен.

— Пак кошмари. — Не беше въпрос. — Още се притесняваш за Показното изпитание.

Мориган отпи от чая си и не каза нищо. Вече беше свикнала, че той винаги знае за какво мисли.

Отново беше сънувала грандиозен провал. Този път обаче вместо накрая публиката да ѝ се смее и да я освирква, кошмарът продължи с парад от злобни олигавени тролове, влизащи в Тролизеума с тояги, явно за да пребият Мориган до смърт и да я отърват от мъките.

— Изпитанието е другата събота — каза натъртено тя с надеждата, че това ще го подтикне най-после да ѝ разкрие какво трябва да прави, какво да покаже.

Той въздъхна.

— Стига си се тревожила.

— Само това повтаряш.

— Всичко ще е наред.

— И това също.

— Защото е вярно.

— Ама аз нямам талант! — възкликна тя и без да иска, разля чай по предната част на нощницата си. — Защо изобщо участвам в тези изпитания, след като никога няма да вляза в Обществото? Не мога да яздя дракони, нито... нито да пея като ангел. Не мога да правя нищо. — Мориган откри, че след като бе започнала да изрича притесненията си на глас, не може да спре. — Ами ако смрадливците разберат, че съм тук нелегално? Ще ме изритат, а теб ще те тикнат в затвора. Ще ти вземат „Девкалион“. Ти... твоята репутация... твоята кариера... —

Думите на Мориган заседнаха в гърлото ѝ. — Не можеш да рискуваш всичко това само заради мен! Ами персоналът? Ами *Джак*? Не можеш да се грижиш за него, ако си в затвора. Ами... — Тя се запъна, изгубила нишката на мисълта си.

Юпитер я изчака да продължи, като се усмихваше учтиво над чашата си с ментов чай. Това вбеси Мориган още повече. Нима той дори не се *притесняваше* дали тя ще успее да влезе в Обществото? Или правеше всичко това просто за забавление? Да не би за него Мориган да беше просто... *хоби*?

При тази мисъл нещо се надигна в нея, досущ притиснато в ъгъла животинче, което се засилва, готвейки се да си пробие път през гръдния ѝ кош. Тя остави чашата, която издрънча върху подноса.

— Искам да се върна у дома.

Думите излетяха от устата ѝ, тихи и мрачни, преди още да си е помислила да ги изрече. Увиснаха тежко във въздуха.

— У дома?

— В *Джакалфакс* — поясни тя, макар да знаеше, че Юпитер отлично разбира какво има предвид. Беше застинал съвсем неподвижно. — Искам да се върна. Сега. Тази нощ. Искам да кажа на семейството си, че съм жива. Не искам да влизам в Чудното общество и не... — Думите не излизаха лесно; съпротивляваха ѝ се на всяка сричка. — Не искам да живея повече в хотел „*Девкалион*“.

Последното не беше вярно, но тя реши, че ще е по-лесно, ако Юпитер си го мисли.

Мориган обичаше „*Девкалион*“, но колкото и стаи, коридори и етажи да имаше, той никога нямаше да е достатъчно голям, за да побере растящия ѝ ужас от Показното изпитание. Притесненията ѝ бяха като някакво чудовище, като призрака, бродещ през стените на „*Девкалион*“, просмукваха се в костите ѝ като зима, така че никога вече да не ѝ е наистина топло.

Тя изчака Юпитер да заговори. Лицето му беше безстрастно и толкова неподвижно, та ѝ се стори, че може да се напука като порцеланова маска. Той дълго се визира в огъня.

— Много добре — каза накрая. Гласът му беше тих. — Ще тръгнем веднага.

19. ПАЯЖИННАТА ЛИНИЯ

— Колко още остава?

— Не е много. Не изоставай. — Юпитер вървеше по мръсния тунел с белезникави плочки и трепкащи лампи на тавана, поддържайки обичайната си крачка, а Мориган подтичваше да го настигне. Сегизтогиз тя вдигаше поглед към лицето му, но не можеше да прочете нищо върху него.

Той почти не бе обелил и дума, освен да каже на Фенестра къде отиват. Суперкотката го изгледа с тревога и — за изненада на Мориган — тъга. Не каза нищо, но когато Мориган последва Юпитер през входната врата, Фен я побутна нежно с голямата си сива глава и издаде тих, печален звук. Момичето замига трескаво, стиснала мушамения си чадър, и не погледна назад.

Минаха по тъмните улици, хванаха чадържелезницата до най-близката станция на Чудметро, а после поеха надолу през лабиринта от тунели и стълбища. Минаваха през тайни врати, по тъмни мръсни коридори, следвайки път, по който Мориган никога досега не бе вървяла, но Юпитер, изглежда, го знаеше наизуст.

След дваайсет минути и безброй завои те свиха зад един остър ъгъл и излязоха на празен перон. Плакатите по стените бяха избелели, напукани и старомодни, и рекламираха продукти, за които Мориган изобщо не бе чувала.

Табела над главите им оповестяваше, че това е началната точка на Паяжинната линия.

— Сигурна ли си? — Очите на Юпитер бяха забити в плочките на пода. Макар че говореше тихо, гласът му отекуваше в просторната зала. — Не е нужно да си вървиш.

— Знам — отвърна Мориган. Помисли си за Хоторн, че така и не успя да се сбогува с него, най-добрия ѝ приятел... и за Джак, спящ дълбоко в „Девкалион“, който щеше да се събуди и да открие, че я няма... и почувства внезапна тъга. Потисна я решително. Не можеше да остане и да гледа как Юпитер губи всичко заради нея. — Сигурна съм.

Юпитер кимна и посегна да вземе чадъра ѝ. Мориган го стисна здраво.

— Не мога ли да го задър...

— Трябва да остане тук. Съжалявам.

Мориган отпусна хватката си. Докато Юпитер окачаше чадъра със сребърна дръжка на един парапет, тя изпитваше притъпено, сърдито разочарование. В края на краищата това трябваше да е подарък за рождения ѝ ден и тя имаше толкова хубави спомени с него. Скокът от покрива на „Девкалион“, прелитането през Стария град с чадърорезелезницата. Отключването на Залата на сенките. (Когато най-после бе попитала Юпитер за това, той ѝ бе признал, че е мислел, че ще бъде забавно; че я е чакал цяла вечност да открие, че има таен ключ за тайна стая. Каза, че ако е била малко по-любопитна, щяла да го открие далеч по-рано.)

— Готова ли си? — Той я хвана за ръката и двамата прекрачиха жълтата линия на самия ръб на перона. — Затвори очи. И не ги отваряй.

Мориган се подчини. Въздухът беше неподвижен. Няколко дълги секунди изтекоха в тишина.

После в далечината се чу звук — който се усилваше все повече и повече — на влак, набиращ много бързо скорост. Тя усети вълната

хладен въздух, която лъхна от тунела, чу как влакът спря точно пред тях и отвори врати.

— Крачи смело, Мориган Врана. — Юпитер я стисна за ръката и я въведе вътре.

— Сега може ли да отворя очи?

— Не още.

— Къде отиваме? Какво е Паяжинната линия? Ще ни откара ли чак до Джакалфакс, или трябва да се прекачваме?

— Тихо. — Той стисна пак ръката ѝ.

Пътуването бе кратко — само няколко минути, — но Мориган усети, че ѝ прилошава от поклащането на влака. Искаше ѝ се да може да отвори очи.

Влакът спря. Вратите се отвориха. Мориган и Юпитер излязоха в студения режещ въздух, който миришеше на дъжд и кал.

— Отвори очи.

Със спотаен дълбоко в сърцето си ужас, Мориган откри, че стои пред входната врата на имението Врана. Беше си у дома.

„Нали това искаше?“, напомни си тя.

Само за минути Паяжинната линия я бе пренесла по целия път от Невърмур до Джакалфакс. Мориган се обърна; влакът бе изчезнал. Зад нея нямаше нищо, само високата желязна порта, дяляща имението Врана от гората отгатык. Тя поклати глава. Това беше невъзможно.

Познато сребърно чукало с форма на гарван се взираше надолу към нея. Тя вдигна ръка да почука, но Юпитер мина право през плътната дървена врата и изчезна.

— Невъзможно — ахна тя.

Ръката на Юпитер посегна обратно и я дръпна в мъжделиво осветения коридор на дома ѝ от детинство.

— Как... как... какво се случи току-що?

Юпитер я изгледа косо.

— Строго погледнато, ние още сме в Невърмур. Или поне телата ни. Паяжинната линия би трябвало да е извадена от употреба, но аз съм междусветски изследовател с девето ниво на достъп и като такъв си имам... някои привилегии.

Мориган се зачуди дали това е една от онези „привилегии“, за които могат да го арестуват.

— Как може още да сме в Невърмур? Стоим в къщата на баба ми.

— Не точно. Пътуваме по Паяжината.

— Какво е това?

— Всичко... Как да ти го обясня? — Той млъкна, пое си дълбоко дъх и вдигна очи. Мориган си спомни, че веднъж вече се беше опитал да ѝ го обясни и се бе провалил най-позорно. — Всички ние сме част от Паяжината и Паяжината е навсякъде около нас. Нещата, които мога да виждам аз — твоите кошмари, да речем, или историята на един определен зелен чайник — те съществуват в Паяжината като малки невидими нишки, сплетени в гигантска скрита мрежа, която свързва всичко в едно. Паяжинната линия просто ни дава начин да пътуваме целенасочено през тези нишки. Тя е страничен продукт от изследването на другите светове — нещо, което Лигата е създала преди тринайсет или четиринайсет епохи. Тялото ти остава на безопасно място в Невърмур, докато съзнанието ти пътува незабелязано из републиката. Много хитра система и *много* тайна, така че, за бога, не казвай на никого. Никога не е била достъпна за публична употреба. Прекалено е неустойчива. В последно време дори на високопоставените военни им е забранено да я ползват.

— Защо?

Юпитер направи гримаса.

— Този начин на пътуване не е подходящ за всички. Някои хора, които се возят по Паяжинната линия, се връщат някак... различни. Веднъж разделени, телата и умовете им никога не се съединяват изцяло. Те са в постоянно несъответствие и това ги тласка към лудост. Работата е много опасна, ако не знаеш какво правиш.

— Аз не знам какво правя! — изохка Мориган, леко паникьосана. — Защо ми позволи да се кача на нея?

Той изпръхтя.

— Ако някой може да се вози на Паяжинната линия, това си ти.

— Защо аз?

— Защото си... — Той млъкна сякаш изведнъж се бе усетил. — Защото си... с мен. — Извърна поглед. — Не можем да останем дълго тук. Разбираш ли?

Тя не беше сигурна дали да се чувства разочарована, или облекчена.

— Ама аз не исках да дойда на гости. Исках да се върна завинаги.

— Разбирам, че не е каквото очакваш. Просто исках да си сигурна, преди...

— Весела Коледа! — Айви тичаше по коридора към тях с широка усмивка. Мориган пристъпи напред, готова да обясни появата си, но мащехата ѝ профуча покрай нея с шумолене на сатен, оставяйки след себе си облак от гадно сладък парфюм. — Весела Коледа на всички!

Мориган я последва в дневната. Тя беше пълна с хора и всички те вдигнаха чаши към лъчезарната си домакиня. Айви махна на един младеж, седнал пред пианото, и той подхвана игрива песничка. Корвус — облечен в смокинг и със закичена на ревера му роза — засия срещу жена си от другия край на стаята.

— Те устройват тържество — отбеляза Мориган. — Никога не са устройвали тържества.

Юпитер не каза нищо.

Тя гледаше как Айви и баща ѝ спретнаха един импровизиран танц, окуражавани от аплодисментите на гостите. Някакъв мъж каза нещо на Корвус, докато той минаваше с валсова стъпка покрай него, и баща ѝ отметна глава и се засмя. Мориган можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, в които го е виждала да се смее така. Всъщност можеше да ги преброи на един пръст. Включително сегашния.

— Те могат ли да ме видят?

Юпитер отстъпи назад до стената.

— Само ако ти го искаш.

Мориган се намръщи.

— Искам го.

— Явно не.

Айви беше сменила обзавеждането. Имаше нови пердета и нова тапицерна (синьо-лилава) и тапети на цветчета. Всяка свободна повърхност беше покрита със снимки в рамки и на всички тях се виждаха Корвус, Айви и новото им бебе — не, *бебета*. Близнаци. Еднакви розовобузести момченца със снежноруса коса като на майка си. На една двойна сребърна рамка бяха гравирани със завъртени букви имената им: Волфрам и Гънтрам.

Значи Мориган имаше братя. Тя се опита да смели тази новина, докато празненството се вихреше около нея, но мозъкът ѝ се оказа

неспособен да схване идеята. „Имам братя — повтаряше си тя наум, отново и отново. — Имам братя.“ Но тези думи ѝ се струваха леки като въздух, без никаква тежест или значение, затова тя ги остави да отлетят.

Мориган се зачуди къде ли е баба ѝ, преди да осъзнае, че вече знае.

Залата на мъртвите Врана беше тъмна и тиха. Точно както я помнеше Мориган — студена, празна и миришеца на мухъл. Само едно нещо се бе променило: сега нейният собствен портрет висеше там.

Всъщност не я наричаха Залата на мъртвите Врана, или поне никой освен Мориган не я наричаше така. Истинското ѝ скучно име беше Портретната зала. Но единствените, чиито портрети се слагаха там, бяха членовете на семейство Врана, и то едва след като умрат. По някаква причина това бе любимото място на баба ѝ — понякога тя изчезваше за часове наред и ако на човек му се наложеше да я потърси, знаеше къде ще бъде. Щеше да стои в Залата на мъртвите Врана, взирайки се във великото семейно родословие, като се започне от Леш Врана (прапрапрадядото на Мориган, убит неволно от слугата си по време на лов) и се стигне до Камамбер Врана (породистата хрътка на баща ѝ, която бе изяла кутия прах за пране и бе умряла с пяна на устата).

Мориган се изненада да види, че баба ѝ е разчистила почетно място за нея между уважаемата пралеля Ворона, загинала при падане от състезателния си кон, и чичо Бъртрам, брата на Корвус, умрял млад от треска. Баба беше извънредно придирчива кой мъртъв Врана къде ще отиде. Портретът на покойната майка на Мориган се намираще чак в дъното на залата, сред не толкова скъпите домашни любимци и третите братовчеди.

Художникът, нает да нарисува Мориган, рисуваеше членовете на семейство Врана от над шейсет години. Това означаваше, че е много стар и ужасно бавен, и момичето трябваше да стои неподвижно с часове, докато онзи се туткаше с четката си и от време на време подвикваше нещо от рода на: „Стига си шавала!“ или „Откъде идва

тази сянка?“, или „Виждам те как дишаш!“, или „Не си чеши носа, ужасно дете!“.

По средата на рисуването на портрета ѝ — което ставаше в последния момент, в навечерието на самия Срединощ — Айви влезе с една рулетка и взе мерките на Мориган, затиснала телефона между ухото и рамото си.

— Дължина метър и двайсет... да, поне така мисля... о, не, по-широк, тя е доста широкоплещеста... Колко струва махагоновият? Значи чам, мисля. Или не, не, Корвус ще иска махагон, не бива да изглеждаме стиснати. Розова копринена обшивка, разбира се, с дантелена възглавничка и розова панделка в долния край. И очаквам, че ще го доставите вкъщи? Как така „кога“? Утре рано сутринта, очевидно!

А после беше изхвъркнала от стаята, без да каже и дума на Мориган или на художника. Щом Мориган осъзна за какво се отнасяше разговорът, прекара остатъка от следобеда раздразнена, че в ковчегата ѝ ще има толкова много розово. В резултат на това портретът ѝ, който висеше сега на стената, показваше една навъсена Мориган, скръстила сърдито ръце на гърдите си.

Мориган за първи път виждаше завършената творба. Хареса ѝ.

— Кой е там?

Баба стоеше до прозореца на тъмната стая, озарена само от сиянието на лампите в коридора. Носеше обичайната си официална черна рокля, с накити на шията, а тъмносивата ѝ коса бе събрана на висок кок. Въздухът беше изпълнен с познатия дървесен аромат на парфюма ѝ.

Мориган се приближи предпазливо.

— Аз съм, бабо.

Баба ѝ примижа, докато оглеждаше тъмната стая.

— Имали някого? Отговорете ми!

— Защо не може да ме види? Аз искам да ме види — изсъска Мориган на Юпитер.

— Продължавай да се опитваш — отвърна той и я побутна лекичко напред.

Момичето си пое дълбоко дъх, сви ръце в юмруци и помисли с всички сили: „Виж ме. Моля те, виж ме“.

— Бабо? Аз съм. Ето ме, тук съм.

— Мориган? — прошепна дрезгаво баба й. Очите й се разшириха. Тя пристъпи към внучката си и тръсна глава, сякаш да я прочисти. — Това... възможно ли е...?

— Виждаш ли ме?

Бледосините очи на Орнела Врана се фокусираха върху лицето й и за първи път, откакто Мориган се помнеше, те бяха изпълнени с ужас.

— Не. Не!

— Всичко е наред. — Мориган вдигна ръце, сякаш успокояваше уплашено животно. — Не съм призрак. Наистина съм аз. Жива съм. Не умрях, не съм...

Баба продължаваше да клати глава.

— Мориган. Не! Защо си тук? Защо си се върнала в Зимномория? Не бива да си тук. Те ще дойдат за теб. Ловците от дим и сенки. *Те ще дойдат за теб.*

Мориган усети да я прорязва ледено острие. Погледна към Юпитер, който стоеше отзад, пъхнал ръце в джобовете си и забил очи в пода.

— Тя откъде знае за ловците...?

Но баба се въртна към Юпитер, внезапно побесняла.

— Ти! Ти, глупако! Защо я доведе обратно? Обеща, че ще я държиш в Невърмур. Обеща, че тя никога няма да напуска Свободния щат. *Не биваше да идвате.*

— Ние не сме наистина тук, госпожо Врана — побърза да каже Юпитер, посегна и прокара ръката си право през тялото й. Баба потрепери и отстъпи назад. — Пътувахме по Паяжинната линия. Телата ни не са... дълго е за обясняване. Мориган искаше да дойде; помислих си, че заслужава...

— Ти обеща никога да не я водиш обратно — повтори баба, ококорила диво очи. — Закле ми се. Не е безопасно, не е... Мориган, *трябва да се махаш...*

— Мориган? — обади се един глас от вратата. Някой натисна копчето за лампите и изведнъж Залата на мъртвите Врана се окъпа в светлина. В стаята влезе Корвус, а сините му очи мятаха мълнии. Мориган отвори уста да заговори, но канцлерът мина покрай нея, хвана баба за раменете и я разтърси. — Майко, каква е тази лудост? Какво ти става? И то точно сега... на *коледното тържество*, за бога.

Орнела Врана хвърли поглед над рамото на сина си и очите ѝ се впиха уплашено във внучка ѝ.

— Тъъ... нищо, Корвус. Просто въображението ми играе номера.

— Ти изрече онова име — прошепна Корвус с гневен глас. — Чух го от коридора. Ами ако някой от колегите ми минаваше и също го беше чул?

— Няма... няма нищо, скъпи. Никой нищичко не чу. Аз просто... си спомнях...

— Заклехме се никога повече да не произнасяме това име. *Заклехме се*, майко.

Мориган имаше чувството, че някой е изкарал всичкия ѝ въздух.

— Последното, от което се нуждая, е да се напомня на хората за *всичко онова* точно когато се опитвам да вляза във федералното правителство. Ако някой в партията... — Корвус млъкна и стисна устните си в тънка линия. — Тази вечер е важна за мен, майко. Моля те, не я разваляй с *онова име*.

— Корвус...

— Онова име е мъртво.

Корвус Врана се врътна кръгом, мина право през мястото, където стоеше дъщеря му, невидима за него, и излезе.

Мориган беше изхвъркнала от къщата и стигнала чак до портата, преди студеният въздух да преседне в дробовете ѝ. Тя се преви, мъчейки се да си поеме дъх.

Как можеше да го усеща, зачуди се тя? Как можеше да усеща хапещия вятър в лицето си и твърдата земя под краката си, или да помирисва дъжда, калта и парфюма на баба си, а баща ѝ не можеше дори да я види как стои пред него?

Чу хрущенето от стъпките на Юпитер по чакъла зад себе си. Той спря и стоя дълго, чакайки я търпеливо да обяви следващия им ход, без нито да ѝ дава съвет, нито да предлага съчувствие, нито да изрича „Нали ти казах“. Само чакаше, докато накрая Мориган се изправи и си пое дълбок, треперлив дъх.

— Тя е знаела. Баба ми. Знаела е, че не съм мъртва.

— Да.

— Знаела е за ловците.

— Да.

— Откъде?

— Аз й казах.

— Кога?

— Преди Срединощ. Трябваше да намеря някого, който да подпише договора ти.

Аха. Значи онова нечетливо име е бил подписът на баба й. И тъкмо баба беше пъкнала плика под вратата й в Деня на наддаването.

— Защо тя?

— Стори ми се, че те харесва.

Мориган сподави смеха си и избърса носа си с ръкав, за да прикрие едно подсмърчане. Юпитер бе достатъчно учтив да се престори за момент, че е силно заинтригуван от състоянието на обувките си.

— Върни се с мен — каза той тихо накрая. — Моля те. Баба ти е права, тук не е безопасно за теб. Върни се в „Девкалион“. Сега той е твоят дом. Ние сме твоето семейство — аз, Джак, Фен и останалите. Мястото ти е при нас.

— Докато се проваля на Показното изпитание и ме депортират. — Тя подсмъркна пак. — Докато те арестуват за измяна.

— Както казах, ще взривяваме този мост, когато стигнем до него.

Мориган избърса лицето си, докато то стана съвсем сухо.

— Къде трябва да идем, за да хванем Паяжинната линия?

— Никъде — отвърна Юпитер и очите му грейнаха от радост и облекчение. Той плесна Мориган по гърба и тя му се усмихна измъчено. — Тя ще дойде при нас. Тъкмо затова служи котвата. Никога не бива да се возиш на Паяжинната линия, без да се закотвиш.

— За какво говориш... каква котва?

— Онази, която оставих на перона. — Той се ухили. — Някоя ценна лична вещ, оставена при заминаването, те привързва към Невърмур с една-единствена невидима Паяжинна нишка. Която чака да те придърпа обратно у дома. Можеш ли да си го представиш?

Мориган се замисли за момент.

— Имаш предвид... чадъра ми?

Той кимна.

— Затвори очи и си го представи колкото можеш по-ясно как виси на парапета. Всеки дребен детайл. Задръж този образ в

съзнанието си, Мог. Направи ли го?

Мориган затвори очи и го видя: лъскавия ѝ мушамен чадър със сребърната филигранна дръжка и мъничката опалова птичка.

— Да.

— Не го изпускай.

— Няма.

Тя усети как топлите пръсти на Юпитер се свиха около нейните. В далечината изсвири влак.

Помещенията на хотел „Девкалион“ бяха топли и познати. Изтощение се просмука в крайниците на Мориган, докато се влачеше към стаята си, мислейки с копнеж за многото си възглавници и дебелия юрган. Надяваше се, че камината още гори, и някак си знаеше, че е така.

Щом посегна да отвори вратата на спалнята си, една студена кокалеста ръка сграбчи нейната. Тя ахна и отскочи назад.

— А! Това сте вие, госпожо Чанда.

— Не исках да те плаша, сладката ми — каза сопраното. — И аз самата тъкмо отивам да си лягам. Виж ни какви сме нощни птици! И на теб всичката тази коледна храна не ти дава да заспиш, предполагам?

Мориган се усмихна неловко. През главата ѝ още пробягваха откъслечи от онзи ужасяващ разговор между Кеджъри и госпожа Чанда. „Ако се беше провалил с «Девкалион», нямаше да има толкова голямо значение.“

— Тъъ, да.

— Е, понеже не можех да заспя, се разрових в старите си книги и кутии с плочи. — Госпожа Чанда извади някакво смачкано листче, разгъна го и го приглади внимателно. — Помислих си, че това може да те заинтересува. Знаех си, че имам някъде негов портрет. Не е скорошен, разбира се. Тогава сигурно е бил на двайсет-трийсет години. Сега трябва да е над сто. Доста хубав младеж е бил омразният Езра Шквал, както можеш да видиш — макар да предполагам, че в наши дни това е непопулярно мнение. За бога, не казвай на никого, че съм нарекла един масов убиец хубавец — ще дойдат да ме търсят с вили и факли. — Тя повдигна вежди и се усмихна съзаклятнически на Мориган. — Можеш да го задържиш, това е само копие на

оригиналната маслена картина. Радвам се, че проявяваш интерес към невърмурската история, колкото и мрачен да е бил точно онзи период. Лека нощ и хубав празник на Юл, скъпа. — Тя стисна ръката на Мориган и си тръгна, като я изгледа мило, сякаш искаше да направи нещо хубаво за бедното момиче, което нямаше никакъв шанс да влезе в Чудното общество.

Но в момента Мориган изобщо не мислеше за шансовете си на изпитанието.

Не можеше да обели и дума. Гърлото ѝ се беше свило. Мъжът на портрета ѝ се усмихваше спокойно. Сиво-кафявата му коса бе зализана назад, старомодният му костюм бе безупречен и несъмнено скъп. Тъмните му очи, кожата му — толкова бледа, че изглеждаше почти прозрачна, тънката розова усмивка и ъгловатите черти — всичко бе точно както го помнеше. И този белег, тънката бяла линия, която разполовяваше едната вежда... тя познаваше този белег. Познаваше този човек.

Беше господин Джоунс.

20. ИЗЧЕЗВАНЕ

В дните след Коледа бялата снежна покривка на Невърмур се превърна в жалка сива киша. Дъжд шибаше прозорците на хотел „Девкалион“ и веселието бързо се превърна в следпразнично униние, в което всеки изминал час приближаваше Мориган все повече до деня, от който се ужасяваше цяла година — Показното изпитание.

Но невероятно, сега Показното изпитание не бе най-голямата ѝ грижа.

Мориган бе прекарала два мъчителни дни след Коледа, събирайки кураж да каже на Юпитер какво е научила за Езра Шквал и господин Джоунс. Всеки път, когато отидеше да почука на вратата му, стиснала в побелелите си пръсти портрета на Шквал, смелостта ѝ изневеряваше.

Отчаяно ѝ се искаше да му каже. Но как? Как би могла да му го поднесе? „Можеш ли да познаеш, Юпитер? Най-злият човек, живял някога, си мислеше, че от мен ще излезе чудесен зъл чирак. А, да, и освен това ме посещава в Невърмур от месеци. Пък и освен това изложих целия град на опасност, защото не исках да ти кажа.“

Повече от всичко Мориган копнееше да поговори с Хоторн. Точно когато си мислеше, че ужасната истина ще изкипи и ще се излее от устата ѝ като разтопена лава, приятелят ѝ най-после се върна.

— *Сигурна ли си?* — попита той, присвил очи срещу портрета, с нотка на отчаяна надежда в гласа. — Може да е дядо му?

Мориган изстена раздражено и завъртя очи за около стотен път този следобед. Почти не беше мигнала и вече протриваше пътека в пода на спалнята си от крачене напред-назад (спалнята изглеждаше развеселена от това и все повече раздалечаваше стените, за да я кара всеки път да извървява все по-голямо разстояние).

— Казвам ти, той е. Абсолютно същият човек. Има същия белег, същата бенка над устната, същия нос, същото всичко. Ако това не е господин Джоунс, аз не съм Мориган Врана.

— Но защо ще се представя за собствения си помощник?

— Може би защото не се е състарил и с един-едничък ден от нарисуването на този портрет преди близо *сто години*. — Мориган грабна книгата от ръцете на Хоторн и навря портрета на сантиметър от носа му. — Погледни. Ти го видя на Все светии — само *погледни*.

Хоторн присви устни, отдалечи портрета от себе си и примижа срещу него. Пое си дълъг, дълбок дъх и най-сетне кимна неохотно.

— Той е. Трябва да е той. Този белег...

— Именно.

Хоторн се намръщи.

— Но госпожа Чанда каза...

— ... че е бил прокуден от Свободния щат, знам — прекъсна го Мориган. — А Кеджъри заяви, че градът го държал навън с древна магия.

— Именно. Ами всички онези хора, дето пазят границата? Военновъздушните сили, Кралският магьоснически съвет, Паранормалната лига и така нататък? Никой не може да мине покрай всички тях, дори и Чудотвореца.

Мориган се строполи в креслото и гушна една възглавница.

— Но господин Джоунс — Шквал — той беше *тук*, Хоторн. Видях го. *И двамата* го видяхме. В това няма никакъв смисъл.

Няколко секунди седяха мълчаливо и се вслушваха в дъжда, биещ по стъклото. Започваше да се смрачава.

Хоторн въздъхна.

— Трябва да си вървя. Обещах на татко, че ще се прибера преди тъмно. Показното изпитание е утре, не забравяй — добави той полу на шега. Като че ли някой от двамата им можеше да забрави последното им изпитание за Обществото. Като че ли Мориган можеше да забрави деня, за който сънуваше кошмари от месеци насам.

Хоторн се вгледа в приятелката си за един дълъг, тържествен миг.

— Мориган, мисля, че е време да...

— Знам — пророни тя тихо и се обърна към сумрака зад прозореца. — Трябва да кажа на Юпитер.

Мориган почука колебливо на вратата на кабинета на Юпитер.

— Какво? — изръмжа глас, който определено не бе на покровителя ѝ. Тя бутна вратата и видя Фенестра, изтегната на килимче пред камината. Суперкотката се прозя широко и впери сънените си жълти очи в Мориган. — Какво искаш?

— Къде е той? Трябва да го видя. Спешно е.

— Кой?

— *Юпитер* — уточни Мориган, без да се опитва да скрие раздразнението си.

— Не е тук.

— Да, виждам. — Тя махна към празния кабинет. — Къде е, в Пушалнята ли? В трапезарията? Фен, *важно е*.

— *И е тук*. Не е в хотела.

— Какво?

— Излезе.

Сърцето на Мориган подскочи и заседна в гърлото ѝ.

— Къде отиде?

Свиване на рамене. Облизване на лапа.

— Нямам представа.

— Кога ще се върне.

— Не каза.

— Но... но последното изпитание е утре — изписка Мориган.

— Дотогава ще се върне, нали?

Фенестра се претърколи и задращи по килимчето, после почеса лениво ушите си.

Изведнъж момичето изпита ужас. Когато Юпитер напускаше „Девкалион“, понякога отсъстваше часове, понякога дни, а понякога и седмици. Мориган никога не знаеше кога ще се върне, никой не знаеше, и мисълта, че той може да не се върне навреме за Показното изпитание, я изпълни с леден ужас.

Той ѝ бе обещал. Беше ѝ *обещал*.

„Също както обеща да те заведе на Невърмурския панаир — обади се едно тънко гласче в дъното на съзнанието ѝ. — А виж какво излезе накрая.“

Сега обаче беше различно, казваше си Мориган. Това беше *изпитанието* ѝ. Голямото — онова, за което той се бе закълел, че ще се погрижи, онова, за което ѝ бе казал, че изобщо няма нужда да мисли. И тя всячески се бе старала да не мисли за него, а сега какво? Не можеше да се справи сама. Дори не знаеше какъв е талантът ѝ.

— Фенестра, моля те! — извика тя и котката се обърна да впери поглед в нея. — Какво прави той, къде отиде?

— Каза, че имал да свърши нещо важно. Само това знам.

Сърцето на Мориган се сви. По-важно от това да присъства на най-важния ден в живота ѝ? По-важно от това да спази обещанието си?

Объркана и разстроена, обзета от внезапен ужас заради бедата, в която се бе озовала, тя съвсем забрави защо бе дошла да го търси.

Беше сам-самичка. Щеше да ѝ се наложи да мине през Показното изпитание без него. Беше *сам-самичка*.

Мориган рухна в едно от кожените кресла до огъня. Имаше чувството, че цялото ѝ тяло е направено от олово.

Внезапно Фенестра стана, извиси се над креслото и приведе огромното си сплеснато, косматото лице към нейното.

— Той каза ли, че ще е тук за изпитанието ти?

Сълзи пареха в очите на Мориган.

— Да, но...

— Каза ли ти, че ще се погрижи за него?

— Да, но...

— Обеща ли ти, че всичко ще е наред?

Няколко горещи сълзи се търколиха по лицето на момичето.

— Да, но...

— Значи всичко е ясно. — Фен премигна спокойно с големите си кехлибарени очи и кимна. — Той ще е тук за изпитанието ти. Ще се

погрижи за него. Всичко ще е наред.

Мориган подсмръкна и избърса нос с ръкава на ризата си. Стисна очи и поклати глава.

— Откъде знаеш?

— Той ми е приятел. Аз познавам приятеля си.

Фенестра помълча известно време и Мориган си помисли, че е заспала права. После почувства нещо топло, мокро и грапаво да облизва цялата дясна страна на лицето ѝ. Подсмръкна пак и голямата сива глава на Фен се отърка с обич в рамото ѝ.

— Благодаря ти, Фен — каза тихичко Мориган. Чу как Фенестра тръгна с тихи стъпки към вратата. — Фен?

— Ммм?

— Слюнката ти мирише на сардини.

— Ами, да. Аз съм котка.

— А сега и лицето ми мирише на сардини.

— Не ми пука. Аз съм *котка*.

— Лека нощ, Фен.

— Лека нощ, Мориган.

21. ПОКАЗНОТО ИЗПИТАНИЕ

— Ооо, захарен памук! — възкликна Хоторн и посочи към един униформен служител на Тролизеума, който продаваше от лакомството. — Искаш ли? Баба ми даде пари за Коледа.

Мориган поклати глава. Стомахът ѝ не беше бездънен, а в момента целият бе пълен с нерви, гадене и растяща сигурност, че днес ще е най-унизителният ден от живота ѝ.

— Не си ли нервен?

Хоторн сви рамене и откъсна със зъби голяма хапка захарен памук.

— Малко. Струва ми се. Днес обаче няма да правя никакви нови номера. Нан каза да се придържам към най-добрите си. Просто ми се иска да можех да избира кой дракон да яздя.

— Няма ли да яздиш своя?

Хоторн се изсмя късо и остро.

— Мой собствен дракон? Да не си луда? Аз нямам собствен дракон. Кои родители могат да си позволят да купят на детето си дракон? — Той облиза лепкавите остатъци захарен памук от пръстите

си. — Когато правя номера, яздя някой от леките дракони на младшата лига. Обикновено или Летящ леко като хвърлена по вятъра бонбонена обвивка, или Блестящ на слънцето като нефтено петно в океана. Нефтено петно определено е най-добре обучен, но Бонбонена обвивка е далеч по-смела. Много я бива да излиза от стръмни гмуркания.

— Защо не използваш някой от тях?

— Знаеш го Обществото. — Мориган не си направи труда да му напомни, че не, тъй като е от република Зимномория, не знае. — Мислят, че техните дракони са по-добри от тези на Лигата. Нан смята, че е по-добре да не спорим. Надявам се обаче да не ми дадат планинска порода — те са толкова грамадни, че не можеш да ги завъртиш като хората. Ооо, виж, започва.

„Най-послед“, помисли си Мориган, докато гледаше как старейшините влизат в Тролизеума. От трибуните се надигнаха овации. Старейшина Куин вдигна ръка за тишина и заговори в микрофона.

— Добре дошли — поздрави тя и гласът ѝ загърмя от високоговорителите — на последното изпитание за набор 919 на Чудното общество.

Още овации. На Мориган ѝ писнаха ушите. Стадионът бе претъпкан не само с оставащите кандидати, но също така и с техните покровители, други членове на Обществото, дошли да огледат новите таланти, и разбира се, приятели и роднини. Родителите на Хоторн бяха някъде горе по трибуните, както и Джак, който си беше дошъл за уикенда специално, за да подкрепи Мориган — нещо, което тя намери за изненадващо и всъщност доста трогателно. В Тролизеума атмосферата бе празнична, сякаш днес беше съвсем нормален ден и се канеха да гледат как два трола се млатят по главите.

— Добре дошли, уважаеми членове на Обществото. Добре дошли, покровители. Но най-вече добре дошли на нашите кандидати, седемдесет и пет смели младежи, които стигнаха толкова далеч, направиха толкова много и накараха мен и другите старейшини да се гордеем.

Кандидати, когато пристигнахте днес, на всеки от вас бе даден случаен номер, за да определим реда на изпитване. Един служител на Обществото ще дойде да ви вземе от местата ви на групи по пет. Бъдете готови да действате бързо, когато извикат номера ви, и да

последвателно до портата долу, където вашият покровител ще ви посрещне и ще ви придружи на арената.

— Да, ако имам късмет — промърмори Мориган.

Хоторн изпръхтя и ѝ се усмихна съчувствено. Той щеше да е единайсети в днешното изпитание, но Мориган бе получила номер седемдесет и три... от който в началото не бе доволна, защото означаваше дълго и нервно чакане. Но както изтъкна Хоторн, колкото по-късно ѝ дойдеше редът, толкова повече време щеше да има Юпитер да се добере дотук.

— Ако след изпитанието — продължи старейшина Куин — сте си спечелили място сред деветте най-добри кандидати, името ви ще се появи на таблото на първенците. Ако ли не... ами, пожелаваме ви хубаво бъдеще в някое друго поприще. Успех, момичета и момчета. Да започваме.

Първият кандидат, излязъл на арената, беше Дина Килбърн от Прашен кръстопът. Преди да започне, нейният покровител се засуети да подрежда столове, маси и стълби в хаотични кули, създавайки нещо като импровизирана катерушка.

Дина беше изумителна. Ловка катерачка, невероятна акробатка и — както откри с шок Мориган...

— Маймуна?

Хоторн се засмя, а после се огледа гузно.

— Мориган! Не можеш да я наричаш така. Тя не е *истинска* маймуна. Просто има опашка.

Дина се люлееше ловко от една кула на друга, балансираше на върха или висеше с главата надолу, хванала се с опашката, и завърши с идеално приземяване. Но на старейшините им отне само минута да стигнат до решение и ѝ махнаха да излезе от Тролизеума, без да впишат името ѝ на таблото на първенците. Дина изглеждаше съкрушена.

— Ооо — въздъхна Хоторн и потрепери. — Тежък старт.

Мориган беше смутена. *Какво* точно търсеха старейшините? Какви хора смятаха за подходящи за Чудното общество? Замисли се за единствените други членове на Обществото, които познаваше — Юпитер, чието рядко умение бе да вижда неща, които никой друг не може, и госпожа Чанда, награждаваната оперна певица, която събираше дребни горски животни. Дали на единайсет години те са

били по-впечатляващи от Дина Килбърн, невероятната акробатка с маймунска опашка? Или старейшините търсеха нещо различно, някакво друго неопределимо качество, което правеше човека идеален за член на Обществото?

Оттам нататък изпълненията тръгнаха все по на зле.

Никой от следващите четирима кандидати — художник пейзажист, бегач с препятствия, илюзионист и момче, което свиреше на укулеле — не се класира сред първите девет. Когато изкараха втората група кандидати, на таблото още нямаше имена.

Всъщност не се класира никой чак до деветия кандидат, Шепърд Джоунс — момче, което твърдеше, че може да говори с кучетата. Той представи невероятна поредица от номера с десетина кучета, големи и малки. Лаеше им команди и тълпата аплодираше, когато кучетата скачаха през обръчи, вървяха заднешком на задните си лапи и танцуваха едно с друго. Старейшините обаче останаха скептични.

— Прати едно от кучетата при мен — нареди старейшина Куин. Шепърд изляя към едно овчарско куче и то се втурна нагоре по трибуните към старейшина Куин, която му показва съдържанието на дамската си чанта и го отпрати. — А сега ми кажи какво видя кучето.

Шепърд коленичи и проведе кратък разговор с животното.

— Портмоне, пай със свинско, чадър, червило, навит вестник, очила за четене и молив. — Кучето изляя още веднъж. — А, да, и парче сирене.

Старейшина Куин кимна и публиката избухна в аплодисменти.

Кучето изляя два пъти. Шепърд вдигна срамежливо очи към старейшина Куин.

— Тъъ... той пита може ли да получи пая със свинско, моля?

Старейшина Куин грейна и подхвърли пая на Шепърд.

— Ето, може да получи и сиренето.

Овчарското куче заскимтя леко и изляя три пъти. Лицето на момчето почервеня.

— Няма да им съобщя това — прошепна той.

— Какво каза то, момче? — попита старейшина Вонг.

Шепърд Джоунс разроши косата си, забил поглед в земята.

— Казва, че от сиренето получава запек.

Шепърд Джоунс беше първият кандидат, вписан на таблото, и публиката заръкопляска, когато името му се появи на големите екрани

в двата края на Тролизеума.

Десетият кандидат обаче — момиче на име Миладор Уест, което направи три невероятни шапки за единайсет минути и поднесе по една на всеки от старейшините — не получи място.

След това дойде редът на Хоторн. Мориган му пожела успех, когато го поведоха към арената със следващата група от петима. Той бе облечен от глава до пети в мека кафява кожа и след като Нан Чавка го представи („Хоторн Бързолет от Невърмур“), момчето пристегна предпазителите за пищялите и китките и шлема си. Публиката ахна, когато един дресьор на дракони на Чудното общество въведе висок шест метра дракон с блестящи зелени люспи и дълга ярка опашка.

Разбира се, Мориган беше виждала дракон на картинка. (В републиката те се смятаха за извънредно опасни хищници и ужасна напаст, и Отрядът за изтребване на опасни животни често присъстваше на първа страница на вестниците през ловния сезон. Или защото успешно е унищожил някое гнездо, или защото са им изгорили лицата.) Но нищо не можеше да се сравни с това да видиш истински дракон. Хоторн на няколко пъти ѝ бе предложил да я вмъкне в някоя драконюшня под прикритието на нощта, защото не му бе позволено да я покани на тренировките. Но Юпитер бе казал: не, благодаря, би предпочел Мориган да запази оригиналните си крайници.

Драконът изпускаше мощни струи пара през тесните си ноздри и въртеше глава наляво-надясно. Зрителите се дръпнаха назад в седалките си.

Хоторн не изглеждаше ни най-малко смутен от близостта си с древното влечуго, което би могло да го овъгли само ако кихне в грешната посока. Отдели няколко минути да се запознае с животното и то да свикне с присъствието му, като го потупваше по хълбоците нежно, но твърдо. Драконът го наблюдаваше внимателно с едното си пламтящо оранжево око.

Хоторн тръгна в кръг около него, плъзгайки длан по грубата му кожа, така че драконът да знае къде е и да не се подплаши. Мориган бе виждала един коняр в имението Врана да прави същото с конете за каретата на баща ѝ. Старейшините се приведоха напред, наблюдавайки внимателно действията му.

Старейшина Вонг изглеждаше особено впечатлен и непрекъснато побутваше старейшина Куин и шепнеше в ухото ѝ.

Хоторн взе голямо парче сурово месо от дресъора на Чудното общество и нахрани дракона, като го потупваше, вече по-грубичко, по врата, докато накрая — без никакво колебание — се засили, скочи и се покатери на седлото, нагласено между лопатките на дракона. Изплющя с кожените юзди и се приведе напред, когато грамадното зелено влечуго размаха криле и полетя.

Хоторн и драконът му описаха голям кръг над арената, преди да пристъпят към същината на представлението си. Хоторн изкрещя команда, която Мориган не чу добре, заби пети в животното и се започна — те правеха салта, пикираха над трибуните и се спускаха рязко към земята само за да завият в последната секунда. Летяха в права линия — драконът разперил криле встрани, докато Хоторн стоеше изправен на гърба му и имитираше движението със собствените си ръце, сякаш той самият летеше. После изведнъж се намести пак в седлото, извика команда и драконът сви криле и се преобърна на триста и шейсет градуса, преди да разпери крилете си отново, без да е загубил никаква височина.

Мориган никога не бе виждала Хоторн в тази светлина — напълно уверен и владеещ се, сякаш правеше онова, за което е роден. Изпънати назад рамене, очите — вперени напред. Той командваше дракона майсторски; все едно бе продължение на тялото му. Хоторн беше тъкмо такъв шампион, какъвто го описваше Нан Чавка.

Реакцията на публиката го потвърди. Всички — включително и старейшините — бяха запленени от Хоторн, ахкаха и пищяха, когато се устремяваше към земята, и аплодираха, когато излизаше от пикиране или се плъзгаше над трибуните на Тролизеума, само на сантиметри над главите им.

Мориган остана изненадана от таланта на приятеля си. Не че не беше вярвала, че Хоторн е добър. Просто ѝ бе трудно да свърже този уверен, зашеметяващ драконов ездач с момчето, което веднъж прекара цял следобед да ѝ показва как може да издава пърдящи звуци с мишниците си.

Като финален щрих Хоторн използва огнедишащата система на дракона си, за да изпише с дим инициалите си в небето, преди да кацне умело на арената.

Публиката и старейшините скочиха на крака да аплодират Хоторн, докато той слизаше от гърба на дракона и се покланяше.

Никой не викаше по-силно от Мориган.

Старейшините се посъветваха за кратко, но изглежда, бяха единодушни; името на Хоторн се появи директно на първо място.

После обаче качеството на изпълненията пак забуксува и никой от следващите три групи не бе добавен към одобрените.

Накрая дойде време за кандидата, когото Мориган цяла година чакаше да види. Когато Баз Чарлтън обяви „Ноел Девъро от Сребърния район“, Ноел излезе на арената като кралица, появяваща се в тройната си зала. След около минута кипрене тя отвори уста да запее и сякаш ангелски хор гръмна и посипа звезден прах над Тролизеума.

Песента нямаше думи. Тя бе облак от мелодия — чиста, сладка приспивна песен, която обви Мориган като мехур от съвършено задоволство. Един бърз поглед наоколо ѝ показва, че не е само тя; навсякъде имаше унесени очи и кротки усмивки, сякаш гласът на Ноел бе хвърлил странна магия на блаженство. Мориган не искаше песента да свършва. Трябваше да признае, че умението на Ноел наистина е поразително добро.

Колко дразнещо.

Целият стадион — дори Мориган — заръкопляска бурно, когато Ноел се поклони, пращайки въздушни целувки към тълпата и усмихвайки се на старейшините. Хоторн сръчка Мориган и нададе давещи се звуци, но бе прекалено късно за това. Тя вече го бе видяла как избърсва скришом една сълза, когато песента свърши.

Старейшина Куин махна с крехката си ръка към таблото и имената се препоредиха така, че сега сладкопойната Ноел беше на второ място зад Хоторн, следвана плътно от говорещия с кучета Шепърд. Лицето на Ноел посърна само за миг, сякаш разочарована, че не е номер едно, но тя бързо се съвзе и напусна арената, вирнала нос.

Стомахът на Мориган се сви. Ноел щеше да влезе в Обществото. Популярната талантлива Ноел щеше да е в набор 919, както и Хоторн, и щяха да станат първи приятели. Хоторн щеше да забрави за Мориган, а тя щеше да е принудена да напусне Невърмур и Юпитер, и всичките си приятели в хотел „Девкалион“, и нямаше да ги види никога повече. Знаеше си. От тази увереност ѝ секна дъхът, сякаш някакъв грамаден депресиран слон седна върху гърдите ѝ.

Хоторн май усети какво ѝ минава през ума. (Е, не точно частта с депресирания слон.)

— В началото е по-лесно да се класираш на висока позиция — обясни той и я ръгна с лакът в ребрата, а после отпи от ментовата лимонада. — Има още много хора, които да съборят Ноел от таблото. Вероятно и мен ще ме съборят.

Мориган знаеше, че той само скромничи, но въпреки това му бе благодарна.

— Знаеш, че ще влезеш — каза тя и също го ръгна в отговор. — Ти беше изумителен.

С отминаването на следобед изглеждаше все по-невероятно предсказанието на Хоторн да се сбъдне. Макар че Шепърд бързо отпадна от първите девет, Ноел слезе само с две места надолу. Пред нея беше Хоторн, вече на второ място, на трето бе момче на име Махир Ибрахим, което изнесе дълъг монолог на трийсет и седем различни езика с интонация, определена от старейшините като „безупречна“.

В момента първото място се заемаше от Анах — пухкавата хубавелка със златните къдрици, която Мориган помнеше от Чудното посрещане. С избелялата си жълта рокля, лачените обувки и коса, навита на венец отзад, тя изглеждаше сякаш отива на неделно училище... и това остави Мориган съвсем неподготвена за необичайния ѝ талант.

Покровителят на Анах, жена на име Сумати Мишра, се похвали, че нейната кандидатка има уменията да познава човешкото тяло. За да го докаже, легна доброволно на една метална носилка на колелца, а Анах я разряза със скалпел, извади апендикса ѝ и я заши отново с малки, спретнати шевове. Най-забележителното бе, че го направи с вързани очи.

На Мориган ѝ достави голямо удоволствие да види как лицето на Ноел посърна, когато Анах излезе директно на първо място и я събори на четвърто.

Изпитанията продължиха със смесени резултати. Кандидат след кандидат предприемаха късащата нервите разходка до центъра на арената. Някои бяха уверени и нахални, други изглеждаха сякаш се молят подът на арената да зейне и да ги погълне.

Едно уплашено момиче трепереше толкова силно, че сякаш се разтвори във въздуха, стана нематериална от самия ужас на сценичната треска. За щастие се оказа, че това е уменията ѝ — да става невеществена. Тя трепкаше като млечнобял призрак под слънчевата

светлина и демонстрира своята невещественост, като мина право през масата на старейшините. Публиката беше впечатлена. Постепенно увереността на момичето нарасна.

За нещастие, изглежда, талантът ѝ произтичаше от нейния ужас, защото щом се почувства по-уверена и започна да се наслаждава на светлината на прожекторите, тялото ѝ стана пак материално. При връщането си през масата на старейшините, тя се блъсна в нея и една кана с вода прелетя над старейшина Вонг. Момичето не се класира между първите девет.

Междувременно Мориган се опитваше да потисне растящата си тревога. След всяко представление оглеждаше редиците от покровители.

— Къде е той? — промърмори тя.

— Ще дойде. — Хоторн ѝ предложи от пуканките си, но тя отказа. — Юпитер никога не би пропуснал последното ти изпитание.

— Ами ако не успее?

— Ще успее.

— Ами ако все пак не успее? — повтори Мориган през рева на тълпата, докато Лин Май-Линг пробяга бързо дващсет и втората си обиколка на Тролизеума, а после тропна ядно с крак, когато старейшините я отпратиха с любезно махване. От публиката се разнесе съчувствено мърморене. — Та аз дори не знам какво е умението ми! Как ще се справя без него?

— Виж, той ще дойде, ясно? Но ако не дойде... — Хоторн изви врат, оглеждайки стадиона. — Ако не дойде, аз ще сляза на арената с теб. Ще измислим нещо.

Мориган повдигна вежда.

— Какво например?

Той задъвка пуканките си и за момент се замисли сериозно.

— Можеш ли да издаваш пърдящи звуци с мишниците си?

Слънцето залязваше зад трибуните на Тролизеума и прожекторите се включиха. В съзнанието на Мориган те бяха предназначени да покажат в най-ярка светлина публичното ѝ унижение.

Класирането се менеше постоянно и кандидатите в челната деветка се взираха тревожно в таблото. Всеки път, когато на него се

появяваше нов кандидат, имаше стенания, сълзи или гневни избухвания от онзи, който отпаднаше от деветката.

Мориган погледна към Ноел, която седеше два реда по-надолу, гризеше си ноктите и през пет секунди се озърташе към таблото. Сега тя беше на седма позиция.

Точно пред нея бе едно момче, познато на Мориган от Книжното изпитание — Франсис Фицуилям, който бе спретнал вечеря от седем ястия за съдиите. Всяко ястие ги хвърляше в хаос от бурни емоции, които бяха странни за гледане: от силна параноя след блюдо от октопод на скара до изблик на радостен смях, предизвикан от боровинково суфле.

На пето място бе Тадея Маклауд, червенокоса здравенячка от планините, която победи в единоборство възрастен трол.

Хоторн беше слязъл до четвърто място, току зад едно дребно момче с ангелски лик на име Аркан Тейт. Аркан беше цигулар и докато свиреше, обикаляше пъргаво из стадиона и между редовете от седалки, без да пропусне и нота.

Беше много добър, но старейшините не изглеждаха склонни да го добавят към списъка на таблото... до последния момент, когато миловидният Аркан разкри истинския си талант. С леко смутена усмивка той изпразни джобовете си, в които се оказаха сума ти бижута, портфейли, часовници и монети, който бе успял да свие, *докато свиреше на цигулката*. Мориган бе дълбоко впечатлена. Той бе задигнал даже обичата на старейшина Куин направо от ухото й!

Хоторн не изглеждаше никак смутен, че един джебчия се е класирал над него. Всъщност бе по-скоро възхитен от уменията на Аркан, дори след като осъзна, че собствените му кожени ръкавици за езда са сред купчината с плячка, която сега момчето връщаше предмет по предмет на законните собственици.

— Как го направи? — повтаряше Хоторн, широко ухилен, и оглеждаше ръкавиците си, като че ли те биха могли да му подскажат отговора.

Мориган тъкмо се канеше да каже за двайсет и седми път, че *не знае*, и ще бъде ли така любезен да спре да пита, когато видя приятелката на Ноел да излиза на арената с Баз Чарлтън.

— Това е тя. — Мориган смушка Хоторн. — Това е момичето, което видяхме на двора при Изпитанието на страха. Помниш ли? Ох,

как ѝ беше името...?

Това бе осмият кандидат на господин Чарлтън за деня; от неговата група Ноел беше стигнала най-напред. Мориган погледна към нея; тя гледаше приятелката си с безизразно, незаинтересовано изражение — все едно бе съвсем случайна кандидатка.

Хоторн поклати глава.

— За какво говориш?

— Ама *наистина* ли не я помниш?

— Кого да помня?

Отегчено, разсеяно мърморене пробяга през редиците от кандидати, когато Баз Чарлтън обяви кандидатката си като Кадънс Овъглен от Невърмур. Гласът му бе почти заглушен от разговорите на неспокойната публика. Но за разлика от всички останали Мориган гледаше внимателно.

— Кадънс! Така се казва. Бях забравила. Как можах да забравя?
— попита тя Хоторн, който сви рамене.

— Продължавайте — нареди старейшина Куин и си наля чаша чай. Старейшините също започваха да показват признаци на умора; след няколко часа оценяване те вече си поглеждаха часовниците, подпираха брадички на ръцете си и се прозяваха широко.

Баз Чарлтън даде знак на някого в малка стаичка с прозорче на върха на трибуните. Прожекторите угаснаха, потопявайки публиката в мрак, и на големите екрани започна да се прожектира филм.

22. ХИПНОТИЗАТОРКАТА

Сцената, която се появи, бе позната на Мориган: градините на Дом „Горда стъпка“ в деня на Чудното посрещане. Камерата мина треперливо през слънчевата ливада и шумната опашка пред бюфета за десерти, преди да спре върху двама души: Ноел и Кадънс. Те стояха до огромна зелена скулптура от желязо, която Мориган също позна. Хоторн беше на няколко крачки зад тях и предвидимо трупаше в чинията си сладкиши и пасти.

— Лепкаво — казваше Ноел на екрана. Побутна с пръст желязото и направи отвратена физиономия. — *Ужасно*. Кой сервира такова нещо на *парти*? Да не сме в детските ясли?

— Права си — съгласи се Кадънс. Тя тъкмо се канеше да вземе една от миниатюрните желирани скулптури около яркозеления великан, но промени стратегията си в последния момент и вместо това загреба и сложи в чинията си маслен пудинг. — Лепкаво е. Толкова са тъ...

— Мама щеше да припадне — продължи да се възмущава Ноел. — Можеш ли да повярваш, че ни карат да се обслужваме сами, Кейти?

— Казвам се... Кадънс — поправи я другото момиче и лицето му посърна. — Помниш ли?

— Знаеш ли колко слуги работят за Чудното общество? — не спря речта си Ноел, сякаш не е чула. — А те ще ми слагат *бюфет*? Не знаят ли, че бюфетите са за *бедни*?

Нещо трепна в очите на Кадънс, но бързо изчезна.

— Да, точно така — потвърди тя, а ръката ѝ се поколеба неуверено над една лъжица за сервиране.

— Няма значение. Хайде, ела. — Ноел остави чинията си по средата на масата, грабна пудинга от ръцете на Кадънс и го изсипа върху апетитна на вид шоколадова торта. После изхвъркна изпод навеса, явно очаквайки приятелката ѝ да я последва.

Кадънс хвърли един изпълнен с копнеж поглед към съсипания си пудинг, вдиша дълбоко и се врътна рязко, за да се озове лице в лице с Хоторн, който бе чул всичко и се мъчеше да сподави смеха си.

Тя се приведе към него и заговори със същия равен, дрезгав глас, който Мориган помнеше, че бе използвала срещу близнаците на Книжното изпитание, а после и срещу чиновника в Изпитанието на гонитбата.

— Не мислиш ли, че някой трябва да пусне това голямо зелено нещо на главата ѝ?

Хоторн кимна сериозно.

Мориган се обърна към истинския Хоторн, който седеше до нея. Той изглеждаше дълбоко объркан.

— Това не го помня — промърмори.

Сцената се смени, за да покаже Ноел, Кадънс и група деца — включително Мориган — събрани на стълбите пред Дом „Горда стъпка“. Образът бе частично скрит от размазани зелени листа. Мориган предположи, че камерата — и човекът, който я държеше — е била скрита зад някое дърво.

— Това ли ти е умението? — казваше Ноел на Мориган на екрана. — Да използваш големи думи?

Кадънс се кискаше безспирно, но не — както си бе помислила навремето Мориган — на жестокостта на Ноел. Тя все се озърташе нагоре, където Хоторн се наместваше на прозореца със скулптурата от желе. Всъщност се смееше на онова, което предстоеше да се случи на Ноел.

— Мислех, че е да носиш ужасни дрехи или да си грозна като уличен плъх.

Истинската Мориган, седнала на трибуните на Тролизеума, усети как се изчервява. Беше достатъчно зле да го чуе първия път, заобиколена от десетина непознати деца. Но да го чуе пак в присъствието на стотици бе истинско мъчение. Тя се плъзна надолу по седалката си, мъчейки се да стане невидима.

Нещата се развиха точно както ги помнеше Мориган и достигнаха своя апогей с великолепното пускане на желето от Хоторн, при което Тролизеумът избухна в смях. Хоторн се ухили на Мориган.

— Идеята може и да не е била моя, но си беше гениална.

— На няколко реда пред тях Ноел се взираше в екрана и клатеше глава, присвила очи. Изглеждаше напълно потресена — явно нямаше представа за умението на така наречената си приятелка.

Следващите няколко минути от филма показаха невероятна сцена, в която Кадънс вървеше по богаташка улица с флакон яркочервен спрей в ръка и драскаше неприлични думи и рисунки по безупречно белите фасади на къщите. Докато я спре една полицайка в кафявата униформа на смрадливците, почти цялата улица бе обезобразена.

— Стой, не мърдай! Какво си мислиш, че правиш, хулиганче малко?

— Изкуство — отвърна безизразно Кадънс.

— О, *изкуство* значи? — попита саркастично полицайката и веждите ѝ подскочиха почти до косата. — На мен ми прилича на *престъпление*. Може би трябва да ти щракна белезниците!

— Може би трябва да ги щракнеш на себе си — предложи Кадънс. И жената го направи, пристегна белезниците около собствените си китки, без изобщо да се замисли.

Кадънс сложи флакона със спрей в ръцете ѝ.

— Номер дванайсет има нужда от още малко червено. Приятен ден.

— Приятен ден, госпожице. — След това последно изречение, изречено с безжизнени очи, погледът на полицайката се плъзна покрай Кадънс като масло по вода и се спря на лъскаво бялата входна врата на номер дванайсет, която не остана бяла още дълго.

Беше невероятно какви неща можеше да накара Кадънс да правят хората. Не беше хубаво, помисли си Мориган, не беше прилично, нито почтено — но беше невероятно.

Мориган преживя още веднъж неловкия момент да се види на големия екран, когато филмът на Кадънс показва провала ѝ на Изпитанието на гонитбата от начало до край, от подивелия носорог до дръзкото спасяване от Фен и съкрушителния момент, когато Кадънс убеди чиновника, че тъкмо тя трябва да се класира за Изпитанието на страха, а не Мориган.

Но филмът не спря дотук. Показа и друг разговор, доста различен, в който Кадънс убеди чиновника, че един от еднорозите всъщност е бил замаскиран пегас. Посочи блестящия му сребърен рог — съвършен пример за истински рог на еднорог — и каза:

— Виждате ли? Някой е залепил фунийка за сладолед на главата му. Не мога да повярвам, че не сте го забелязали досега. И крилете му са сгънати. — Посочи към безупречно белите хълбоци на еднорога, където определено нямаше криле.

Морган онемя. Значи Кадънс бе тази, която я е вкарала в Изпитанието на страха. Беше отнела мястото на Мориган, а после ѝ го бе върнала — просто ей така. Защо? Да не би да се чувстваше *гузна*?

Последваха сцена след сцена на манипулации и подвеждания. Филмът показва, че именно Кадънс бе убедила близнаците при първия им изпит в Дома „Горда стъпка“ да се откажат още преди да са започнали. Дори бе убедила старейшина Вонг да се прави на пиле при Книжното ѝ изпитание (сцена, която бе посрещната с бурен смях от всички, освен от старейшина Вонг).

В крайна сметка, въпреки смесените реакции на старейшините и множеството неодобрителни физиономии сред публиката, те нямаха избор. Кадънс Овъглен имаше не просто умение, а *дарба*. Странна, подла дарба. Но все пак дарба.

— Номер едно! — възкликна Хоторн, когато името на Кадънс грейна на таблото, измествайки Анах на второ място, Хоторн на пето, а Ноел на осмо.

Оставаше да минат още само три групи по петима кандидати. Мориган вече се бе отказала да търси Юпитер и започна да се оглежда за маршрут за бягство. Веднага щом провалът и унижението ѝ на Показното изпитание свършеха, щеше да ѝ се наложи да бяга.

Не беше видяла инспектор Флинтлок, но бе сигурна, че е някъде на стадиона и чака своя миг. Чака я да се провали с гръм и трясък, за да може да я арестува.

Накрая извикаха и последната група. Мориган слезе до портите на арената с четирима други кандидати. Хоторн се опита да дойде с нея, но вездесъщите драскащи в бележниците си служители на Чудното общество го изпъдиха обратно на мястото му.

Мориган остана сама.

Стоеше мълчаливо, докато първите трима кандидати изнасяха номерата си. Момичето с много дългата коса застана на арената и за ужас на публиката я отрязва цялата, току над ушите. Само след секунди косата започна да расте и за броени минути бе възвърнала предишната си дължина. Мориган, както и останалите зрители, беше смаяна. Но явно не и старейшините. Както бе предрекъл Юпитер още на Чудното посрещане, момичето не влезе в челната деветка. То събра двете купчини коса — тази на пода и тази на главата си — в количката, която теглеше, и излезе унило от Тролизеума.

Балерина. Няма място на таблото. Момче, което може да диша под вода. Няма място на таблото.

После дойде редът на Мориган. Служителят на Обществото отвори вратата за нея.

Можеше да си тръгне. Тази мисъл проблесна като светкавица в съзнанието ѝ — можеше просто да се обърне и да си тръгне. Това бе последният ѝ шанс да избегне унижението (последвано от депортация от Невърмур, последвана от сигурна смърт) и тя можеше да го направи — можеше да си спести онова, което несъмнено щеше да е най-лошият миг в живота ѝ досега, — ако просто *се обърне и си тръгне*.

„Направи го — помисли си тя. — Просто си тръгни.“

— Готова ли си? — Шепот в ухото ѝ. Стисване на рамото ѝ. Тя вдигна очи.

Нелепа рижка глава. Чифт блестящи сини очи. Намигване.

— Да. Готова съм. — Тя се поколеба, а после попита — един последен припрян, отчаян опит да получи отговор, преди всички други в Тролизеума да разберат: — Какво е то, Юпитер? Какво е умението ми?

— А, това ли? — Той замига като бухал срещу нея, сякаш му бе задала най-маловажния въпрос на света. — Нямах такава.

А после излезе смело на арената, очаквайки тя да го последва.
— Капитан Юпитер Норт представя Мориган Врана от
Невърмур.

23. НЕЧЕСТНА ИГРА

Настроението в Тролизеума се промени, щом Юпитер излезе на арената. Разсеяното бърбрене стихна до шепот. Хората дори се поизправиха в седалките. Един от най-прочутите членове на Обществото най-после си бе взел кандидат. Всички умираха от любопитство какво е умението на това момиче, та е изкушило великия Юпитер Норт да стане покровител.

Мориган също умираше, но не от любопитство.

Умираше от желание да побегне, да се скрие, арената да изригне във вулкан и да залее всичко наоколо с разтопена лава. Сърцето ѝ биеше, сякаш искаше да изхвъркне от гърдите ѝ и да се нахвърли върху нещо.

Не нещо. Някого.

Как можеше Юпитер да ѝ причини това? Цяла година Мориган му бе вярвала, сигурна, че каквото и да е загадъчното ѝ умение, нейният покровител го знае. Той ѝ беше казал да не се тревожи, бе я

уверил, че държи всичко в ръцете си... а сега все едно я беше хвърлил под автобус.

Тя нямаше умение. Беше права от самото начало. Сълзи на яд пареха в очите ѝ, заплашвайки да се излеят. Как *мога* той да го направи?

— Може ли да се приближа? — попита Юпитер старейшините. След като вече бе видяла близо сто изпитания, Мorigан знаеше, че това е странна молба. Но старейшина Куин му махна да излезе напред.

Morigан стоеше сама в центъра на притихналата арена, докато Юпитер разговаряше тихо със старейшините. Оглеждаше любопитните лица по трибуните, представяйки си как ще се смеят, когато разберат, че всичко е било шега, че Мorigан Врана от Невърмур няма никакъв талант. Или пък може би няма да се смеят. Може би ще са ядосани на Юпитер, че им губи времето.

„Няма да са толкова ядосани като мен“, помисли си Мorigан. А после Юпитер направи нещо много странно.

Хвана един по един старейшините Куин, Вонг и Сага за раменете и притисна чело към техните. Щом ги пуснеш, те мигаха зашеметено, засенчваха очи и се взираха продължително в Мorigан с безмълвно смайване.

А накрая името на Мorigан излезе направо на първа позиция. Тролизеумът изригна. Хората скочиха на крака и закрепяха към старейшините, настояваха за обяснение на тази лудост, настояваха да видят някакво умение на Мorigан Врана, гадната натрапница.

Самата Мorigан бе толкова шашната, че дори забрави да се сърди на Юпитер. Стоеше замръзнала и поемаше потопа от гняв.

Стадионът ехтеше от гръмогласни обвинения във фаворизиране и измама. Мorigан видя Баз Чарлтън да тича надолу по трибуните, вземайки по три стъпала наведнъж, и да крещи неразбираемо. Накъдето и да погледнеш, хората се въсеха срещу нея. Потърси с очи Хоторн, чудейки се дали той също е ядосан. Възможно ли е приятелят ѝ да я мисли за измамница?

Юпитер се приближи, хвана я за ръката и я повлече със себе си през една врата в дъното на арената.

— Хайде, Мог. Да оставим сърдитите маси на сръдната им.

Зелената стая зад сцената беше благословено празна. Имаше една-единствена кушетка, поднос с тъжни на вид сандвичи и кана блед лимонов сок. Тук-там по стените висяха афиши за минали тролски битки и турнири по драконова езда. Свиреше тиха музика на флейта.

Единственият човек в стаята, младеж в униформа на Тролизеума, който изглеждаше поне наполовина трол (ръцете му стигаха чак до пода), им предложи подноса, когато влязоха.

— Саммич? — изломоти той.

— Не, благодаря — отвърна Юпитер. Мориган поклати глава. Полутролът се отегчи и излезе.

Мориган си пое дълбоко дъх, стисна ръце в юмруци и тъкмо търсеше правилните думи да изрази яростта си, когато Юпитер заговори:

— Знам, знам. Съжалявам. Моля те, Мог, много съжалявам. Знам колко е объркващо. — Очите му бяха изпълнени с угризение, гласът му звучеше успокоително, а ръцете му бяха отбранително вдигнати: „Не стреляй“. — Само че ме изслушай. Нещата ще станат още по-объркани, а сега нямам време да ти обяснявам подробно. Но кълна ти се — *кълна ти се*, — когато всичко свърши, ще отговоря на всеки твой въпрос в най-големи подробности. Ала трябва да си търпелива и да ми се довериш, дори и да не мислиш, че го заслужавам, само още *мъничко*. Става ли?

На Мориган ѝ се искаше да се развика, да му каже, че не, *разбира се*, че не става, дори напротив — обаче не го стори. Вместо това хвана с кутрето си кутрето на Юпитер и се взря право в очите му.

— Всеки въпрос. В най-големи подробности. Обещава ли?

— Обещавам.

След секунди вратата се отвори с трясък и нахълтаха старейшините. Лицата им бяха овладени и безстрастни, а плащовете се вееха зад тях. Всеки носеше златно Ч, забодено на гърлото му.

— Откога знаеш? — попита старейшина Куин. — Очевидно отпреди Срединощ, но колко преди? Дни, седмици? Месеци? *Години*?

Юпитер вдигна ръце.

— Старейшина Куин, разбирам, че сте изненадана, но...

— Изненадана ли? *Изненадана*? — Дребната старица сякаш порасна с десет сантиметра, когато се изпъчи срещу Юпитер и насочи пръст в лицето му. На Мориган ѝ се прииска да я аплодира. „Покажи

му, бабке.“ — Юпитер Амантиус Норт, аз съм учила твоя покровител. А също и неговия покровител! Познавам те от единайсетгодишен, спасявала съм те от изключване безброй пъти, дори те препоръчах в Лигата на изследователите — *и така ли ми се отплащаш?*

— Извинявайте, но какво значение има? — Юпитер прокара длан през косата си и се сви леко, докато старицата крачеше нервно пред него. — Какво щяхте да направите? Можехте ли да промените нещо?

Старейшина Куин заломоти и се закова на място.

— Ами... не, разбира се, че не, но би било хубаво да получа някакво *предупреждение!* Аз съм стара жена, Норт, можеше да ми докараш сърдечен удар там отвън.

„Сърдечен удар?“ Мориган се взря в очите на Юпитер; какво толкова шокиращо бе показал той на старейшините?

Той изглеждаше гузен.

— Извинявайте, старейшина Куин. Просто не исках да направя нещо, което да провали събирането, не знаех дали... искам да кажа, това не е точно... — Той млъкна и сви безпомощно рамене. — Никога досега не съм го правил.

— Кога започна събирането? — намеси се старейшина Вонг, взирайки се в Мориган.

— Трудно е да се определи — отвърна Юпитер. — Преди година, две? Вероятно през зимата на Десета година или пролетта на Единайсета? Аз плащах на този-онзи от персонала в домакинството на Врана за информация — учители, чистачки, такива ми ти неща. Проблемът е, че всички те са толкова суеверни, та е трудно да се отделят истинските Чудни събития от глупавите приказки. Готвачката например бе убедена, че Мориган е убила градинаря, като кихнала срещу него. Ама че глупост!

— Има ли други? — попита старейшина Куин.

— Други ли? — Юпитер я погледна изненадано.

Тя повдигна вежда.

— Отлично знаеш за какво те питам, Норт.

— Да, да, други. — Той прочисти гърло. — Да. Още трима регистрирани.

— И те...?

— Не показаха никакви признаци — заяви решително Юпитер.
— Не си струваше да се занимавам с тях.

Мориган се намръщи. „Още трима регистрирани“... Дали говореше за трите други деца в Регистъра за прокълнати деца? Дали бе спасил нея, а тях ги бе оставил на ловците от дим и сенки, защото „не си струвало да се занимава“? Не ѝ се искаше да го вярва.

— А ако се изключат суеверните ти шпиони в домакинството, Норт — обади се старейшина Вонг, — имаш ли сигурно доказателство?

— Според зимноморската новинарска мрежа недостигът на Чудо в Южна светлина и Далекоезочен Санг е започнал преди около осемнайсет месеца. И въпреки това от зимата на Десета година до зимата на Единайсета родният град на Мориган се е радвал на рекордни нива на Чудо и е останал незасегнат от енергийната криза в републиката. Тоест до Срединощ, когато показанията в Джакалфакс претърпяха внезапен срив. — Той млъкна и очите му се стрелнаха към Мориган. — По-точно в Срединощ вечерта. Около девет часа.

„Когато ти ми спаси живота — помисли си Мориган. — Когато се измъкнахме от Джакалфакс през Небесния часовник.“ Но какво общо имаше недостигът на Чудо с нея?

— Как, за бога, я вкара в Свободния щат? — попита старейшина Куин, но после размисли. — Чакай. Не ми казвай... Не искам да знам. Сигурна съм, че е нещо нелегално.

Юпитер се нацупи и задиша тежко през носа.

— Съжалявам, че не ви уведомих, старейшина Куин. Наистина. Както казах, страхувах се да не направя нещо, което да попречи на събирането — знам, че е глупаво, знам, че това ме прави също толкова тъп и суеверен като кухненския персонал на Врана, но се притеснявах, че ако заговоря за него на глас, може... да го подплаша.

— Е, може и да е за добро — промърмори старейшина Сага, големият рошав бик. Старейшина Куин го смълча с остър поглед. Мориган трябваше буквално да си прехапе езика, за да не избълва хилядите въпроси, които пламтяха в нея от началото на този разговор.

— Затова не казах на никого. — Юпитер заби поглед в земята. — Дори на Мориган.

Старейшините се умълчаха. Старейшина Куин изглеждаше ужасена и въртеше глава от Юпитер към момичето и обратно.

— Не може да... да не би да казваш, че детето дори не знае...

— Ама наистина, Норт, това е неприемливо, в пълен разрез с правилата на Обществото — изпухтя старейшина Сага. — Да вкараш дете в изпитанията, без изобщо да знае защо... нечувано! Ако покровителят ти беше тук...

— Ами гаранционен договор? — прекъсна го старейшина Вонг. — Току-що пуснахме в Обществото една заплаха и на никого не му мина през ума да попита за гаранции?

— Аз не съм заплаха — възрази Мориган, докато един тъничък гласец в дъното на съзнанието ѝ прошепна: „Напротив. Прокълната си“. За това ли говореха старейшините? Юпитер ѝ бе казал, още преди много месеци, че не е прокълната, че никога не е била. Но може би това също беше лъжа?

— О, абсурдно е, Грегория, Алиот — да не сме полудели? Какво направихме? — Старейшина Вонг вдигна ръце към тавана. — В цялото кралство няма нито един гражданин, който би подписал подобен договор, камо ли пък *трима* почтени, изтъкнати...

— Трима ли? — прогърмя старейшина Сага. — За бога, не. Гаранционен договор, подписан от трима, би бил достатъчен, ако детето просто призовава урагани или хипнотизира хората, или е някаква друга *обикновена* заплаха. За този случай предлагам пет подписа.

Заплаха? На Мориган ѝ се искаше да спрат да повтарят тази дума.

— Девет — заяви старейшина Куин. Сага и Вонг я погледнаха изненадано. — И това не подлежи на обсъждане, капитан Норт. Не можем да приемем по-малко от девет подписа. Не и за... — Тя млъкна и хвърли неспокоен поглед към Мориган. — Не и за това.

— Със същия успех можем да свалим името ѝ от таблото още сега — обади се старейшина Вонг. — Той никога няма да събере девет.

— Вече имам седем.

Старейшините изглеждаха стреснати. Юпитер извади от пазвата си свитък и им го подаде. Мориган се опита да надникне в него, но покровителят ѝ бе прекалено бърз.

Старейшина Куин повдигна вежда, докато преглеждаше свитъка.

— Сенатор Среброгръб? *Кралица Кал*? Ама ти наистина имаш високопоставени приятели. И те не знаят, че...?

— Знаят достатъчно, за да са предупредени — подчерта Юпитер. На Мориган ѝ се стори, че забеляза известно съмнение да се прокрадва в гласа му. — Но... не, нищо конкретно.

— Обаче са *виждали* детето?

— Ще го видят — увери я Юпитер. — Скоро. Обещавам.

— Несъмнено ти имат доверие. И поне изглежда, че са квалифицирани — каза старейшина Куин, плъзгайки пръст надолу по списъка.

— Квалифицирани за какво? — намеси се Мориган, неспособна да мълчи повече. Ала дори някой от възрастните да я чу, не ѝ обърна внимание.

Старейшина Сага се обърна към Юпитер.

— Нищо от това няма значение, Норт, ако не можеш да намериш осми и девети подпис.

Юпитер въздъхна и се почеса по тила.

— Опитвам се, повярвайте ми. Ето защо закъснях за изпитанието днес — мислех, че имам осми, но работата се провали. Ако ми дадете още няколко дни...

— Аз ще подпиша договора — заяви старейшина Куин. Другите старейшини я изгледаха тревожно. — Не е против правилата.

— Това е крайно необичайно, Грегория — каза старейшина Вонг. — Сигурна ли си?

— Напълно. — Тя извади писалка от гънките на плаща си и надраска името си в края на свитъка. — Така поне *някой* в този списък ще знае в какво се забърква. Прати ми документите тази вечер, Норт.

За момент Юпитер остана безмълвен, с увиснало от смайване чене.

— Аз... б-благодаря ви, старейшина Куин. Наистина — *благодаря*. Обещавам ви, че няма да съжалявате за това.

Старейшина Куин въздъхна дълбоко.

— Много се съмнявам, скъпи. Както и да е, ще ти дадем време до Деня на откриването да намериш деветия си подпис. Ако не успееш, госпожица Врана ще загуби мястото си в набор 919. Това е най-доброто, което мога да направя.

Излязоха от Тролизеума през лабиринт от коридори, облепени със стари афиши и снимки на прочути тролски битки. Мориган се мъчеше да не изостава от бързите крачки на Юпитер.

— Пращам теб и Джак обратно в „Девкалион“ с Фенестра, Мог — каза той, на три-четири крачки пред нея. — Трябва да получа този последен подпис, а вариантите ми се изчерпват. Имам една последна надежда, но е доста крехка и трябва...

— Ама ти обеща да ми кажеш...

— Знам и ще ти кажа, само че...

— Ето ги! Намерих ги!

Баз Чарлтън се приближаваше с тропот по коридора, следван от една разярена Ноел Девъро, една отегчена Кадънс Оувъглен и най-самодоволния мустак в цял Невърмур — инспектор Флинтлок. Зад тях имаше поне дузина смрадливци в кафяви униформи.

— Нечестна игра! — извика господин Чарлтън, разтреперан от праведен гняв, като сочеше към Юпитер. — Арестувайте тези хора, инспекторе! Нечестна игра! Какво беше онова, а? Какво направи на старейшините? Някаква магия ли?

Юпитер се опита да си пробие път покрай тях.

— Не сега, Баз. Нямам време за твоите бръщолевения.

— О, напротив, *имаш* време за моите бръщолевения! — настоя господин Чарлтън и му препречи пътя. — Може да си изиграл старейшините, Норт, но мен не можеш ме излъга. Вие двамата откраднахте мястото, полагащо се на моята кандидатка Ноел. — Той посочи яростно към Мориган, която се изненада — когато бе погледнала таблото за последен път, Ноел още се намираше на девето място. Сигурно някой от последните двама кандидати я бе изместил. Мориган се помъчи да не се усмихне. — Това малко чернооко зверче няма място в Обществото и ще отида право при старейшините, и ще им кажа, че тя е...

— Че тя е *мръсна нелегална* — прекъсна го инспектор Флинтлок, подръпна панталоните си нагоре и изду гърди. Озърна се назад към другите полицаи, за да се увери, че разполага с цялото им внимание. Неговият миг бе дошъл и той смяташе да му се наслади. — Вмъкната е тайно от републиката и се радва на незаконно убежище в бърлогата на *престъпен елемент*.

Юпитер се ухили доволно.

— Никога досега не са ме наричали „престъпен елемент“. Колко вълнуващо!

— Млъквай! — сопна се Флинтлок. Измъкна от пазвата си лист хартия и им го показа. — Имам заповед. А сега, искам да видя някакво твърдо физическо доказателство, че тя е онази, която твърди, че е, от Свободния щат, а не просто републикански боклук, който се опитва да се възползва от гостоприемството ни, или пък още по-лошо — шпионин на Зимноморската партия.

— Стига, Флинти, вече става смущаващо — рече нетърпеливо Юпитер. — Казах ти: членовете на Чудното общество са извън твоята юрисдикция. Можеш да си загубиш значката заради това, приятелче.

— Щеше да си прав, *приятелче*, ако изпитанията не бяха свършили — заяви Флинтлок. Изглеждаше извънредно доволен от себе си. Измъкна втори лист хартия. — Може би трябва да си опресниш наръчника с Чудзакони, Норт. — Член деветдесет и седми, алинея Ж: „Кандидат, преминал през изпитанията, не е официален член на Чудното общество, докато не получи своята златна брошка в края на церемонията по приемането на набора. Дотогава условното му членство може да бъде отнето, ако това се сметне за нужно и уместно от Върховния съвет на старейшините“.

Юпитер въздъхна и поклати глава.

— Това вече го минахме, инспекторе. Член деветдесет и седми, алинея Е: „Дете, което участва във входните изпитания на Чудното общество, се смята във всякакъв законов смисъл за член...“

— „Член на Обществото, докато траят въпросните изпитания или докато не бъде отстранено от тях“ — надвика го Флинтлок. — Докато траят въпросните изпитания, Норт. Изпитанията свършиха. Таблото е пълно. Старейшините се прибраха вкъщи.

— А до приемането на набора има още седмици — добави господин Чарлтън, който едва успяваше да скрие злорадството си.

— Мисля, че това поставя нелегалното ти копеленце изцяло в моя юрисдикция — завърши Флинтлок. В очите му се бе появил маниакален блясък. Мустаците му потрепваха. Той протегна ръка. — Ще видя документите сега, капитан Норт.

Юпитер нямаше какво да каже. Мориган го виждаше как претегля вариантите си, брой заобикалящите ги полицаи, търси път за бягство. Мълчанието се проточи, а Флинтлок продължаваше да държи

ръката си протегната, чакайки търпеливо, а ужасното му лице сияеше победоносно.

Мориган се облегна премаляла на стената, напълно сразена. Беше стигнала толкова близо... *толкова близо*. Сега всичко бе свършило. Щеше да умре, без да получи отговор на нито един от въпросите си. Тя затвори очи и зачака да ѝ сложат белезниците и да я отведат.

— Ето ги! — отекна в коридора гласът на Кадънс Овъглен. Мориган откряна едно око и я видя да протяга вехто парче хартия с едно откъснато ъгълче пред носа на инспектор Флинтлок.

— Какво е това? — попита объркано полицаят. — Какво гледам?

Беше стар афиш за тролски боеве, рекламиращ „епично кървава битка“ между Орг от Клорфлорген и Мок-лорк от Хургенглоргенфлут. Орг и Мок-лорк, два забележително грозни трола, бяха нарисувани как се зъбят един срещу друг, а на афиша с цветни букви се обещаваха две бири на цената на една, зашеметяващо шоу в почивката и свободен вход за всеки, който може да докаже, че има тролска кръв.

— Документите ѝ — каза Кадънс с ниския си безизразен глас. — Виждате ли? Ей тук пише: „Мориган Врана е жителка на Свободния щат“.

Флинтлок тръсна замаяно глава, сякаш се опитваше да се отърве от нещо, заседнало в нея.

— Какво...? Къде...?

— Ей тук — настоя Кадънс, без дори да си направи труда да посочи някъде. Звучеше отегчено. — Пише: „Мориган Врана е жителка на Свободния щат и не е била вмъкната нелегално, така че защо не зарежеш тая работа и всички да продължим да си живеем живота?“. Има си и държавен печат, и всичко.

Баз Чарлтън грабна листа от ръката ѝ.

— Дай да видя.

Ноел и Флинтлок се скупчиха около него, събраха глави и примижаха към сипаничавите, олигавени физиономии на Орг и Мок-лорк.

Баз се намръщи и замига.

— Това не е... не са... това е тролска битка...

— Не, не е — каза Кадънс. — Паспорт е. Паспортът на Мориган Врана за Свободния щат.

— Не е, това е... това е тролска... това е... паспортът на Мориган Врана за Свободния щат — повтори той и очите му се оцъклиха.

— Всичко изглежда наред — каза Кадънс. Гласът ѝ жужеше упоително като цял кошер пчели. — Така че по-добре си вървете.

— Всичко изглежда наред — повтори Флинтлок. — Така че по-добре да си вървим.

Той пусна афиша на земята и се отдалечи по коридора, следван механично от Баз и Ноел. Невърмурските полицаи се поколебаха за миг, озадачени от този странен обрат на събитията, но после покорно тръгнаха след командващия си офицер.

Кадънс се обърна към Мориган.

— Длъжница си ми.

— Защо ми помогна?

— Защото... — Кадънс се поколеба. — Защото мразя Ноел. Теб също не те харесвам особено, ама Ноел *наистина* я мразя. А също и защото... — Гласът ѝ притихна. — Ти ме помниш. Нали? Помниш ме от гонитбата.

— За малко да ме изхвърлиш от изпитанията.

— И нощта на Все светии. Това също ли го помниш?

Мориган се намръщи.

— Ти ме бутна в едно езеро. Трудно мога да забравя такова не...

— Никой никога не ме помни — прекъсна я припряно Кадънс. Изгледа странно Мориган. — Хората забравят хипнотизаторите, там е цялата работа. Ти обаче ме помниш. — Тя хвърли поглед по коридора. — Трябва да вървя. — Затича се да настигне покривителя си и изчезна зад един ъгъл, преди Мориган да измисли какво да каже.

— Ама че странно момиче — промълви Юпитер, взирайки се озадачено подир нея. — Коя е тя?

— Кадънс Овъглен. — Мориган вдигна захвърления афиш, сгъна го и го сложи в джоба си. — Да, наистина е странна.

— Хмм? — Юпитер се отърси от своята замисленост и впери очи в Мориган.

— Казах, че наистина е странна.

— Кой?

— Кадънс.

— Коя е Кадънс?

Мориган въздъхна.

— Ама ти сериозно ли? Няма значение.

24. УЛИЦА „СРАЖЕНИЕ“

Юпитер прати да повикат Фенестра, която неохотно ги посрещна на входа на станцията на Чудметрото на улица „Сражение“. Тя трябваше да придружи Мориган, Джек и Хоторн обратно до „Девкалион“, докато Юпитер се погрижи за загадъчната работа с гаранционния договор, каквото и да бе това.

— Не ги изпускай от очи — заръча той на Фен за не знам си кой път, докато се връщаха от гишето за билети. — Никакви отклонения, никакви разсейвания — прибирате се право в хотела, без обикаляне и без забавяне, ясно?

Фен завъртя очи.

— О, тъкмо мислех да спрем да си купим сладолед и кученца.

— Фенестра... — изръмжа той предупредително.

— Добре де, не се нервирай.

После Юпитер се обърна към Мориган, Хоторн и Джек.

— Така, вие тримата, слушайте. Там долу ще е претъпкано. Стойте близо до Фен и не се отделяйте. Фен, по-добре хвани Експресната линия до портата Лилит, а после се прехвърли на

Стогодишната линия. Така ще стигнете Острова насред реката; оттам можете да хванете чадържелезницата право до улица „Ручейник“... Носите ли си чадърите?

Децата кимнаха.

— Но Викингската линия отива право до Острова насред реката — посочи Фен.

Юпитер поклати глава.

— Човекът на гишето каза, че има закъснение поради нападение на викингска орда в един от тунелите. Ще минат часове, докато оправят тази бъркотия.

— Добре, нека е Експресната линия — съгласи се котката. — Хайде, вие тримата.

Те се спуснаха в оживената станция и минаха през турникетите. Фен, която бе прекалено едра, за да мине по нормалния начин, ги прескочи. Един възмутен контролър понечи да я смъмри, но тя изфуча срещу него и той моментално се съсредоточи върху работата си.

Докато вървяха по тунели и стълбища, Хоторн все се озърташе през рамо към Мориган, горейки от желание да попита за изпитанието ѝ, но бе прекалено шумно. Мориган улови погледа му, сви рамене и изрече само с устни: „Не знам“.

Когато най-после стигнаха до перона, Фен си проби път през тълпата до жълтата линия отпред. Пътниците се разделяха пред нея като житни класове в полето. Хоторн, Мориган и Джак сграбчиха по една шепа от козината ѝ и се помъчиха да не изостават, силейки извинения към хората, които разблъскваха.

— По-бавно, Фен — помоли Джак. — Ще стъпчеш някого.

— Ако някой ми се пречка на пътя, заслужава да бъде стъпкан — изръмжа суперкотката. — Само това ми липсва след днешния абсурден ден — да ви дундуркам тримата в претъпкано Чудметро. В „Девкалион“ от сутринта цари хаос, хора идват и си отиват, вдигат шум. Докарахме електротехниците да оправят инсталацията на южното крило, а Кеджъри за пореден път извика онези смешни ловци на духове.

— Ловци на духове! — възкликна развълнувано Хоторн.

— Мислех, че вече са прогонили призрака — обади се Мориган. — През лятото, помниш ли? Когато извършиха онзи екзорсизъм.

— И въпреки тяхното наистина първокласно размахване на стръкове градински чай — отбеляза сухо Фенестра — нашият сив мъж още се мотае из южното крило и плаши хората. Минава през стени и изчезва зад ъгли. Персоналът дори вече му е измислил някакво смешно име — ох, как беше?

— Не съм виждала никакъв сив мъж — каза Мориган.

— И не би трябвало, нямаш причина да ходиш в южното крило, докато трае този проклет ремонт. — Мориган се спогледа гузно с Хоторн и Джак, но си замълча. Още не бяха казали на никого къде са били в нощта, когато сянката избяга. — Строителите са тези, които все се оплакват от него. Казват, че го чуват от съседната стая, а като изтичат да видят кой е там, той просто изчезва в Паяжината.

— Какво го чуват да прави? — попита Джак.

— Да пее... не, да си тананика. Така го наричат. Тананикация човек. Абсурдно.

Мориган изведнъж залитна, като че ли бе пропуснала някое стъпало. Сивият мъж. *Тананикация човек*. Минавал през стените в южното крило, изчезвал в Паяжината. Като призрак.

Моментално разбра как Езра Шквал се вмъква в Невърмур. Все едно в главата ѝ светна някаква лампа и най-последно можеше да вижда ясно.

— Паяжинната линия! — извика тя.

— Какво? — попита Хоторн.

— Паяжинната линия — ето как го прави, ето как влиза в Невърмур — обясни Мориган.

— Кой как влиза в Невърмур? — намеси се Джак. — За какво говориш?

— Господин Джоунс — Езра Шквал, — той е сивият мъж, човекът, който си тананика! Ето защо хората го смятат за призрак — той пътува дотук по Паяжинната линия и може да минава през стени!

Но гласът ѝ се загуби сред пронизителната свирка и съскането на пара, докато влакът им спираше на перона. Мръщейки се, Фен бутна Мориган и момчетата в първия вагон. Нямаха проблем да си намерят места, тъй като останалите пътници се струпаха в другия край, доволни да стоят надалеч от жълтооката суперкотка.

Когато се настаниха, Фен се приведе и пъхна голямата си сива глава между тях.

— Внимавайте какво приказвате на претъпкани станции в Чудметротото — изръмжа тя. — Паяжинната линия трябва да е свръхсекретна.

— Ама Езра Шквал я използва — прошепна Мориган, озъртайки се през рамо, за да се увери, че никой не ги слуша. — Трябва да кажем на Юпитер. Няма никакъв призрак, Фен, това е Езра Шквал — *той* е сивият мъж!

— Езра Шквал ли? — Фен понижи гласа си още повече. — Езра Шквал *Чудотвореца*? Глупости. Той е бил прокуден от Невърмур преди много, много епохи.

— Не са глупости! Видях го със собствените си очи. Беше във фоайето на хотела в деня, когато полилеят падна, и говорих с него в южното крило една нощ миналото лято...

— Какво си правила в южното крило? — попита Фен.

— ... и дойде да гледа парада на Все светии.

— Вярно е — подкрепи я Хоторн и закима усърдно. — Там беше, аз също го видях.

— Госпожа Чанда ми показа портрет на Шквал отпреди сто години и това е *той*, Фен — изглежда досущ същият, не се е състарил и с един ден! Ето как заобикаля забраната, като оставя тялото си в републиката — така нито граничарите, нито войската, нито Кралския магьоснически съвет, никой от тях не може да го усети, че се носи из Невърмур, защото, строго погледнато, *той изобщо не е тук*.

— Ако е вярно — каза Джак, мръщейки се силно, — ако това наистина е Чудотвореца и наистина влиза в Невърмур по Паяжинната линия, тогава... защо го прави? — Предпазливите му очи се стрелнаха към Мориган. — Какво иска?

— Може би се опитва да намери слабо място — предположи Хоторн. — Откъдето може да проникне обратно в Невърмур.

Той изгледа многозначително Мориган, подтиквайки я безмълвно да им каже за предложението за чирачество от Шквал. Той беше прав, помисли си тя. Трябваше да каже на някого, а кой знае кога щеше да се върне Юпитер?

— Фен, мисля, че знам какво... — започна тихо Мориган, но суперкотката я прекъсна.

— Това са глупости! Даже да използва Паяжинната линия, той не би могъл да навреди на никого. Не може дори да *докосне* никого. През

Паяжината е невъзможно да осъществиш физически контакт с каквото и да било.

— Фен, слушай — настоя Мориган. — Знам какво...

— Той е *Чудотвореца*, Фен — прекъсна я Джак. — Сигурно може да прави сума ти неща, които другите хора не могат.

— Казвам ви, че е *невъзможно*.

— Фен, *изслушай ме!* — извика Мориган.

Изведнъж лампите във вагона замигаха, влакът забави ход и спря. Всички пътници изстенаха.

— Защо спряхме, татко? — попита едно малко момченце в другия край на вагона. — Защо вратите не се отварят?

— Просто още едно скапано забавяне, синко — отвърна мъжът и въздъхна с примирението на опитен пътник. — Мишка на релсите или нещо такова.

Лампите примигнаха пак, угаснаха, а после неохотно светнаха отново. Разнесе се електрическо пицнене и един глас заговори по високоговорителя.

— Добър вечер, дами и господа. Изглежда, има някакво смущение на сигнала пред нас. Би трябвало скоро да потеглим пак. Благодаря ви за търпението.

Лампите замигаха отново. Седалките завибрираха и перилата се затресоха.

Мориган се огледа — като че ли никой друг не забелязваше. Тя чу някакъв тътен откъм тунела и отиде в задния край на вагона да притисне ухо към стената.

— Какво правиш? — попита Фен.

— Не чувате ли?

— Какво да чуваме? — учуди се Хоторн.

— Звучи като... като...

Копита. Звучеше като тътен на копита, биещи по релсите на Чудметротото, който отекваше в тунела — а после цвилене на коне, лай на хрътки. Звук от изстрел.

Мориган залитна назад и се блъсна в седалките.

— Бягайте! — извика тя. — Всички назад, те идват!

Но нямаше къде да отидат. Вагонът бе претъпкан, а влакът бе спрял по средата на тунела. Мориган се обърна да погледне към

тълпата наоколо, десетки озадачени лица — включително Хоторн, Фенестра и Джак, които до един изглеждаха загрижени.

— Мориган, за какво говориш? — попита Хоторн, но гласът му звучеше толкова далечен, толкова тих в сравнение с тътена на ловците от дим и сенки. — Не чувам ни...

И изведнъж наоколо имаше само дим, гъста кипяща маса от сенки и дим, който изпълваше дробовете ѝ. Краката ѝ бяха откъснати от земята и някой я вдигна във въздуха. Ловците я понесоха, а триумфалното тръбене на роговете им бе оглушително. Тя се вкопчи здраво в черния си чадър, като че ли той можеше някак си да я закотви към земята.

Мориган никога не бе излизала в океана, дори не го бе виждала на живо, но тъкмо така си представяше удавянето — да те грабне една свирепа вълна и да те премята, премята, премята, докато не остане нищо, само мрак, сенки и безкрайна чернота...

25. МАЙСТОР И ЧИРАК

Мориган се събуди на празен перон. Изстена тихо и се опита да седне на студения бетон. Болка я прободеше отстрани. Стомахът ѝ се бунтуваше.

Тя премигна, за да фокусира поглед, и откри, че познава старомодните плакати и реклами по стените. Това бе перонът на Паяжинната линия. Тя взе мушамения си чадър и се изправи неуверено. Погледът ѝ установи една неприятна новина: не беше сама.

На четиресет метра по-нататък на перона на дървена пейка седеше господин Джоунс.

„Не — поправи се Мориган, — не господин Джоунс, а Езра Шквал. Чудотвореца.“

Той се взираше в стената на тунела зад релсите, потънал в мисли, и си тананикаше своята странна мелодийка. Звучеше като приспивна песен, само че сбъркана.

Сърцето на Мориган се разтуптя по-силно.

Чу тихо ръмжене. Струйки черен дим пълзяха от зейналата паст на тунела и точки червена светлина се взираха от мрака. Мориган

скочи, когато пронизително цвилене отекна във въздуха. Ловците от дим и сенки чакаха търпеливо в тъмното... какво? Заповед от своя господар, Чудотвореца?

Имаше само един изход.

Мориган тръгна бавно по платформата и стъпките ѝ прокъртяха. Езра Шквал остана плашещо неподвижен. Все така продължаваше да си тананика и да се взира в стената.

Ако успееше само да мине покрай него, помисли си Мориган, навярно би могла да си плюе на петите — нагоре и нагоре по лабиринта от стълбища и скрити проходи на Чудметротото, докато не намери невърмурски транспортен полицай или приятелска тълпа пътници, или докато не излезе навън в ярката, шумна безопасност на невърмурската съботна вечер.

Тя направи още една предпазлива крачка и още една.

— Малко гардже, малко гардже, с очи черни като копчета — напяваше тихо Шквал. Усмивка плъзна по лицето му, тънка и бавна, но не стигна до очите. — Полети, полети към поляната, дето зайците се крият.

Мориган спря. Не беше ли чувала и по-рано тази песен? Може би я бяха учили в детските ясли, преди да я изритат оттам заради проклятието ѝ. Гласът на Шквал беше висок и чист. Зловещ в своята сладост.

— Малко зайче, малко зайче, стой близо до мама. — Той се обърна да я погледне и в същия миг, сякаш по някаква безмълвна команда, една по една зелените и белите плочки по края на перона станаха лъскаво черни. — Инак гарджето, малкото гардже ще ти изкълве очите.

Той свърши песента, но ужасяващата му усмивка си остана.

— Госпожице Врана. Приличате ми на човек, който е проумял нещо.

Мориган не отговори.

— Хайде, де — подкани я той с глас, малко по-силен от шепот. — Покажи ми колко си умна.

— Ти... ти си Езра Шквал — каза тя. — Чудотвореца. Няма никакъв господин Джоунс, всичко е било лъжа.

— Добре — кимна той. — Много добре. Какво друго?

Мориган преглътна.

— Клането на площад „Кураж“ — това си бил ти. Ти си убил онези хора.

Той кимна пак, едва-едва.

— Виновен. Какво друго.

— Ти си пратил ловците от дим и сенки подир мен.

Лампите на перона мигаха. Пипалца черен дим пълзяха откъм тунела, виеха се около стените и тавана, задушаваша светлината. Мориган потрепери. Имаше чувството, че мракът може да погълне и нея.

— Правилно. Подир теб и всяко друго дете, имало лошия късмет да се роди на Срединощ. Това трябваше да е милосърдие.

— *Милосърдие* ли? — възмути се Мориган. — Ти се опита да ме убиеш!

Той затвори очи, сякаш разочарован.

— Грешка. Аз не се *опитвам* да убия хората, мила ми Врана. Просто ги убивам. Може би си забелязала, че си още жива. И то, уверявам те, не защото твоят капитан Норт осъществи дръзкия си набег, а защото *аз исках да живееш*.

— Лъжец!

— Вярно е, лъжец съм. Но невинаги и определено не сега. — Той стана от пейката и пристъпи към нея. — Само наполовина си права. Аз пратих ловците подир теб, но не за да те убия.

При споменаването им, хрътките от черен дим се подадоха от тунела, прокрадвайки се ниско по земята, последвани от тълпа ловци на коне. Те се движеха бавно, като насън. Чакаха заповед за нападение.

Мориган отстъпи назад.

— Не бягай — предупреди я Шквал. — Те много обичат, когато децата бягат.

Тя замръзна, неспособна да свали очи от ловците. Сърцето ѝ биеше бурно, туптенето му стигаше чак до пръстите ѝ.

— Доста са страшни, признавам — каза той и се озърна през рамо. — Едно от най-добрите ми творения. Те са идеалната машина за убиване — безмилостни, безчувствени. Неудържими. Повярвай ми, мила ми Врана, ако им бях заповядал да те убият, нямаше да преживееш Срединощ. Щеше да си само купчина пепел. Заповедта ми не беше да те убият. А да те *подкарат*.

Той се усмихна. Кожата на Мориган настръхна. За един съвсем кратък миг, би се заклела в това, зърна сянката на Чудотвореца върху лицето му. Черни очи, черна уста и остри оголени зъби. Изпитото лице на същество, което не беше нито човек, нито чудовище, а нещо, което Мориган не смееше да си представи.

— Първия път те се провалиха, разбира се, позволиха на онзи ужасен риж човек да те отмъкне с абсурдния си механичен паяк. Но аз знаех, че няма да се провалят втори път, не и след като най-последно намерих слабо място в Паяжинната линия, което да използвам. Отне ми близо година и една-две дребни катастрофи в Чудметротото...

— Значи *наистина* си бил ти? — възкликна Мориган. Гласът ѝ трепереше. — Онези злополуки. Хората все повтаряха, че са дело на Чудотвореца, и са били прави. Ти уби двама души!

— Проби и грешки — отвърна той и сви рамене. — И всичко това само за да те подбера като загубена овца. А сега, агънцето ми, време е да си вървим у дома.

Той се обърна към нея и протегна ръка. В далечината изсвири влак.

Мориган направи още една крачка назад.

— Няма да ходя никъде с теб.

— С цялото ми уважение, но не съм съгласен.

Мориган чу звука на двигател, набиращ скорост. Сребърно-златна светлина засия от дълбините на тунела. Ставаше все по-ярка и по-ярка, пронизваше стената от чернота, която представляваха ловците от дим и сенки, докато най-сетне си проби път, трептяща и сияйна, прекалено красива и прекалено ужасна за гледане.

Ловците се пръснаха, разтвориха се във въздуха и се появиха пак на перона като торнадо с Мориган в центъра му. Мушаменият чадър падна от ръцете ѝ. Те се вихреха около нея, омотаваха я в черни въжета от сенки и дим и я придърпаха дълбоко в ослепителната златна светлина на Паяжинния влак.

Чу се свирка. Влакът потегли.

Въздухът беше мразовит и Мориган усещаше студа дори през Паяжинната. Извън имението Врана бе студено. Ливадата бе покрита

със скреж. Зад високите железни порти къщата очертаваше черния си силует на фона на притъмняващото небе.

Шквал пристъпи напред, вирайки се в къщата с маниакално блеснали очи, в които се четеше очакване.

— Хайде да се отбием на гости, а?

Чудотвореца вече не беше безтелесно същество, носещо се в Паяжината и неспособно да влияе на нещата около себе си. Беше се върнал в Зимномория, в своето тяло и се наслаждаваше на свободата си.

Той изпука кокалчета и протегна ръце, само с едно прецизно махване на китките му портите се отвориха — но не просто се отвориха. Огънаха се назад, прът по прът, и здравето желязо стенеше, сякаш изкривявано от някаква великанска невидима ръка.

При този шум кучетата дотичаха иззад къщата, залаяха бясно.

— Джаф! Джаф-джаф! — излая насреща им Шквал като някакъв луд.

Кучетата отлетяха назад във въздуха като хвърлени и се приземиха с глухо тупване на ливадата, а после побягнаха с квичене.

— Нямаш си представа колко е мъчително — каза той, обръщайки се към Мориган, докато вървеше с хрущене по чакълестата алея, — да съм там, в моя град — *моя град*, обичния ми Невърмур, — и да не мога да направя *нищо*. Да не мога да използвам талантите си, нито да влияя на нещата около себе си... нито дори да докосна нещо. — Той преглътна и се взря в далечината. — Паяжинната линия е чудесно творение, скъпа Врана — аз би трябвало да знам, защото съм я създал, — но понякога е затвор. — Лицето му просветля. — Нека ти покажа какво е чувството.

Обърна се към къщата, вдигна ръце във въздуха като диригент, готов да ръководи някакъв оркестър, и започна.

Камъните и тухлите на дома Врана се размърдаха, почнаха да се въртят и стържат един в друг, вдигаха облаци прах, пренареждаха се, докато родната къща на Мориган стана неузнаваема. Източи се със стон във висока готическа катедрала и надвисна над нея по-застрашително отвсякога.

— Така е по-добре, нали? — попита Шквал. Закашля се и размаха ръка да разсее прахоляка от лицето си.

— Престани — каза Мориган.

— Че аз едва започвам.

Той щракна с пръсти и тъмносивият камък на преобразената къща засия, озарен от милион златни лампички. Беше прекрасно.

„Виж, това беше неочаквано“, помисли си Мориган и изгледа подозрително Шквал. Той ѝ хвърли въпросителен поглед и разпери ръце, сякаш търсеше одобрението ѝ.

— Това искаш, нали, мила Врана? — Още едно щракване и от най-високия шпил щръкна прът, и едно черно знаме с лика на Мориган се развя гордо на вятъра. — Затова избра онзи ефектен глупак, нали, с Чудното му общество, арахнипода му и скачането от покрива на Яснозор?

Едно помръдване на китката и на покрива се появи ярък неонов надпис с гигантски мигащи букви: ДОБРЕ ДОШЛИ В МОРИГАНЛАНД.

Мориган можеше да се засмее, ако не бе толкова уплашена. Езра Шквал, най-злият човек, живял някога, току-що бе превърнал родния ѝ дом в тематичен парк.

Той се обърна към нея.

— Много стил и никакво съдържание. Това е Юпитер Норт. Той каза ли ти изобщо?

— Какво да ми каже?

— Не, разбира се, че не е. Но ти имаш прилично работещ мозък в хубавата си малка главица. Сигурно си се досетила. — Докато говореше, Шквал шаваше с пръсти и накара водни струи да бликнат от фонтана и да замръзнат във въздуха като ледени скулптури. Дори не гледаше. Мориган не бе сигурна, че той изобщо е забелязал какво прави. — Я кажи, Мориган Врана: защо те помолих да станеш моя чирачка?

Момичето преглътна.

— Не знам.

— Глупости — рече той тихо. Вдигна ръка и направи някаква фигура във въздуха. Неоновият знак и лампичките запращяха и угаснаха. Шпилът започна да се руши. Няколко сиви камъка се търкулнаха на земята. — Кажи ми.

— Не знам — повтори тя. Отскочи встрани тъкмо когато един голям каменен къс падна на мястото, където стоеше.

— Помисли.

Но тя не можеше да мисли. Имението Врана се рушеше пред очите ѝ. Външните стени на къщата се сринаха в купчини прах и отломки, разкривайки топло озарените стаи вътре, недокоснати от разрухата на Шквал; картинка на нормалния за семейство Врана живот.

Съвсем близо до Мориган баща ѝ, мащехата ѝ и баба ѝ седяха в удобни кресла в салона, без да забелязват, че къщата се разпада около тях. Айви хранеше едно от бебетата; Корвус люлееше другото, за да го приспи. Баба четеше. В камината гореше огън.

— Наистина ли трябва да ти го казвам? — попита Шквал и застана до нея с озадачено и развеселено лице. — Мила ми Врана, ти си Чудотворка. Също като мен.

При тези думи Мориган изстина. Усети тръпка по гръбнака си, толкова истинска, като че ли леден пръст се плъзгаше по гърба ѝ. Кожата ѝ настръхна.

„Чудотворка. Също като мен.“

— Не — прошепна тя, а после повтори по-твърдо: — Не!

— Права си, не. — Той килна глава. — Не *точно* като мен. Но един ден — ако работиш усърдно и внимаваш — може да се доближиш до мен.

Мориган сви ръцете си в юмруци.

— Никога няма да стана като теб.

— Колко очарователно! Мислиш си, че имаш някакъв избор. Но ти си родена такава. Имаш път, от който не можеш да се отклониш.

— Никога няма да стана като теб — повтори Мориган. — Никога няма да бъда убийца!

Шквал се изкикоти.

— Това ли мислиш, че представлява един Чудотворец? Оръдие на смъртта? Е, предполагам, че си наполовина права. Разрушение и съзидание. Смърт и живот. Всички инструменти ще са на твое разположение, след като се научиш да ги използваш.

— Аз не искам да ги използвам — процеди през зъби Мориган.

— Каква ужасна лъжкиня си — каза Шквал. — Трябва да се научиш да лъжеш по-умело, скъпа Врана. Пък и трябва да усвоиш онова, което ще наричаме Отвратителните изкуства на завършения Чудотворец, и аз с радост ще бъда твой учител. Да започнем с първия урок. — Шквал пристъпи в стаята и прошепна нещо, което Мориган не

чу добре. През решетката на камината прескочи огън и моментално плъзна, заобикаляйки семейство Врана. След броени секунди салонът гореше целият, от пердетата до килима. Семейството на Мориган седеше неподвижно, в пълно неведение за опасността, в която се намираше.

— Спри! — извика момичето през рева на пламъците. — Моля те, остави ги на мира!

— А теб какво те интересува? — рече насмешливо Шквал. — Тези хора те мразят. Обвиняваха те за всичко, което се обърка в живота им. Когато ти умря — или когато те помислиха, че си умряла, — почувстваха *облекчение*. И защо?

Огънят пропълзя по-близо до семейство Врана. Капка пот се търкулна по челото на Айви, но тя сякаш не усещаше нищо. Мориган се опита да вземе нещо — каквото и да е, камъче или парче от зидарията, — да го хвърли към нея, Корвус или баба, да ги предупреди. Но не можеше да хване нищо. Ръката ѝ минаваше през тях.

— Заради едно проклятие — продължи Шквал, — което никога не е съществувало.

Мориган преглътна, вперила поглед в него през пламъците.

— Как така никога не е съществувало?

Той се засмя.

— „Проклятието“ не е нищо друго, освен удобен начин да се обясни защо всички вие, родените на Срединощ, имате гадния навик да се гътвате, преди да сте пораснали достатъчно, че да създавате проблеми. Преди да започнете да привличате и поглъщате прекалено много от *мое* безценно Чудо като алчни малки гръмоотводи, каквито някои от вас имат потенциала да станат. Не мога да позволя някой да разрежда източника на енергия, който ме е направил неприлично богат и могъщ, нали? Ако аз съм единственият проводник на Чудо, силата му остава в мен. Разбира се, че трябваше да премахна всички възможни заплахи. Не можеш да ме виниш за това. Проява е на здрав бизнес разум.

— Няма никакво проклятие — промълви Мориган. Най-последно бе разбрала. Юпитер ѝ го казваше, но тя не му повярва. Не и наистина. — *Ти* си проклятието.

Шквал продължи като че ли изобщо не се е обаждала.

— През годините проклятието придоби собствен живот. Хората толкова обичат да драматизират. Едно време вие, малки негодници, предизвиквахте жалост и състрадание, защото незначителният ви животец ви се отнемаше на такава крехка възраст. Но постепенно ужасната човешка природа взе връх и хората започнаха да гледат на прокълнатите деца като на удобни изкупителни жертви. Някой, когото да обвиняват, когато нещата се объркат. Защо реколтата ми загина? Прокълнатото дете е виновно. Защо си загубих работата? Прокълнатото дете е виновно. Скоро започнаха да обвиняват прокълнатите деца за всички беди и несгоди. Легендата се разрасна, докато прокълнатите деца станаха не само нещастие за семейството си, но и заплаха за съществуването на всеки друг.

Шквал взе бебето от ръцете на Корвус. Бащата не помръдна, очите му бяха оцъкдени и невиждащи, отразяваха оранжевото сияние на огъня. Салонът се бе превърнал в истинска пещ и пламъците вдигаха облаци дим. Димът се превърна във вихреци се черни фигури, които ту изникваха от огъня, ту потъваха обратно в него. Мориган чу вой и потрепери.

Бебето се опита да хване носа на Шквал с дебелите си пръстчета. Чудотвореца направи смешна муцунка и малкото снежнокосо момченце запищя от смях.

— Така че виждаш ли, мила ми Врана, не аз съм накарал семейството ти да те презира. Те го направиха съвсем самички. — Той размаха малката ръчичка на бебето срещу нея. — Да ги убия ли заради теб?

— *Не!* — извика Мориган. — Моля те, недей!

Шквал пусна бебето, но то не падна, а се спусна бавно на пода. Мориган трябваше да направи нещо, трябваше да го спре, но как? Какво би могла да стори през Паяжината? Беше безсилна.

— Не? Сигурна ли си? Нещо не съм убеден. — Той я гледаше с тънка закачлива усмивка на устните. — Кажи ми, малко гардже, защо мислиш, че те оставих жива?

Мориган не отвърна нищо. Ловците от дим и сенки придобиваха форма около тях. Озъбени хрътки и безлики мъже на коне изникнаха от пламъците и заобиколиха беззащитното й семейство. Пристъпваха все по-близо, очаквайки заповед от Шквал. Заповед да убиват.

— Погубил съм толкова много други. През всичките тези години бях толкова търпелив, чаках подходящото дете. Някой друг би се отказал, но аз знаех... *знаех*, че ще се появиш. Че един ден дете, родено на Срединощ, ще се издигне да заеме моето място. Дете, пълно с мрачно обещание, в чиито очи мога да видя отражение на своите. Мой истински наследник. — Той коленичи, така че лицето му да е на едно ниво с нейното. Гласът му бе толкова тих, а усмивката му — толкова искрена, че за момент Мориган зърна в очертаното от сенки лице на този луд своя приятел господин Джоунс. — Виждам вътре в теб, Мориган Врана — прошепна той с блеснали очи. — В сърцевината ти има черен лед.

— Не! — изкрещя тя. Нещо в нея се отдръпваше от Шквал, както океан отдръпва водите си от брега, за да създаде вълна. Изведнъж се почувства точно така — като огромна жива вълна от ярост и страх. Тя *не беше* като него, *никога нямаше да е като него!*

Мориган залитна назад и инстинктивно вдигна ръце, отприщвайки вълната в себе си.

Ярка ослепителна светлина изпълни стаята, помете ловците от дим и сенки и потуши огъня с едно тътнещо златистобяло припламване, продължило няколко секунди или може би няколко дни, или може би цял живот, а после угасна.

Възцари се тишина.

Семейство Врана, все още потънали в блажено неведение, се взираха невиждащо.

Шквал, ококорен и зашеметен, лежеше на пода, сякаш е бил запокитен там. Взираше се нагоре към Мориган, като че ли току-що е прогледнал.

А самата Мориган трепереше от остатъчния ефект на... *каквото и да беше това.*

Беше унищожила ловците от дим и сенки. Или поне ги бе прогонила. Това стигаше засега. Мориган нямаше никаква представа как го е направила, как е призовала тази светлина, но през онези няколко ослепителни секунди си бе спомнила пак думите на Шквал от миналото лято: „Сенките са си сенки. Те искат да са мрачни“.

Шквал се надигна от пода и най-после си възвърна дар словото.

— Разбираш ли, скъпа ми Врана — каза той и я изгледа предпазливо. — Ти трябваше да приемеш предложението ми, но

всъщност не бе задължително да го правиш. Така или иначе вече си моя чирачка, просто защото преживя единайсетия си рожден ден. Събирането е започнало. Чудото те е забелязало и сега си в негови ръце.

— Какво означава това? — озадачи се Мориган. — Какво събиране?

— Ти си родена Чудотворка, но ако не се научиш да владееш Чудото, то ще завладее теб. Ако не се научиш да го контролираш, то ще те контролира. Ще те изгори бавно отвътре и в крайна сметка... ще те унищожи. — Той поклати глава и единият край на устата му се изкриви в тъжна усмивка. — Казах ти, щеше да е милосърдие да оставя ловците от дим и сенки да те убият. Но уви, ти, изглежда, ги прогони, поне засега. Няма значение. Тази вечер не съм те довел тук, за да те нараня. Нито пък да сторя зло на семейството ти.

— Тогава защо ме похити?

— Да съм те похитил? — Той изглеждаше развеселен и може би малко обиден от тази идея. — „Похищение“ е просто друга дума за кражба. А аз не съм крадец. Това не е похищение. Това е първият ти урок как да бъдеш Чудотворка. Майсторски курс на един истински майстор. Вторият урок ще се състои веднага щом поискаш.

Мориган поклати глава. Той шегуваше ли се? Или просто беше луд?

— Никога няма да поискам нищо от теб. Ти няма на какво да ме научиш.

Шквал се засмя тихичко. Тръгна през гаснещата жаравя, като вдигаше облачета пепел и искри.

— Аз съм единственият, способен да те научи на нещо, което си струва да знаеш. Един ден, много скоро, ще проумееш тази ужасна истина. Аз и моите чудовища ще се погрижим за това. — Той килна глава на една страна и всякаква следа от веселие изчезна от черните му бездънни очи. — Дотогава, малко гардже.

Без да поглежда назад, той заслиза по дългата чакълеста алея и изчезна в мрака. Зад него последните останки от огъня угаснаха кротко, изгорелите пердета и мебели се възстановиха, счупените прозорци зараснаха, каменните стени на къщата се съградиха наново, а огънатата желязна порта се изправи и затвори с тихо дрънчене.

Мориган стоеше наред вече мирния салон. Гледаше неразбралите нищо Врана и усети как в нея избуява странен копнеж по дома. Обаче не по това място. Нито по тези хора.

Мориган затвори очи. Представи си чадъра със сребърната дръжка и малката опалова птичка, как лежи на перона на Чудметротото, където го бе изпуснала.

Зачака. Чу свирката на Паяжинния влак. И си отиде у дома.

26. ЧУДОТВОРКАТА

Отначало Мorigан си помисли, че е ослепяла.

— Казах, бавно — смърри я Юпитер. Тя усети как пуска раменете ѝ и чу как направи крачка назад. — Отвори очите си бавно.

Знаеше, че е в „Девкалион“, знаеше, че стои в кабинета на Юпитер, но... сякаш беше на повърхността на слънцето. Светът бе избелял. Всичко бе ярко бяло, ослепително и блестящо. Ако примижеше, можеше едва-едва да различи силуета си в огледалото. Това ли виждаше той всеки път, когато я погледнеше?

— Не гледай прекалено дълго — предупреди я Юпитер.

Яркостта не идваше от един-единствен голям източник. Идваше от хиляди и хиляди — може би милиони, а може би и милиарди — мънички точки от същата златистобяла светлина, която бе видяла в имението Врана. Те се бяха струпали около нея като микроскопични пращинки и улавяха светлината на един слънчев лъч. Не, не като пращинки — като нещо живо. Пеперуди, събрали се около пламък.

— Това да не е...?

— Чудо. Хубаво е, нали?

„Хубаво“ не беше точната дума. Беше красиво, но не беше хубаво. В него имаше нещо, което бе обратното на хубаво. То пробуждаше у Мориган благоговение, очакване, паника, радост, караше я да се чувства много голяма и много малка, да ѝ се иска да крещи и да шепне, и още нещо.

— Какво прави? — попита Мориган.

— Чака.

— Какво?

— Теб.

— Какво чака от мен?

Юпитер замълча за един дълъг миг, после каза:

— Предполагам, че ще видим.

Хвана я за раменете и притисна чело към нейното за втори път, точно както бе направил със старейшините на Показното изпитание. Навремето Мориган не бе осъзнала какво става — че той може да споделя дарбата на зрението си с други хора. Да им покаже как той вижда света, пък макар и само за кратко.

За голямо разочарование и облекчение на Мориган светът отново помръкна.

Момичето в огледалото — чернокосо, тъмнооко, със закривен нос — изглеждаше нормално. Обикновено.

— Той каза, че съм същата като него. — За първи път изричаше страховете си на глас. — Вярно е, нали? Ето, това е събирането. Чудото, събиращо се около мен. Това означава, че съм... Чудотворка. — Тя преглътна. Почти можеше да усети вкуса на думата в устата си.

— Да — отвърна сериозно Юпитер. — Но се опитай да разбереш — да си Чудотворец невинаги означава нещо лошо или зло, Мог.

— Така ли?

— Да, за бога. Някога, много отдавна, в Невърмур да си Чудотворец е било голяма чест.

— Като да си в Чудното общество?

— Даже по-голяма. Чудотворците били изпълнители на желания и защитници. Те използвали силите си, за да носят добро на света. „Чудотворец“ не означава „чудовище“ или „убиец“ — Шквал е направил така, че да го свързват с тези неща. Той е извършил нещо неппростимо. Предал е своя народ и своя град. Злоупотребил със силата си. Превърнал „Чудотворец“ в мрачна и ужасна дума, но невинаги е

било така. Ти можеш да промениш отново значението ѝ, Мог — Той засия насреща ѝ. — И ще го сториш. Знам това. Говорех сериозно, когато казах, че нямаш умение. Това, което притежаваш, е нещо много повече. Ти имаш дарба. Призвание. И на теб се пада да решиш как ще се осъществи това. На никого друг.

Очите на Мориган постепенно се приспособяваха и кабинетът на Юпитер изплува бавно обратно на фокус — снимките по стените, книгите по рафтовете. Лицето на Юпитер, с блестящи сини очи и ярка медночервена брада. Мориган се строполи в едно кожено кресло и кръстоса глезени върху поставката за крака.

— Знаел си го от самото начало, нали?

Юпитер кимна.

— Ами Шквал? Знаеше ли, че той ми отправи предложение?

— Да.

Мориган въздъхна. Беше загубила толкова време в притеснения дали трябва да каже на Юпитер за Шквал. Чувстваше се глупаво.

— Тогава защо ме накара да мина през изпитанията? — попита тя. — Защо просто не каза на старейшините?

— Да не мислиш, че най-важното в теб е, че си Чудотворка?

— Не е ли?

— Съвсем не. Ако това беше най-важното, Мог, нямаше ли да сложим Показното изпитание в началото? Помисли само. Имахме Книжното изпитание, за да определим кой е честен и съобразителен. Изпитанието на гонитбата, за да видим кой е упорит и със стратегическа мисъл. Изпитанието на страха, за да видим кой е смел и изобретателен. Не смяташ ли, че в тези първи три изпитания може да сме загубили някои удивителни дарби? Естествено! Кой знае, може би най-талантливите кандидати са отпаднали още преди да дойде Показното изпитание.

Работата е там, че — от гледна точка на Обществото, — ако не си честен, упорит и смел, няма значение колко си талантлив. Ти трябваше да минеш през всичките четири изпитания, защото исках старейшините да знаят що за човек си, с надеждата, че... — Той млъкна, преглътна, а после завърши тихо: — С надеждата, че ще продължат да гледат на теб първо като на личност, а после като на Чудотворец.

— Ти ми каза, че Чудотвореца е приказка и суеверие.

Юпитер кимна.

— Така е. Съжалявам, че те излъгах. Макар че *в известен смисъл* това е вярно... Историята за Чудотвореца е така оплетена в легенди и нелепости, че за повечето хора е трудно да различат истината. В този смисъл думите ми са само наполовина лъжа, но все пак, извинявай.

— Защо излъга?

— Защото смятах, че така трябва. Не исках да мислиш прекалено много за способностите на Чудотвореца. Щеше да е само още нещо, за което да се притесняваш, нали? Реших, че е по-добре първо да те вкарам в Обществото, а после да се оправям с този въпрос.

— Ами другите?

— Какви други?

— Другите регистрирани... нали каза, че в Регистъра за прокълнати деца имало още три? Те също ли са Чудотворци?

— Не.

Искаше й се Юпитер да й каже повече, но той бе като затворена книга.

— Какво стана с тях? — настоя тя. — Спаси ли ги като мен, или...?

Той омекна малко.

— Добре са. Сега са много далеч, живи и здрави, в блажено неведение за Езра Шквал и неговите ловци от дим и сенки.

„Късметлии“, помисли си Мориган.

Последните два дни след срещата й с Шквал бяха изтощителни. Влакът бе върнал Мориган на перона на Паяжинната линия точно когато пристигнаха Фен, Джак и Хоторн, задъхани и паникьосани, след като бяха осъзнали къде е изчезнала и бяха хукнали да доведат Юпитер.

Джак стигна до нея пръв, пребледнял и онемял от облекчение. Юпитер я грабна в свирепа прегръдка, която едва не я задуши, а Фен лиза косата й толкова дълго, че накрая вече можеше да стои изправена. Хоторн поне дванайсет пъти я помоли да му разкаже всичко отначало и всеки път ахкаше и надаваше радостни викове точно в подходящите моменти.

Историята как Мориган се бе измъкнала на косъм от ловците от дим и сенки обиколи „Девкалион“, но Юпитер накара Фен, Джак,

Мориган и Хоторн да се закълнат, че ще пазят частта за чудотворните ѝ способности в тайна. Джак бе отвърнал възмутено:

— Вече обещах, нали?

Отначало Мориган не виждаше никакъв смисъл в думите му. Но после изведнъж си спомни за онази нощ преди Коледа, когато Джак я бе зяпал с ужас и почуда.

— Джак е знаел, нали? — попита тя, осенена от прозрение. — Знаел е още от Коледа. Защото е като теб. Той е... как го наричате?

— Свидетел — каза Юпитер и се настани на стола срещу нея. — Да. Той мрази да е такъв.

— Че защо ще мрази тази си способност? — попита смаяно Мориган. — Така ще знае всичко. Мислех, че Джак най-много обича да знае всичко.

Юпитер се изкиска, но лицето му стана замислено.

— Предполагам, че понякога е нещо такова. Но невинаги. Понякога дори Паяжината може да крие разни неща.

— На мен много би ми харесало да съм свидетелка.

— Не съм сигурен — каза Юпитер и трепна. — Да виждаш всички онези скрити неща? През цялото време? Винаги когато някой излъже, лъжата се изписва на лицето му като тъмно петно. Всеки път, когато някой е нещастен, мъката го обвива като рояк мухи, кръжащи около труп. Болка, гняв, измяна — всичко е тук, около нас, през цялото време. Повечето свидетели дори не могат да живеят на такова място, това би ги побъркало.

— Имаш предвид място като „Девкалион“?

— Имам предвид Невърмур. Или което и да е място, където милиони хора се срещат всеки ден и оставят невидими следи, които се пресичат като милиони, милиарди, трилиони нишки на някакъв безумен гоблен. Хората оставят частици от себе си навсякъде, Мориган — всички битки, които са водили, всички болки, които са преживели, всичката любов и радост, които са изпитали, хубавите и лошите неща, които са извършили. — Той потърка уморено лицето си. — Аз съм се научил да ги филтрирам, да виждам само нещата, които са важни. Мога да отделя различните слоеве и нишки и да проумея цялата тази лудост.

Само че това ми отне години, Мог, много-много години на тренировки. Джак още не е стигнал дотам. И няма да стигне скоро.

Засега превръзката на окото му служи като филтър. Тя разстройва зрението му, така че да вижда само онова, което би видяла ти или всеки друг. Иначе ще полудее.

На Мориган и през ум не ѝ бе минало, че талант като този на Юпитер може да си има и недостатъци. Може би затова Джек беше толкова злонравен.

— Защо той просто не ми каза? — попита тя.

Юпитер сведе очи към ръцете си и сви рамене.

— Мисля, че се смущава. Хората по принцип не харесват свидетелите. Трудно е да си приятел с някого, който вижда всичките ти тайни.

— Но това е абсурдно — заяви Мориган, мислейки си за многото приятели и почитатели на Юпитер. — Теб всички те харесват.

Юпитер се засмя — гръмко, весело, докато в очите му не избиха сълзи.

— Твоята представа за „всички“ е доста изкривена, Мориган Врана, и това е едно от многото неща, които харесвам у теб. Което пък ми напомня... днес пристигна нещо на твое име. — Той стана и даде знак на Мориган да го последва. Отключи чекмеджето на бюрото си, извади оттам малка дървена кутийка и ѝ я връчи. — Не трябваше да ти го давам преди деня на официалното ти приемане. Но седмицата беше гадна и мисля, че с оглед на това вероятно заслужаваш да го отвориш сега.

В кутийката, върху подложка от червено кадифе, лежеше малка златна брошка с формата на буквата Ч.

Мориган ахна.

— Брошката ми! Това значи ли... че си го получил? Последния подпис за онзи гаранционен... какво беше там?

Лицето на Юпитер посърна леко.

— Не... съвсем. Не. Но ще оправя нещата. Обещавам. — Той забодя брошката на яката ѝ. — Ето. Билетът ти за запазено място в Чудметротото. Надявам си, че си е струвало.

Мориган се засмя. Изглеждаше ѝ смахнато, че през последната година е минала през всичко това — да измами смъртта, да участва в изпитанията, да се изправи срещу Флинтлок, Шквал и ловците от дим и сенки, и всички други трудности, с които се бе сблъскала — заради някаква си дреболия като тази брошка.

Само че не беше дреболия. Беше нещо огромно — едно голямо обещание. Обещание за семейство, за място под слънцето, за приятелство.

Забавното обаче беше, помисли си Мориган, размишлявайки върху изминалата седмица и живота си в хотел „Девкалион“... че се оказа, че тя вече има всичко това.

Полилеят най-последно се бе спрял на окончателната си форма. Франк спечели залаганията. Не позна съвсем, но беше най-близо — не точно паун, но все пак птица. Голяма черна птица, която гледана от определени ъгли блестеше във всички цветове на дъгата. Крилете ѝ бяха разперени над фойето, сякаш пазеше хотел „Девкалион“ и обитателите му. Или може би се готвеше да се спусне върху главите им. Зависи кого питаш.

Юпитер заяви, че му харесва дори повече от розовия кораб.

Няколко дни по-късно Юпитер и Нан заведоха кандидатите си на закъсняло празненство. Ядоха агнешки крачета и пиха джинджифилова бира в една уютна кръчма на площад „Кураж“, като вдигаха наздравици за успеха на Мориган и Хоторн.

Покровителите с часове им разказваха вълнуващи истории за своите първи години като ученици в Чудното общество. Повечето истории на Нан включваха драконова езда, а тези на Юпитер — такива възмутителни нарушения на правилата, че накрая той се видя принуден да смени темата, след като видя, че Хоторн си води бележки.

На път за къщи Мориган риташе снега, вдигайки бели облаци. Въпреки хапещия студ тя си помисли, че Невърмур е придобил необичаен блясък в този иначе обикновен зимен ден. Чувстваше се различна.

Всичко ѝ се струваше различно.

Хората на улицата им се усмихваха, докато минаваха. Мориган вече не беше прокълнатата дъщеря на канцлер Врана, която все чака следващото нещастие, за да поеме вината за него. И въпреки това имаше нещо мрачно, нещо ужасно, спотайващо се в дъното на ума ѝ.

Юпитер я сръчка, когато наближиха перона на чадърожелезницата.

— За какво мислиш?

— Той ще се върне, нали? — попита тя тихо. — Шквал. Ще се върне. С чудовищата си.

Лицето на Юпитер стана сурово.

— Предполагам, че ще се опита.

Мориган кимна. Стисна здраво чадъра си и докосна разсеяно с пръсти малката опалова птичка на върха.

— Значи просто трябва да сме готови.

Една близка група деца си зашепнаха и извиха вратове да позяпат как Мориган и Юпитер протягат уверено закривените дръжки на чадърите си и минаващата чадърожелезница ги отнася. Те не гледаха само Юпитер, а и двамата, със златните брошки с формата на буквата Ч, блестящи гордо на палтата им.

Покровител и кандидат. Лудият риж мъж и странното малко момиче с черните очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.